Kin-Fo

JULES VERNE

Jules Verne

Kin-Fo

En kinesers genvordigheder i Kina

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Jules Verne: *Kinfo* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use
This ebook edition of Jules Verne: *Kinfo* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

cc BY NC SA

1. Hvori personernes ejendommelighed og nationalitet efterhånden træder frem

"Man må dog virkelig indrømme, at livet har sin gode side!" udbrød en af gæsterne, idet han lænede sig på armen af sit med marmorrygstød forsynede sæde og gnavede på et stykke kandiseret åkanderod.

"Men også sin onde!" svarede en anden mellem to anfald af hoste, da han var ved at kvæles af en delikat hajfiskefinne, der kradsede ham i halsen.

"Lad os være filosoffer!" sagde derpå en tredje ældre person, der på næsen havde et par uhyre store briller med vældige glas, indfattede i træstænger. "I dag står man i fare for at kvæles, og i morgen glider alt, som de liflige slurke af denne nektar glider ned! Således er nu livet engang!"

Og med disse ord slugte denne jævnmodige epikuræer et glas udmærket, lunken vin, hvis lette dampe langsomt hvirvlede op af en metal-tepotte.

"Hvad mig angår," sagde nu en fjerde gæst, "så synes tilværelsen mig udholdelig fra det øjeblik af, hvor man ikke bestiller noget og har midler til ikke at bestille noget!"

"Fejltagelse!" svarede en femte. "Lykken består i studium og arbejde. At opnå den størst mulige sum af kundskaber, det er at

søge at blive lykkelig."

"Og så dog til sidst erfare, at man ikke ved noget!"

"Er det ikke begyndelsen til visdom?"

"Og hvad er enden på den?"

"Visdommen har ingen ende!" svarede manden med brillerne filosofisk. "At have almindelig menneskeforstand, det må være den højeste tilfredsstillelse!"

I dette øjeblik henvendte den første gæst sig til værten, der sad ved den øverste ende af bordet, det vil sige på den dårligste plads, således som høflighedens love fordrede det. Ligegyldig og i tanker hørte han, uden at sige noget, på denne forhandling *inter pocula*.

"Nå, hvad mener vor vært om alle disse mærkelige udtalelser efter vinen? Finder han i dag tilværelsen god eller dårlig? Er han for eller imod?"

Værten knækkede ligegyldigt nogle vandmelonkerner; han svarede ikke noget videre, men stak læberne foragteligt frem som et menneske, der ikke synes at bryde sig om noget og sagde:

"Puh!"

Det er et udmærket ord, når man ikke vil sige noget; for det siger alt og intet. Det hører hjemme i alle sprog og kan godt stå i alle klodens ordbøger. Det er en hånlig mine, udtrykt i ord.

Værten gjorde indtryk af at være træt af alting; og da de fem gæster, som han beværtede, hver især forlangte, at han skulle udtale sig til gunst for deres sætning, og ville høre hans mening, ville han i begyndelsen slet ikke svare, men endte dog til sidst med at sige, at livet hverken var godt eller ondt. Efter

hans mening var det en temmelig intetsigende "opfindelse" uden nogen synderlig fornøjelse.

"Og det siger vor ven!"

"Han kan tale således, når aldrig den mindste sky har formørket hans tilværelse!"

"Og mens han er ung!"

"Ung og befinder sig vel!"

"Befinder sig vel og er rig!"

"Meget rig!"

"Mere end meget rig!"

"Måske alt for rig!"

Disse udbrud havde krydset hinanden som raketterne ved et fyrværkeri, men uden at fremkalde så meget som et smil på værtens ubevægelige ansigt. Han havde ikke gjort andet end trække lidt på skuldrene som et menneske, der aldrig, selv kun for en times tid, har villet gennemblade sit eget livs bog, som endog ikke har skåret de første sider op i den!

Og han var dog i det højeste en og tredive år, befandt sig udmærket, havde en stor formue, hans ånd var ikke uden uddannelse, hans forstand hævede sig over det middelmådige, han var med ét ord i besiddelse af alt det, som mangler så mange andre for at være en af denne verdens lykkelige! Hvorfor var han det ikke?

Hvorfor?

Filosoffens dybe stemme lød nu, og han talte som en korfører for oldtidens sangere:

"Ven," sagde han, "hvis du ikke er lykkelig her nede, så er det, fordi din lykke hidtil kun har været negativ. Det er, fordi det går med lykken som med sundheden. For at nyde den, må man

undertiden have været berøvet den. Nu vel, du har aldrig været syg ... Jeg mener: du har aldrig været ulykkelig! Det mangler i dit liv. Er der nogen, som kan skatte lykken, når ulykken ingensinde har berørt ham, selv kun for et øjeblik?"

Og idet filosoffen løftede sit glas, der var fyldt med udmærket champagne, tilføjede han efter denne af visdom prægede bemærkning:

"Jeg ønsker vor værts sol lidt skygge og hans liv nogle smerter!"

Hvorpå han tømte sit glas i ét drag.

Værten gjorde en takkende bevægelse og faldt tilbage til sin forrige sløve ro.

Hvor førtes denne samtale? Var det i en europæisk spisesal, i Paris, London, Wien, St. Petersborg? Snakkede disse bordgæster fortroligt sammen på en restauration i den gamle eller den nye verden? Hvad var det for mennesker, som forhandlede disse spørgsmål under et måltid uden at have drukket mere, end de kunne tåle?

Under alle omstændigheder var det ikke franskmænd, eftersom de ikke talte om politik!

De seks bordgæster sad i en pragtfuldt udstyret salon af middelstørrelse. Solen kastede just nu sine sidste stråler gennem de blå og orangefarvede ruder; uden for vinduernes åbning vuggede aftenvinden guirlander af naturlige eller kunstige blomster, og nogle forskelligt farvede lanterner blandede deres blege lysskær med den svindende dags stråler. Den øverste kant af karmene var prydet med udskåret, vekslende billedværk af himmelske og jordiske skønheder, dyr eller planter af en fantastisk dyr- eller planteverden.

På salonens med silketøj betrukne vægge strålede mægtige spejle; oppe fra loftet bevægede en "punka" sine brogede bomuldsstof-vinger og gjorde den omgivende temperatur udholdelig.

Bordet var en stor, sort lakeret firkant. Der var ingen dug på, og overfladen genspejlede de talrige sølv- og porcelænsskåle lige så tydelig som det reneste krystal. Der var ingen servietter, men kun simple, firkantede stykker papir, prydede med deviser, af hvilke enhver gæst havde et tilstrækkeligt antal foran sig. Rundt om bordet stod der stole med marmor-rygstød, som under denne breddegrad er langt at foretrække for de moderne møblers udpolstrede rygge.

Opvartningen besørgedes af unge, meget kønne piger, med liljer og chrysanthemum det sorte hår, og hvis arme koket var omslyngede af stenbesatte guldringe. Smilende og muntre satte de retterne på bordet med den ene hånd og tog dem bort igen, mens de med den anden yndefuldt bevægede en stor vifte, der fornyede luftstrømningerne fra punkaen i loftet.

Måltidet havde ikke ladet noget tilbage at ønske. Man kunne ikke tænke sig mere udsøgte og velsmagende retter. Køkkenchefen, som vidste, han havde med kendere at gøre, havde overgået sig selv i tilberedelsen af de hundrede og halvtreds dele, hvoraf måltidet bestod.

Først til en slags forberedelse fremsattes søde kager, kaviar, stegte græshopper, tørre frugter og østers fra Ningpo. Derpå fulgte med korte mellemrum kogte ande-, due- og vibeæg, svalereder med røræg, frikasséer af "ginseng", sødt henkogte størgæller, ferskvands frøunger, gule krabber i ragout, spurvemaver og bedeøjne med hvidløg, kogte bambusskud,

sukrede salater af unge rødder osv., osv. Ananas fra Singapore, sukkermandler og salte mandler, saftfulde longan-frugter med det hvide kød og litchis, syltede kastanjer og oranger fra Kanton dannede den sidste ret af et måltid, som havde varet i tre timer, et måltid, hvortil der blev drukket øl, champagne, vin fra Chao-Chigne, og hvor den uundgåelige ris, puttet ind mellem gæsternes læber med små pinde, endelig afsluttede desserten.

Endelig kom det øjeblik, hvor de unge opvartende piger, ikke som efter den europæiske mode bragte kummer, der indeholder vellugtende vand, men servietter dyppede i varmt vand, som enhver af gæsterne med den største tilfredsstillelse aftørrede ansigtet med.

Det var ikke des mindre kun en mellemakt i gæstebuddet, en time til *far niente*, hvis øjeblikke skulle udfyldes af musikken.

Der trådte nu en trop sangerinder og musikere ind i salonen. Sangerinderne var unge og smukke, med beskeden og ærbar holdning. Men hvilken musik og hvilken metode! Mjaven, klukken uden takt og system, der gik op i de højeste toner til de yderste grænser for høresansens modtagelsesevne! Og instrumenterne: Violiner, hvis strenge indviklede sig i buens hår, guitarer, bestrengede med slangehuder, skrigende klarinetter, harmonikaer som små transportable pianoer; de var de sange og sangerinder værdige, som de akkompagnerede med stor larm.

Føreren for dette kattemusik-orkester havde ved sin indtrædelse overrakt programmet til sine stykker. På et tegn af værten, der overlod valget til ham selv, spillede musikanterne "Buket Af Ti Blomster", et stykke, der den gang var meget i mode og beundredes af den store verden.

Derpå trak den i forvejen betalte musicerende trop sig tilbage med mange bravoer, som den også skulle indhøste i de tilstødende saloner.

De seks gæster forlod derpå deres plads, men kun for at gå fra det ene bord til et andet, hvilket de ikke gjorde uden mange ceremonier og komplimenter.

På dette andet bord fandt hver af dem en lille kop med låg, prydet med den berømte buddhistiske munk, Bodhidaramas portræt. Hver af dem fik også lidt te, som han kom i det koghede vand i koppen og drak næsten straks uden nogen tilsætning.

Hvilken te! Man behøvede ikke at være bange for, at huset Gibb-Gibb & Co., fra hvem den var, havde forfalsket den med en skammelig blanding af andre blade, eller at den allerede var blevet udtrukket én gang og kun duede til at feje tæpper med, eller at den var blevet underkastet en tilberedelse og farvet gul med gurkemeje eller grøn med berlinerblåt! Det var kejserlig te i hele dens renhed. Det var disse kostelige blade lig selve blomsten, disse blade af den første høst i marts måned, der sjældent finder sted, fordi træet går ud af det, disse blade, der kun plukkes af unge børn med omhyggeligt behandskede hænder!

En europæer ville ikke have haft beundrende udbrud nok til at berømme denne drik, som de seks gæster indsugede i små slurke, uden at komme i synderlig begejstring – som kendere, der var vant til den.

Vi må nemlig sige, at disse folk her ikke mere ret satte pris på finheden ved denne fortrinlige drik. Det var rigt klædte folk af det gode selskab, iførte den lille halvskjorte "han-chaol", den

korte jakke "ma-coual", den lange på siden knappede kjortel "haol"; de havde gule tøfler og bomuldsstrømper på fødderne, silkebenklæder, der holdtes sammen i livet af et bælte med kvaster, på brystet havde de en smukt udsyet silkebrystdug, ved bæltet en vifte; og disse herrer var født i selve landet, hvor tebusken én gang om året giver sin vellugtende bladhøst. De havde nydt dette måltid og sat pris på det efter fortjeneste; men det var ikke nogen overraskelse for dem, som det ville have været for en fremmed.

Hvad imidlertid hverken den ene eller den anden af dem ventede, det var den meddelelse, som værten gav dem i det øjeblik, da de endelig skulle til at forlade bordet. De fik nu at vide, hvorfor denne egentlig havde beværtet dem den dag.

Kopperne var endnu fulde. I det øjeblik, da værten tømte sin for sidste gang, lagde han armene på bordet, og stirrende ud i det tomme rum talte han således:

"Mine venner, hør mig uden at le. Loddet er kastet. Jeg står i begreb med at indføre et nyt element i min tilværelse, som måske vil adsprede dens ensformighed! Vil det blive et gode eller et onde? Fremtiden vil vise det. Dette middagsmåltid, som jeg har indbudt jer til, skal være mit afskedsmåltid til ungkarlelivet. Om fjorten dage er jeg gift, og ..."

"Du vil være det lykkeligste menneske," afbrød optimisten ham. "Se! Forvarslerne er til gunst for dig!"

Og ganske rigtigt, mens lamperne funklende udspredte deres blege skær, skreg skaderne på vinduesforsiringerne, og de små teblade svømmede lodret i kopperne. Så mange lykkelige varsler kunne ikke tage fejl!

De lykønskede også alle deres vært, som modtog disse komplimenter med den fuldstændigste kulde. Men da han ikke nævnede den person, som han havde valgt og som var bestemt til at spille det "nye elements" rolle, var der heller ingen, der var så ubeskeden at spørge ham om det.

Filosoffen havde imidlertid ikke blandet sin stemme med ind i de almindelige lykønskninger. Med korslagte arme, øjnene halvt lukkede og et ironisk smil om læberne syntes han hverken at ville skænke de komplimenterende eller den komplimenterede bifald.

Denne sidste rejste sig da, lagde hånden på hans skulder og spurgte med en stemme, der syntes mindre rolig end ellers:

"Er jeg måske for gammel til at gifte mig?"

"Nej."

"For ung?"

"Heller ikke."

"Du finder, at jeg handler galt?"

"Måske!"

"Den, jeg har valgt og som du kender, er i besiddelse af alt det, som kan gøre mig lykkelig."

"Jeg ved det."

"Nu vel? ..."

"Det er dig, som ikke er i besiddelse af alt det, der er nødvendigt for at blive det. At kede sig alene i livet er slemt! At kede sig, når man er to, er værre!"

"Jeg kan da aldrig blive lykkelig?"

"Nej, så længe du ikke kar kendt noget til ulykken!"

"Ulykken kan ikke ramme mig!"

"Så meget værre, så er du uhelbredelig!"

"Ak! Disse filosoffer!" udbrød den yngste af gæsterne. "Man skal slet ikke høre på dem. Det er teoretiske maskiner; de laver alle slags teorier. Prægtigt stof, men det duer ikke til praktisk brug! Gift dig, gift dig, min ven! Jeg ville gøre lige så, hvis jeg ikke havde aflagt det løfte aldrig at gøre noget! Gift dig, og som vore digtere siger, gid de to sjældne væsner altid må forblive ømt forenede! Mine venner, jeg drikker på vor værts lykke!"

"Og jeg," svarede filosoffen, "jeg drikker på en eller anden beskyttende guddoms nære mellemkomst, der lader ham lære ulykken at kende, for at gøre ham lykkelig!"

Efter denne sælsomme skål rejste gæsterne sig og nærmede deres knyttede hænder til hinanden, som boksere ville have gjort i begyndelsen af en kamp; efter at de derpå efterhånden havde sænket og løftet dem, idet de bøjede hovedet, tog de afsked med hinanden.

Af beskrivelsen af den salon, hvori dette måltid fandt sted, af dets eksotiske anretning, af gæsternes dragt, deres måde at udtrykke sig på, måske også af det ejendommelige i deres teorier, vil læseren have gættet, at der var tale om kinesere, ikke disse "himmelske", der ligesom synes at være løsnede fra en skærm eller taget af et potteskår, men om de moderne beboere af Det himmelske Rige, allerede berømte i Europa ved deres studier, ved deres rejser og hyppige forbindelser med Vestens civiliserede folkefærd.

Det var også ganske rigtigt i en af salonerne på blomsterbådene på Perlernes Strøm i Canton, at den rige Kin-Fo sammen med hans uadskillelige, filosoffen Wang, havde trakteret fire af sine bedste ungdomsvenner, Pao-Shen, en mandarin af fjerde klasse med blå knap, Yin-Pang, en rig

silkehandler i Apotekernes Gade, den forhærdede epikuræer Tim og videnskabsmanden Hual.

Og dette foregik den syv og tyvende dag i den fjerde måne, i den første af de fem vagter, hvori timerne i den kinesiske nat så poetisk inddeles.

2. Hvori Kin-Fo og filosoffen Wang forestilles på en mere tydelig måde

Når Kin-Fo havde indbudt sine venner i Canton til dette afskedsmåltid, så var det, fordi han havde tilbragt en del af sine ungdomsår i denne hovedstad, i provinsen Kouang-Tong. Af de talrige kammerater, som en rig og gavmild mand kan gøre regning på, var de fire på blomsterbåden indbudte de eneste, han havde tilbage på dette tidspunkt. De andre var spredt rundt af livets tilskikkelser, og han havde forgæves søgt at samle dem.

Kin-Fo boede den gang i Shanghai, og for at udlufte sin kedsomhed havde han i nogle dage ført den til Canton. Men han skulle samme aften afgå med den dampbåd, som anløber de vigtigste punkter på kysten, og roligt vende tilbage.

Wang havde ledsaget Kin-Fo, fordi filosoffen aldrig forlod sin lærling, der stadig modtog lærdomme. Men sandt at sige brød denne sig ikke om dem. Det var mange spildte grundsætninger og vise ord; men den "teoretiske maskine", som den lystige broder Tim havde kaldt ham, blev aldrig træt af at fremføre dem.

Kin-Fo var ret en typus for disse nordens kinesere, hvis race søger at omforme sig, og som aldrig har nærmet sig til tatarerne. Man ville ikke have truffet på hans lige i sydens provinser, hvor de høje og lave klasser havde blandet sig

stærkere med den manchuriske race. Kin-Fo havde ikke en dråbe tatarisk blod i sine årer, hverken efter sin fader eller sin moder, hvis familier holdt sig tilbage efter erobringen. Han var høj, godt bygget og snarere hvid end gul; hans øjenbryn var trukket i en lige linje, øjnene fulgte mere den horisontale og hævede sig kun lidt hen mod tindingerne; næsen var lige, ansigtet ikke fladt, så at man ville have lagt mærke til ham for hans skønhed, selv hvis han havde hørt til vestens befolkninger.

Når da Kin-Fo i sit ydre dog viste sig som kineser, så var det kun ved hans omhyggeligt ragede hovedskal, hans fuldstændig hårløse pande og hals, hans pragtfulde hårpisk, som tog sit udspring fra baghovedet og rullede ned ad hans ryg som en stenkulsslange. Han var meget omhyggelig for sin person, bar et lille mundskæg i en halvcirkel omkring overlæben og en skønhedsplet under neden, så at de nøjagtigt dannede fermattegnet på et nodeark. Hans negle var over en centimeter lange, tilstrækkeligt bevis for, at han hørte til den klasse af lykkelige mennesker, der kunne leve uden at bestille noget. Måske bidrog også det fri i hans gang og det stolte i hans holdning til det "comme il faut", der var udbredt over hans person.

For øvrigt var Kin-Fo født i Peking, en fordel som kineserne viser sig meget stolte af. Når man spurgte ham, kunne han med stolthed svare: "Jeg er der oppe fra!"

Ved hans fødsel boede hans fader, Tchung-Héu, i Peking og han var seks år, da denne opslog sin bolig i Shanghai.

Denne værdige kineser, som stammede fra en udmærket familie i norden, havde bemærkelsesværdige gaver for handelen som alle hans landsmænd. Papir fra Swatow, silketøjer fra Sou-

Tchéou, kandissukre fra Formosa, te fra Hankow og Foochow, jern fra Honan, kobber og messing fra provinsen Yunnan; alt det, som dette rige, tætbefolkede land frembringer, blev i de første år af hans løbebane genstand for handel og omsætning. Hans hovedhandelshus, hans "hong", var i Shanghai, men han ejede kontorer i Nan-King, Tien-Tsin, Macao og Hong-Kong. Da han var stærkt påvirket af den europæiske bevægelse, førtes hans varer på de engelske dampskibe, og telegrafen bragte ham kursen på silkestofferne i Lyon og opiummen i Calcutta. Han viste sig ikke genstridig mod nogen af disse fremskridtsgrene, dampen og elektriciteten, som størsteparten af kineserne, der påvirkes af mandarinerne og regeringen, hvis trylleri efterhånden aftager ved disse fremskridt.

Kort sagt, Tchung-Heu manøvrerede så snildt både i sin handel med det indre af riget som også i sine omsætninger med de portugisiske, franske, engelske eller amerikanske huse i Shanghai, Macao og Hong-Kong, at hans formue allerede oversteg to millioner francs, da Kin-Fo kom til verden.

I de følgende år fordobledes denne sum ved skabelsen af en ny trafik, som man kunne kalde "handel med kulier til den ny verden."

Det er jo bekendt, at befolkningen i Kina er overordentlig stor, og at det uhyre rige er overfyldt, dette land, der så poetisk snart kaldes Det himmelske Rige, snart blomsternes rige eller jord.

Man anslår indbyggernes antal til ikke mindre end tre hundrede og tresindstyve millioner. Det er næsten tredjedelen af hele Jordens befolkning. Hvor lidt nu også en stakkels kineser spiser, så spiser han dog, og Kina formår, selv med sine talrige

rismarker og uhyre strækninger med hirse, ikke at ernære ham. Deraf kommer en overbefolkning, som gerne vil slippe bort fra de huller, som de engelske og franske kanoner har gjort både i Det himmelske Riges materielle og moralske mure.

Det er til Nordamerika og især til Californien, at denne overbefolkning er draget. Men det er sket med en sådan heftighed, at kongressen har måttet tage indskrænkende forholdsregler mod denne indvandring, der ikke videre høfligt kaldes "den gule pest". Man har gjort opmærksom på, at halvtredsindstyve millioner kinesiske udvandrere til De forenede Stater ikke ville have gjort Kina synderlig mindre, mens det ville blive en tilintetgørelse af den angelsaksiske race til fordel for den mongolske.

Denne udvandring foregik altså efter en stor målestok. Disse kulier, som lever af en håndfuld ris, en kop te og en pibe tobak, der har håndelag til enhver slags arbejde, fandt sig hurtig til rette ved Salt Lake, i Virginia, Oregon og især i Californien, hvor de fik prisen på alt manuelt arbejde til at falde betydeligt.

Der dannede sig da selskaber til at besørge overfarten af disse så lidet kostbare udvandrere. Man talte fem af dem, der udførte hvervningen i Det himmelske Riges fem provinser, og et sjette, som havde station i San Francisco. De første ekspederede, det sidste modtog varen. Der hørte desuden endnu et selskab til, Ting-Tong, som sørgede for tilbagesendelsen.

Dette fordrer en forklaring.

Kineserne ville nok udvandre og søge lykken hos De forenede Staters beboere, som de giver navnet "melikans", men kun på den betingelse, at deres lig føres tilbage til fædrenejorden for at

begraves der. Det er et af hovedpunkterne i kontrakten, en betingelse, som selskaberne indgår med udvandreren, og som ubrødeligt må holdes.

Ting-Tong altså, også kaldet "De Dødes Agent", råder da over særlige midler og har det hverv at befragte "ligskibene", som rejser tilbage fra San Francisco med fulde ladninger til Shanghai, Hong-Kong eller Tien-Tsin. En ny handelsgren og en ny kilde til fortjeneste.

Den snilde og driftige Tchung-Héu indså det. Ved sin død i 1866 var han direktør for kompagniet Kuang-Tan i provinsen af samme navn og anden direktør for De Dødes Fond i San Francisco.

Kin-Fo havde nu hverken fader eller moder, men han var arving til en formue, som ansloges til fire millioner francs, anbragte i den californiske centralbanks aktier, og han var så klog at beholde dem.

Ved sin faders død var den unge arving nitten år gammel, og han ville have stået ganske ene, hvis han ikke havde haft Wang, den uadskillelige Wang, til mentor og ven.

Men hvem var da denne Wang? Han havde levet i sytten år i Shanghai og været faderens bordfælle, før han blev sønnens. Men hvorfra stammede han, til hvilken fortid kunne man henføre ham? Ja, disse spørgsmål var meget dunkle, og kun Tchung-Heu og Kin-Fo kunne besvare dem.

Og hvis de havde anset det for rigtigt at gøre det – hvad der ikke var sandsynligt – så ville man have erfaret følgende:

Det er almindeligt bekendt, at Kina fortrinsvis er et rige, hvor opstande kan vare i mange år og bringe hundrede tusinder af mennesker på benene. I det syttende århundrede havde det

berømte dynasti Ming, af kinesisk oprindelse, regeret i tre hundrede år over Kina, da herskeren af dette dynasti 1644 følte sig for svag i forhold til de rebeller, som truede hans hovedstad, og forlangte hjælp af en tatarisk konge.

Kongen lod sig ikke bede længe, han ilede til hjælp, forjog oprørerne, benyttede sig af forholdene til at støde den fra tronen, som havde forlangt hans hjælp, og proklamerede sin egen søn, Chun-Tché, til kejser.

Fra denne tid af trådte den tatariske myndighed i stedet for den kinesiske myndighed, og tronen indtoges af manchuriske kejsere.

Efterhånden sammenblandedes de to racer især i de lavere klasser af befolkningen; men mellem de rige familier i norden overholdtes adskillelsen mellem kinesere og tatarer strengt. Typen skelnes også endnu, og da mest i rigets nordlige provinser. Der fæstede de "uforsonlige" bolig, som forblev det faldne dynasti tro.

Kin-Fos fader hørte til disse, og han fornægtede ikke sin families traditioner, som ikke havde villet slutte fred med tatarerne. Han ville have været rede til at slutte sig til en opstand mod den fremmede herskermagt, selv efter tre hundrede års herredømme.

Det behøver vel ikke at tilføjes, at hans søn Kin-Fo fuldstændig delte hans politiske meninger.

I 1860 regerede endnu den kejser S'Hiéne-Fong, som erklærede England og Frankrig krig – den krig, som endtes ved traktaten i Peking den 25. oktober i det nævnte år.

Men før dette tidspunkt truede en frygtelig opstand allerede det regerende dynasti. Tchang-Mao, eller Taïping, "rebellerne

med de lange hår", havde bemægtiget sig Nan-King i 1853 og Shanghai i 1855. Da S'Hiéne-Fong var død, havde hans unge søn megen vanskelighed med at drive taïpingerne tilbage. Han ville måske ikke have kunnet holde sig på tronen uden den understøttelse, han fik af vicekong Li, prins Kong og især den engelske oberst Gordon.

Disse taïpinger, som var tatarernes erklærede fjender og meget godt udrustede til oprør, ville nemlig bringe dynastiet Wang på tronen i stedet for dynastiet Ching. De dannede fire forskellige afdelinger; den første med sort hærfane, som skulle dræbe; den anden med rød hærfane, som skulle skænde og brænde; den tredje med gul hærfane, som skulle plyndre; den fjerde med hvid hærfane, som skulle sørge for de andres forsyning.

Der blev foretaget betydelige militære operationer i Kiang-Sou, Sou-Tchéou og Tia-Hing, halvtredje mil fra Shanghai, faldt i oprørernes vold og blev med stor vanskelighed taget tilbage af de kejserlige tropper. Shanghai, der var meget udsat, blev også angrebet den 18. august 1860, mens generalerne Grant og Montauban, som anførte den engelsk-franske hær, kanonerede mod forterne ved Peï-Ho.

På dette tidspunkt boede Kin-Fos fader, Tchung-Héu, i nærheden af Shanghai, ikke langt fra den pragtfulde bro, som de kinesiske ingeniører havde kastet over floden Sou-Tchéou. Han havde ikke kunnet være misfornøjet med taïpingernes opstand, da den især var rettet mod det tatariske dynasti. Således var forholdene; og det skete da, at døren til Tchung-Héus bolig pludselig blev revet op om aftenen den 18. august, efter at rebellerne var blevet kastet ud af Shanghai.

En flygtning, som var undsluppet sine forfølgere, styrtede ind og kastede sig for Tchung-Héus fødder. Den ulykkelige havde intet våben mere til at forsvare sig med. Hvis den, han søgte tilflugt hos, overgav ham til de kejserlige soldater, var han fortabt.

Kin-Fos fader var ikke den mand, der ville svigte en taïping, som søgte tilflugt i hans hus.

Han lukkede døren og sagde:

"Jeg vil ikke vide, jeg vil aldrig have at vide, hvem du er, hvad du har gjort, hvorfra du kommer! Du er min gæst og som sådan i sikkerhed hos mig."

Flygtningen ville tale, for at udtrykke sin taknemmelighed ... Han havde næppe kraft til det.

"Dit navn?" spurgte Tchung-Héu.

"Wang."

Det var nemlig Wang, som blev frelst ved Tchung-Héus ædelmodighed, – en ædelmodighed, der ville have kostet denne livet, hvis man havde fået mistanke om, at han skænkede en oprører et tilflugtssted. Men Tchung-Héu var en af disse oldtidens mænd, for hvem enhver gæst er hellig.

Nogle år efter var rebellernes opstand fuldstændig undertrykt. Da kejser Taïping i året 1864 så sig omringet i Nan-King, tog han gift, for ikke at falde i de kejserliges hænder.

Fra denne dag af forblev Wang i sin velgørers hus. Der var ingen, som spurgte om hans fortid; måske frygtede man for at få for meget at vide om den! De grusomheder, som oprørerne havde begået, havde efter sigende været forfærdelige. Under hvilken hærfane havde Wang tjent, den gule, den røde, den

sorte eller den hvide? Det var bedst ikke at vide det og håbe på, at han havde hørt til forsyningskolonnen.

Wang, der for øvrigt var henrykt over sin skæbne, optoges da i dette gæstfri hus. Efter Tchung-Héus død faldt det slet ikke hans søn ind at skille sig fra ham, for han var blevet så vant til det elskværdige menneskes selskab.

På det tidspunkt, da denne historie begynder, hvem skulle vel da have genkendt en fordums taïping, en ildgerningsmand, udplyndrer eller brandstifter – hvad man nu vil – i denne femoghalvtredsårige filosof, denne moralist med briller på, denne ægte kineser med øjnene skråt op mod tindingerne og den traditionelle knebelsbart. Når man så på hans lange kjole med meget lidt brogede farver, på hans bælte, der var skudt op på brystet på grund af begyndelse til fedme, på hans efter den kejserlige anordning indrettede hovedbedækning, nemlig en hue med foerværks kant og rød dusk, han rigtig ud som en brav professor i filosofi, som en af disse lærde, der gøre flydende brug af de firsindstyve tusinde kinesiske skrifttegn, som en betydelig videnskabsmand, en af de ved eksamen laurbærkronede doktorer, som har ret til at gå ind gennem den store port i Peking, der er forbeholdt himlens sønner!

Måske var også rebellen med forglemmelse af en rædselsfuld fortid blevet bedre ved samlivet med den hæderlige Tchung-Héu, ja lidt efter lidt blevet en anden på den spekulative filosofis vej? Således var det da, at Kin-Fo og Wang, som altid var sammen, også var det den aften i Canton, og at de efter afskedsgildet begge to gik ned til havnen, for at få fat i den dampbåd, som hurtigt skulle føre dem til Shanghai.

Kin-Fo gik tavs, selv noget tankefuld. Wang så sig om til højre og venstre, med filosofiske tanker på månen og stjernerne, gik smilende gennem "Den evige Renheds Port", som han ikke fandt for høj for sig, gennem "Den evige Glædes Port", hvis portfløje syntes ham åbne for hans egen tilværelse, og han så endelig tårnene af "De fem hundrede Guddommes Pagode" forsvinde i skyggen.

Dampbåden *Perma* lå der med dampen oppe. Kin-Fo og Wang indtog deres pladser i de to små kahytter, der var forbeholdt dem. Perleflodens hurtige strøm, der hver dag fører henrettedes lig bort med dyndet fra sine bredder, gav fartøjet en overordentlig fart. Dampbåden fo'r som en pil afsted mellem ruinerne fra de franske kanoner, forbi Haf-Way pagoden med de ni etager, forbi Jardynepynten, ved Whampoa, hvor de større skibe ankrer op, mellem småøerne og bambus-estakaderne langs de to bredder.

De tre hundrede fem og halvfjerdsindstyve "lis" – eller ca. 150 kilometer – fra Canton til flodens munding blev tilbagelagt i løbet af natten.

Da solen stod op, gik *Perma* gennem "Tigersvælget" og over bankerne i flodmundingen. Den fem hundrede og halvtreds meter høje Victoria Peak på øen Hong-Kong viste sig et øjeblik i morgentågen, og efter en meget lykkelig overfart, sejlende op ad den blå flods gule vande, landede Kin-Fo og filosoffen i Shanghai på provinsen Kiang-Nans strande.

3. Hvori læseren uden anstrengelse vil kunne kaste et blik på byen Shanghai

Et kinesisk tankesprog siger:

> "Når sablerne er rustne og spaderne blanke;
> når fængslerne er tomme og kornlofterne fulde;
> Når templernes trin er slidte af de troendes fødder
> og domstolenes gårde tilgroede med græs;
> når lægerne går til fods og bagerne rider,
> - da er riget godt styret."

Mundheldet er godt. Det kunne med rette anvendes på alle den gamle og nye verdens stater. Men er der en, hvor denne idealtilstand endnu er langt fra at være virkeliggjort, så er det netop Det himmelske Rige. Der funkler sablerne og ruster spaderne, der er fængslerne overfyldte og lofterne tomme. Bagerne går mere ledige end lægerne, og om end pagoderne drager de troende til sig, så mangler dog domstolene hverken indstævnede eller klagere.

I øvrigt kan et så uhyre rige, der måler to tusind syv hundrede kilometer fra nord til syd og over fire hundrede fra øst til vest, som tæller atten mægtige provinser, uden at tale om bilandene: Manchuriet, Mongoliet, Tibet, Tonking, Korea, Ryu-Kyu-øerne, osv., kun styres ufuldkomment. Mens kineserne selv har en lille anelse om dette, nærer de fremmede aldeles

ingen tvivl i så henseende. Måske kejseren alene, som er indesluttet i sit palads, uden for hvis porte han meget sjældent kommer, og som beskyttes af en tredobbelt bys mure, denne himlens søn, fader og moder for sine undersåtter, som giver og afskaffer love efter sit behag, som har ret over liv og død og ved sin fødsel til rigets indtægter, denne hersker, for hvem alles pander slæber sig i støvet – måske han finder, at alt er på det bedste i denne den bedste af alle verdener.

Man ville ikke engang kunne forsøge på at bevise for ham, at han har uret; en himlens søn tager aldrig fejl.

Havde Kin-Fo haft anledning til at mene, at det er bedre at blive styret på europæisk end på kinesisk? Man kan være fristet til at tro det. Han boede nemlig ikke i selve Shanghai, men udenfor på en del af det engelske område, som hævder en slags selvstyrelse, der sættes stor pris på.

Shanghai – den egentlige by – ligger på den venstre bred af den lille flod Huang-Po, som i en ret vinkel forener sig med Wusung og så falder i Yang-Tse-Kiang eller "den blå flod" og derpå løber ud i Det gule Hav.

Den er bygget i en oval fra nord mod syd, omgivet af høje mure med fem porte ud til dens forstæder. Det er et forvirret net af flisebelagte smågader, som vanskeligt ville kunne holdes rene; mørke åbne boder uden udhængning af varer, hvor sælgerne færdes nøgne ned til bæltet; ikke et køretøj, ikke en palankin, næppe nok ryttere; nogle indenlandske templer eller fremmede kapeller; til spadsereture kun en "tehave" og en temmelig sumpet paradeplads med opfyldt jord, spredt over gamle rismarker, hvor man stadig mærker usunde uddunstninger; og på disse gader, i disse snævre huse færdes en

befolkning på to hundrede tusind sjæle: – således er denne stad, som just ikke afgiver noget misundelsesværdigt sted til beboelse, men dog har en stor betydning som handelsplads.

Der fik de fremmede første gang ret til at oprette deres kontorer efter traktaten i Nan-King. Den store port åbnedes da i Kina for den europæiske omsætning. Også udenfor Shanghai og dens forstæder har regeringen mod en årlig afgift afstået tre stykker land til franskmændene, englænderne og amerikanerne, som findes der i et antal af omtrent to tusind.

Om det franske område er der kun lidt at sige; det er det mindst vigtige. Det støder næsten lige op til byens nordside og strækker sig indtil det lille flodløb Yang-King-Pang, som skiller det fra det engelske område. Lazaristernes og jesuitternes kirker er bygget der, og de har også oprettet Tsikavé-skolen en mils vej fra Shanghai, hvor de uddanner kinesiske lærde. Men denne lille, franske koloni kan slet ikke sammenlignes med de andre. Der er kun tre handelshuse tilbage af de ti, der blev anlagt i 1861, og hovedkontoret for omsætningen er tilmed blevet anlagt på det engelske område.

Det amerikanske område ligger langs Wusung og er skilt fra det engelske ved Sou-Tchéou Creek, over hvilken der er lagt en træbro. Her ser man Astor-hotellet og missionskirken; her findes også dokkerne til udbedring af de europæiske skibe.

Men det engelske område er uomtvisteligt det mest blomstrende af dem alle. Langs kajerne findes der pragtfulde bygninger, huse med verandaer og haver, handelsfyrsternes paladser. Oriental Bank, det bekendte hus Dent's "hong" med dets handelsfælle Lao-Chi-Tchang, handelshusene Jardyne's, Russell's og andre store handelsherrers kontorer, den engelske

klub, teatret, boldspilhuset, parken, væddeløbsbanen, biblioteket, alt dette hører med til angelsaksernes rige anlæg, der med rette har fået betegnelsen "en mønster-koloni."

Man vil derfor ikke undre sig over at finde, som Leon Rousset siger, "en kinesisk by med et ganske særegent præg og hvortil der intet sted kan opvises magen" på dette begunstigede landområde under beskyttelse af en frisindet styrelse.

Når den fremmede da kommer til denne lille krog af Jorden på den maleriske vej ad den blå flod, ser han fire flag vaje for vindens pust, de tre franske farver og de forenede kongerigers "yacht", de amerikanske stjerner og det gule Sankt-Andreas-kors på grøn grund for blomsternes rige.

Med hensyn til Shanghais omegn, så er landet fladt, uden et træ, gennemskåret af smalle, stenbelagte veje og af stier, der skærer hinanden i rette vinkler, og hvor der findes mange cisterner og "arroyos", fra hvilke vandet risler ud over uhyre rismarker, gennemskårne af kanaler med junker, der drives af strømmen hen over markerne ligesom de lette fartøjer tværs over Hollands flade land. Det er som et vældigt maleri med grøn baggrund, men uden ramme.

Perma anløb ved sin ankomst molen til de indfødtes havn ved Shanghais østlige forstad. Der gik Wang og Kin-Fo i land om eftermiddagen.

Der var en uhyre færdsel af forretningsfolk på bredden, og en ubeskrivelig på strømmen. Junker i hundredvis, blomsterbåde, "sampans", en slags gondoler, som ros med en åre i agterenden, joller og andre fartøjer af alle størrelser dannede ligesom en flydende by, hvor der lever en søbefolkning, som man mindst kan anslå til fyrre tusind sjæle – en befolkning, der holdes i en

underordnet stilling og hvis velhavende del ikke kan få lov til at hæve sig op til de lærdes eller mandarinernes klasse.

De to venner vandrede omkring ved havnen mellem denne sælsomme mængde: Alle slags handelsmænd, som solgte oranger, palmenødder, pomeranser, søfolk af alle nationer, vandbærere, spåmænd, *bonzer* og *lamaer* – tatariske og kinesiske præster – katolske præster, klædt på kinesisk vis med hårpisk og vifte, indfødte soldater, *tipaos*, stedets politibetjente, og *compradorer*, en slags mæglere, som besørger de europæiske handlendes sager.

Kin-Fo så med sin vifte i hånden ganske ligegyldigt på mængden og lagde slet ikke mærke til, hvad der foregik omkring ham. Hans opmærksomhed blev slet ikke vakt, hverken af metalklangen af de mexicanske piastre, eller af de sølv-taëler og kobber-sapeker, som sælgere og købere udvekslede under stor larm. Han havde nok til at kunne betale hele forstaden med i rede mønt.

Wang havde slået sin uhyre store, gule, med sorte uhyrer prydede paraply op, og stadig "orienteret", som en rigtig kineser må være, søgte han overalt genstande for sin iagttagelse.

Da han kom hen til østens port, faldt hans blik tilfældigvis på et dusin bambusbure, hvor hovederne af de forbrydere grinede ud, som var blevet henrettet dagen i forvejen.

"Måske," sagde han, "var der noget bedre at gøre end hugge hoveder af! Man kunne jo gøre dem mere grundige!"

Kin-Fo hørte utvivlsomt ikke Wangs bemærkning, der sikkert også havde forekommet ham besynderlig fra en fordums taïping.

De gik begge to langs kajen om ad murene ved den kinesiske by.

Just da de i udkanten af forstaden ville sætte foden på den franske grund, tiltrak en indfødt, der var iført en lang blå kjortel og med en lille stok slog på et bøffelhorn, så det gav en skrattende lyd, sig mængdens opmærksomhed.

"En *sien-cheng*," sagde filosoffen.

"Hvad kommer det os ved," svarede Kin-Fo.

"Ven," sagde Wang, "lad ham spå dig. Det er et passende øjeblik, når du står i begreb med at gifte dig!"

Kin-Fo ville gå videre, men Wang holdt ham tilbage.

En sien-cheng er en slags folkeprofet, som forudsiger fremtiden for nogle sapeker. Han benytter ingen andre hjælpemidler end et bur med en lille fugl i, som han gør fast på en af sine kjoleknapper, og et spil med fire og tres kort, der forestiller skikkelser af guder, mennesker og dyr. De fleste kinesere er i almindelighed overtroiske og lader ikke hånt om sien-chengens forudsigelser, som sandsynligvis ikke selv tror på sin kunst.

På et vink af Wang udbredte han et tæppe af bomuldstøj på jorden, satte sit bur på det, tog sine kort frem, blandede dem og lagde dem på tæppet, således at figurerne ikke kunne ses.

Døren til buret blev nu lukket op. Den lille fugl kom ud, valgte et af kortene og gik tilbage igen efter at have fået et riskorn til belønning.

Sien-chengen vendte kortet om. Der var billedet af et menneske på det og en devise, skrevet på det officielle sprog, nordens mandarinsprog, *kunanruna*, der er de lærde folks sprog.

Spåmanden henvendte sig derpå til Kin-Fo og forudsagde ham det, som hans medbrødre i alle lande ufravigeligt forudsiger uden at komme i forlegenhed, nemlig, at han, efter i den nærmeste tid at have udstået prøvelser, skulle nyde ti tusind års lykke.

"Et," svarede Kin-Fo, "kun et, og jeg vil skænke dig resten."

Derpå kastede han en sølvtaël på jorden, som profeten kastede sig over som en forsulten hund over et ben. Han var ikke vant til sådan en betaling.

Derpå gik Wang og hans elev mod den franske koloni, den første med tankerne henvendt på denne forudsigelse, der så godt passede til hans teorier om lykken, den anden med den overbevisning, at ingen prøvelse kunne nå ham. De kom forbi det franske konsulat, gik over den lille bro over Yang-King-Pang om på den anden side af strømmen og tværs igennem det engelske territorium, for at nå dæmningen ved den europæiske havn.

Klokken slog tolv. Som ved et trylleri hørte nu de om formiddagen så ivrige forretninger op. Handelsdagen var så at sige endt, og der fulgte ro efter bevægelsen selv i den engelske by, der i den henseende var blevet kinesisk.

I dette øjeblik ankom nogle fremmede skibe til havnen under de forenede kongerigers flag. Ni af ti af dem er, det kan ikke forties, ladet med opium. Dette åndssløvende stof, denne gift, som England oversvømmer Kina med, er genstand for en omsætning, som stiger til over to hundrede millioner kroner årligt og giver tre hundrede procents fortjeneste. Den kinesiske regering har forgæves søgt at hindre indførslen af opium i Det himmelske Rige, men krigen i 1841 og dens slutning har sikret

den engelske handelsvare fri indførsel og ladet handelsfyrsterne sætte deres vilje igennem. Man må i øvrigt tilføje, at om end regeringen i Peking har forordnet dødsstraf for enhver kineser, som sælger opium, så kan man dog komme til forståelse med myndighedens håndhævere. Ja, man antager endogså, at den mandarin, som er guvernør i Shanghai, årligt stryger en million ind, kun ved at lukke øjnene for sine underordnedes færd.

Det forstår sig af sig selv, at hverken Kin-Fo eller Wang havde den afskyelige vane at ryge opium, der ødelægger hele organismen og hurtigt fører til døden.

Der var da ingen sinde kommet en unze af denne substans ind i det rige hus, som de to venner ankom til en time efter, at de var gået i land i Shanghai.

Wang havde – hvad der også måtte overraske hos en eks-taïping – ikke undladt at sige:

"Måske kunne der være noget bedre at foretage sig end indføre åndssvækkelse hos et helt folk! Handelen er god; men filosofien er dog bedre! Lad os være filosoffer, frem for alt, lad os være filosoffer!"

4. I hvilket Kin-Fo modtager et vigtigt brev, som var blevet forsinket otte dage

En *yamen* er en samling af forskellige bygninger i en ret linje, der overskæres vinkelret af en anden række kiosker og pavilloner. Som oftest tjener en sådan yamen til bolig for mandarinerne af høj rang og tilhører kejseren; men det er ikke forbudt de himmelske rigmænd at eje en sådan, og den rige Kin-Fo beboede da også et af disse pragtfulde hoteller.

Wang og hans elev standsede ved hovedindgangen til den vidtstrakte indhegning, der omgav yamen'ens forskellige bygninger, haver og gårde.

Hvis det havde været en mandarin-øvrighedspersons bolig i stedet for en simpel privat mands, så ville der have været anbragt et stort skur lige foran indgangen under portens udhuggede og malede skråtag. Der ville de af hans undergivne, som søgte beskyttelse og retfærdighed, have opholdt sig såvel ved nat som ved dag. Men i stedet for dette "klagernes skur" prydede vældige kummer af porcelæn indgangen til yamen'en og indeholdt kold te, som stadig fornyedes på hushovmesterens foranstaltning. Enhver forbigående havde lov at gøre brug af disse kummer, en ædelmodighed, som gjorde Kin-Fo ære. Han var derfor også velset, som man siger, "af sine naboer i øst og vest."

Ved herrens ankomst ilede husets folk til porten for at modtage ham. Kammertjenere, lakajer, portnere, portører, staldmestre, kuske, tjenere, natvægtere, kokke: hele denne verden, der udgør det kinesiske tyende, stod opstillet under hushovmesterens befaling. En halv snes kulier, der var taget i tjeneste for en måned ad gangen, holdt sig noget tilbage.

Hovmesteren ønskede husets herre velkommen. Denne vinkede flygtigt med hånden og gik rask forbi.

"Sun?" sagde han kun.

"Sun!" svarede Wang smilende. "Hvis Sun var her, ville han slet ikke mere være Sun!"

"Hvor er Sun?" gentog Kin-Fo.

Overopsynsmanden måtte tilstå, at hverken han eller nogen anden vidste, hvor Sun egentlig var.

Sun var den første kammertjener, særlig knyttet til Kin-Fos person, der på ingen måde kunne undvære ham.

Var da Sun en mønster-tjener? Nej. Det var umuligt, at man kunne besørge sin tjeneste dårligere. Tankeløs, pjattet, kejtet med sine hænder og i sin tale, i høj grad en frådser, ikke så lidt kujon, en fuldstændig kineser, men trofast, og så hovedsagen: Han var den eneste, der var i stand til at bringe sin herre i harnisk. Kin-Fo havde tyve gange om dagen lejlighed til at blive vred på Sun, og om han end kun irettesatte ham de ti, så overvandt han dog så mange gange sin sædvanlige ligegyldighed og fik sin galde sat i bevægelse. Det var altså en hygiejnisk tjener.

For øvrigt fremstillede Sun sig som største parten af de kinesiske tjenestefolk som oftest frivilligt for at få sin revselse, når han havde fortjent, den. Og hans herre sparede ham da

ikke. Rottingslagene regnede ned på hans rygstykker, hvilket Sun kun brød sig lidt om. Derimod oprørtes han i høj grad, når Kin-Fo ved en eller anden alvorlig forseelse lod foretage forkortelser af hans ned ad ryggen hængende flettede pisk.

Det er jo almindeligt bekendt, hvor stor pris kineseren sætter på denne løjerlige prydelse. Tabet af pisken er den første straf, man idømmer forbryderne. Det er en vanære for hele livet. Derfor var der ikke noget, den ulykkelige tjener var så bange for, som at miste et stykke af den. For fire år siden, da Sun trådte i Kin-Fos tjeneste, målte hans pisk over en meter og var en af de skønneste i hele Det himmelske Rige; nu var der ikke stort mere end en tredjedel tilbage.

Hvis det skulle blive således ved, ville Sun i løbet af et par år blive fuldstændig skaldet!

Imidlertid gik Wang og Kin-Fo, ærbødigt fulgt af husets folk, gennem haven, hvis træer for største delen stod i lerkar og var klippet på en bemærkelsesværdig, men uheldig måde i form af fantastiske dyr. Derpå drejede de om ved det med mange guramier og røde fisk fyldte bassin, hvis klare vand dækkedes af nelumboens lyserøde brede blomster, der er den skønneste af de åkander, der hører hjemme i blomsternes rige. De kom forbi et sindbilledligt, firføddet dyr, malet med skrigende farver på en mur som en symbolsk freske, og nåede endelig til indgangsdøren til hovedbygningen i yamen'en.

Det var et hus, der bestod af en stuelænge og et stokværk på en terrasse, til hvilken seks marmortrin førte op. Foran døre og vinduer var der anbragt skråtage af bambusfletning, for at gøre den allerede stærke varmegrad udholdelig ved at begunstige den indre luftstrømning. Det flade tag dannede en modsætning

til de pavilloners fantastiske sparreværk, der var spredt hist og her i det indre af yamen'en og hvis tinder, mangefarvede tagsten og i fine arabesker udtungede mursten fængslede blikket.

Med undtagelse af de Wang og Kin-Fo særligt forbeholdte værelser i stuehuset bestod det kun af saloner, omgivet af kabinetter med gennembrudte vægge, på hvilke der løb guirlander af malede blomster eller indskrifter af de moralske tankesprog, som de himmelske ikke just er sparsomme med. Overalt var der anbragt sælsomt formede sæder af brændt ler eller porcelæn, af træ eller marmor, for ikke at glemme nogle dusin hynder af den mest indbydende blødhed; overalt forskelligt formede lamper og lanterner med spraglede glas i bløde farver og mere belæsset med kvaster, frynser og duske end et spansk muldyr; også overalt disse små teborde, som man kalder *tchaki* og som er aldeles uundværlige i et kinesisk møblement. Og man ville have kunnet tilbringe timer med at tælle den store masse udskårne ting af elfenben og skildpadde, alle bronzesiraterne, røgelseskarrene, de lakerede med ophøjede guldtråde indlagte sager, de mange mælkehvide og smaragdgrønne stensager, de runde og prismatiske kar fra dynastierne Ming og Tsing, de endnu mere efterspurgte porcelænskar fra dynastiet Yen og de i gennemsigtige rosenrøde og gule felter glaserede genstande, til hvis fabrikation man nu ikke mere kender hemmeligheden. I denne pragtfulde bolig var hele den kinesiske fantasi blandet med den europæiske komfort.

Kin-Fo var også en fremskridtsmand – således sagde man – og hans tilbøjeligheder bærer vidne om dette. Han gjorde ingen

modstand mod nogen som helst af de ny opfindelser, vesten bragte i brug. Han hørte til den kun endnu alt for fåtallige kategori af himlens sønner, der tiltrækkes af de fysiske og kemiske videnskaber, han hørte således ikke til de barbarer, der overskar de første elektriske tråde, som huset Reynolds ville trække lige til Wusung, for hurtigere at erfare de engelske og amerikanske posters ankomst, ej heller til de gammeldags mandariner, som ikke ville have, at det undersøiske kabel fra Shanghai til Hong-Kong måtte anbringes nogen som helst steder indenfor rigets område og derfor tvang elektrikerne til at gøre det fast i en båd midt ude på strømmen.

Nej! Kin-Fo sluttede sig til de af sine landsmænd, der billigede, at regeringen havde anlagt tøjhuse og værfter i Fu-Chao under franske ingeniørers ledelse. Han ejede også aktier i de kinesiske dampbådes selskab, som gør tjeneste mellem Tien-Tsin og Shanghai ene og alene i national interesse, og han havde part i de hurtigtsejlende skibe, som kommer tre eller fire dage hurtigere fra Singapore end det engelske postskib.

Man har sagt, at de materielle fremskridt havde banet sig vej ind i hans indre husindretning. Således satte telefoniske apparater de forskellige bygninger af hans yamen i forbindelse med hinanden. Elektriske klokker forenede værelserne i hans bolig. I den kolde årstid lod han tænde op og varmede sig uden at genere sig, klogere i så henseende end hans medborgere, som fryser ved det kolde arnested i deres fir- og femdobbelte klædning. Han lod belyse med gas lige så godt som generaltoldinspektøren i Peking og den meget rige hr. Yang, hovedejeren af låneanstalterne i himlens rige! Endelig havde fremskridtsmanden Kin-Fo – som man snart skal se – i sin

fortrolige brevveksling opgivet anvendelsen af den forældede skrivemåde og benyttede fonografen, der først for kort tid siden var blevet bragt til den højeste grad af fuldkommenhed af Edison.

Således havde da filosoffen Wangs elev både med hensyn til livets materielle som dets moralske side alt det, der var nødvendigt til at være lykkelig!

Og han var det ikke! Han havde Sun til at modvirke hans daglige sløve ligegyldighed, men selv Sun formåede ikke at skænke ham lykken!

Sun, der aldrig var der, hvor han skulle være, viste sig heller ikke i det øjeblik, talen er om! Han havde utvivlsomt en eller anden alvorlig fejl at bebrejde sig, en kejtethed, han havde gjort sig skyldig i under sin herres fraværelse, og om han end ikke frygtede for sine rygstykker, der var vant til husets svøbe, så skælvede han uden tvivl især for sin hårpisk.

"Sun!" havde Kin-Fo sagt, da han trådte ind i forhallen, til hvilken både salonerne til højre og venstre gik ud, og hans stemme røbede en kun dårligt tilbageholdt utålmodighed.

"Sun!" havde Wang gentaget, hvis gode råd og skarpe irettesættelser stadig var forblevet uden nogen virkning på den uforbederlige tjener.

"Man skal finde Sun og bringe mig ham," sagde Kin-Fo til overopsynsmanden, der satte alle sine folk i bevægelse for at opsøge den forsvundne.

Wang og Kin-Fo var nu ene.

"Visdommen," sagde da filosoffen, "pålægger den rejsende, som kommer hjem til sin arne, at søge nogen hvile!"

"Lad os da være vise!" svarede Wangs elev roligt.

Og efter at han havde trykket filosoffens hånd, begav han sig til sit værelse, mens Wang også gik til sit.

Da Kin-Fo var alene, strakte han sig på en af de bløde divaner af europæisk fabrikation, som en kinesisk tapetserer aldrig ville have forstået at udstoppe så magelig. Der gav han sig til at tænke. Var det på sit ægteskab med den elskværdige og smukke kvinde, som han ville gøre til sit livs ledsagerinde? Ja, og det kan man ikke undres over, da han just i de nærmeste dage ville tage hen til hende. Denne yndefulde person boede nemlig ikke i Shanghai. Hun boede i Peking, og Kin-Fo sagde netop til sig selv, at det ville være passende at melde hende sin nært forestående ankomst til Det himmelske Riges hovedstad på samme tid, som hun fik hans tilbagekomst til Shanghai at vide. Det ville jo heller ikke være ilde anbragt, hvis han udtrykte et vist ønske, en let utålmodighed efter at gense hende. Han følte ganske vist en sand tilbøjelighed for hende! Wang havde jo bevist ham det efter logikkens mest uomtvistelige regler, og når dette nye element var indført i hans tilværelse, så ville det måske kunne frigøre det ukendte i den … det vil sige den lykke, … som … der … hvis …

Kin-Fo drømte allerede med lukkede øjne, og han var ganske blidt sovet ind, hvis han ikke havde følt en slags kildren i sin højre hånd.

Uvilkårligt lukkede hans fingre sig sammen og holdt fast på et cylindrisk, svagt knudret legeme af anselig tykkelse, som de utvivlsomt havde vane til at håndtere.

Kin-Fo kunne ikke tage fejl: Det var spanskrøret, som var blevet listet ind i hans højre hånd, og på samme tid hørtes følgende ord udtalt i en resigneret tone:

"Når herren behager!"

Kin-Fo hævede sig op og svingede med en meget naturlig bevægelse den revsende svøbe.

Sun stod halvt bøjet foran ham med ryggen frembudt til slag. Med den ene hånd støttede han sig til værelsets væg og holdt et brev i den anden.

"Nå, er du endelig der!" sagde Kin-Fo.

"Ai ai ya!" svarede Sun. "Jeg ventede først min herre i den tredje vagt! Hvis herren behager!"

Kin-Fo kastede stokken på gulvet. Hvor gul end Sun var af naturen, så kunne han dog blegne ...

"Når du frembyder din ryg uden anden forklaring," sagde herren, "så fortjener du vistnok mere! Hvad er det?"

"Dette brev..."

"Tal dog!" råbte Kin-Fo og greb det brev, Sun rakte ham.

"Jeg har været så uheldig at glemme at levere Dem det før Deres afrejse til Kanton!"

" Altså otte dage for sent, slyngel!"

"Jeg har forset mig, herre!"

"Kom her hen!"

"Jeg er som en stakkels krabbe uden kløer og kan ikke gå! Ai ai ya!"

Dette sidste skrig var et fortvivlelsens skrig. Kin-Fo havde grebet Sun i hans fletning, og med en rigtig skarp saks snittede han den yderste ende af.

Den ulykkelige krabbes kløer måtte vistnok være skudt øjeblikkelig ud igen, for han fo'r skyndsomst afsted, dog ikke uden at have samlet stykket af sin kostbare prydelse op af tæppet.

Kin-Fo var nu fuldkommen beroliget; han kastede sig atter tilbage i divanen og undersøgte det brev, der var kommet for en otte dage siden, som en mand, der slet ingen hastværk har. Han var kun vred på Sun for hans forsømmeligheds skyld, og ikke for forsinkelsen. Hvad kunne egentlig også et brev interessere ham? Det ville jo kun have været ham velkomment, hvis det havde forårsaget ham en sindsbevægelse ... Og ham ... en sindsbevægelse! ...

Han så da tankeløst på det.

Konvolutten, der var af stift lærred, bar på begge sider forskellige vin- og chokoladefarvede poststempler med to og seks cents indskrift over et mandsbillede.

Brevet kom fra De forenede Stater i Amerika.

"Godt!" sagde Kin-Fo og trak på skuldrene, "et brev fra min korrespondent i San Francisco!"

Og han kastede brevet hen i et hjørne af divanen.

Hvad kunne hans korrespondent også egentlig melde ham? At de værdipapirer, der næsten udgjorde hele hans formue, hvilede trygt i den californiske centralbanks kasser, at hans aktier var steget femten eller tyve procent, at de dividender, som skulle udbetales, ville overstige det foregående års, osv.

Nogle tusind dollars mere eller mindre kunne virkelig ikke sætte hans sind i bevægelse.

Kin-Fo tog imidlertid atter brevet op nogle minutter efter og rev mekanisk konvolutten af; men i stedet for at læse det, søgte hans øjne først kun underskriften.

"Det er jo ganske rigtigt et brev fra min korrespondent," sagde han. "Han har jo ikke andet end forretninger at meddele mig om! Forretninger i morgen!"

Kin-Fo ville endnu en gang kaste brevet hen, da hans blik pludselig faldt på et flere gange understreget ord på dets anden side. Det var ordet "passiv", på hvilket korrespondenten i San Francisco havde villet henlede sin klients opmærksomhed i Shanghai.

Kin-Fo begyndte derfor på brevet og gennemlæste det nu fra den første til den sidste linje, ikke uden en vis følelse af nysgerrighed, der var noget overraskende fra hans side.

Han trak et øjeblik øjenbrynene sammen; men en slags foragteligt smil spillede om hans læber, da han var færdig med gennemlæsningen.

Kin-Fo rejste sig derpå, gik en snes skridt frem og tilbage i sit værelse og trådte et øjeblik hen til det talerør, som satte ham i umiddelbar forbindelse med Wang. Han førte endogså mundstykket op til munden og var lige ved at give tegnet med fløjten; men han betænkte sig atter, lod kautsjukslangen falde ned og gik tilbage og kastede sig igen ned på divanen.

"Puh!" sagde han.

Hele Kin-Fo var i dette ord.

"Og hun," mumlede han. "Hun er i sandhed mere interesseret i alt dette her end jeg!"

Han rejste sig atter og gik hen til et lille lakeret bord, hvorpå der stod et aflangt, smukt ciseleret skrin. Men lige som han ville åbne det, standsede han.

"Hvad stod der i hendes sidste brev?" mumlede han.

I stedet for at tage låget af skrinet, trykkede han på en fjeder i en af enderne.

Straks lod der sig en sagte stemme høre:

"Min lille ældre broder, er jeg ikke mere som blomsten meihua i den første måned for eder, som abrikostræets blomst i den anden, som ferskentræets blomst i den tredje! Mit kære ædelstens-hjerte, tusinde, ti tusinde god dag til eder! ..."

Det var en ung kvindes stemme, hvis ømme ord fonografen gentog.

"Stakkels lille yngre søster!" sagde Kin-Fo.

Derpå åbnede han skrinet, tog det af fuger stribede papir ud af apparatet, som havde gengivet alle den fjerne røsts tonefald, og anbragte et andet.

Fonografen var den gang bragt til så stor fuldkommenhed, at det var tilstrækkeligt at tale med høj stemme, for at membranen modtog indtryk, og rullen, sat i bevægelse ved et urværk, afsatte ordene på apparatets papir.

Kin-Fo talte derpå omtrent et minut. Af hans bestandigt rolige røst kunne man ikke mærke, om han gav sine tanker et udtryk af glæde eller sorg.

Tre eller fire sætninger, det var det hele, Kin-Fo sagde. Da det var gjort, afbrød han fonografens bevægelse, tog det blad ud, hvorpå nålen, påvirket af membranen, havde afsat de hemmelige fuger, som svarede til de udtalte ord: Derpå lagde han bladet i en konvolut, forseglede den og skrev fra højre til venstre følgende uden på:

Madame Léu,
Cha-Cua-alleen,
Peking.

Den elektriske klokke hidkaldte straks den af tjenerne i som havde med brevvekslingen at bestille. Han fik befaling til

øjeblikkelig at bringe dette brev på posten.

En time efter sov Kin-Fo ganske rolig og trykkede sin *tchu-fu-jen* i sine arme; det er en slags hovedpude af bambusfletning, som vedligeholder en middelvarmegrad i de kinesiske senge og er til overordentlig nytte under de hede breddegrader.

5. I hvilket Léu modtager et brev, som hun havde foretrukket ikke at modtage

"Du har endnu ikke noget brev til mig?"

"Nej, frue!"

"Hvor tiden forekommer mig lang, gamle moder!"

Det var de ord, som den fortryllende Léu for tiende gang udtalte den dag i sin boligs boudoir i Cha-Cua-alleen i Peking. Den "gamle moder", der svarede hende, og som hun gav denne benævnelse, der bruges i Kina til tjenestepiger af en vis alder, var den gnavne og kun lidet smukke dame Nan.

Léu havde atten år gammel ægtet en videnskabsmand af første grad, som arbejdede med på det berømte Sse-Khou-Tsuane-Chou – et værk, der var blevet påbegyndt i året 1773 og som skal indeholde et hundrede og tres tusinde bind, men på tidspunktet for vor fortælling endnu kun er nået til nummer otte og halvfjerds tusind syv hundrede og otte og tredive. Denne lærde var dobbelt så gammel som hun og døde efter tre års ægteskab.

Den unge enke stod da alene i verden, før hun endnu havde fyldt sit en og tyvende år. Kin-Fo så hende på en rejse, han gjorde til Peking ved den tid. Wang, der kendte hende, henledte sin koldsindige elevs opmærksomhed på den fortryllende person. Kin-Fo vænnede sig efterhånden til den tanke at

forandre sine livsvaner og blive den smukke enkes ægtefælle. Léu var ikke ufølsom for det forslag, der blev stillet hende. Således blev da ægteskabet til filosoffens største tilfredshed bestemt, og brylluppet skulle stå, så snart Kin-Fo vendte tilbage til Peking, efter at have truffet de nødvendige foranstaltninger i Shanghai. Det er ikke almindelig skik og brug i Det himmelske Rige, at enker gifter sig igen – ikke fordi de ikke ønsker det lige så godt som deres ligestillede i vesten, men fordi der sjældent findes nogen, der deler dette ønske. Når Kin-Fo gjorde en undtagelse for reglen, så var det, fordi Kin-Fo, som man ved, var en original. Når Léu giftede sig igen, så havde hun rigtig nok ikke mere ret til at drage hen under de mindebuer – "paelus" – som kejseren undertiden lader rejse til ære for de kvinder, der bliver navnkundige ved deres troskab for en hensovet ægtefælle; således som enken Sung, der aldrig ville forlade sin mands grav, enken Koung-Kiang, som skar sin ene arm af, og enken Yen-Tchiang, der vansirede sig selv til tegn på ægteskabelig sorg. Men Léu tænkte, at hun kunne bruge sine tyve år bedre. Hun skulle genoptage det liv i lydighed, der er den rolle, som hustruen spiller i den kinesiske familie, give afkald på at tale om ting udenfor hjemmet, rette sig efter forskrifterne i *Li-Nun*bogen om de huslige dyder og i *Nei-Tse-Pien*bogen om pligterne i ægteskabet, og endelig genindtage den agtede stilling, som konen har i de højere klasser, og hvor hun ikke er slavinde, som man almindeligvis tror. Léu følte sig draget til sin ny stilling; for hun var forstandig, godt oplært, og hun forstod godt, hvilken plads hun ville komme til at indtage i den rige, ørkesløse mands liv: hun nærede ønsket om at bevise ham, at lykken også findes her nede.

Ved sin død havde den lærde efterladt den unge enke i velhavende kår, men uden rigdom. Huset i Cha-Cua-alleen var derfor beskedent. Den utålelige Nan udgjorde hele tjenestetyendet, men Léu havde vænnet sig til hendes ubehagelige måde at være på, der jo for resten ikke er særegen alene for pigerne i blomsternes rige.

Den unge kone opholdt sig helst i sit boudoir. Dets udstyrelse ville have forekommet meget simpel, hvis der ikke havde været de mange pragtfulde foræringer i det, som i løbet af de to sidste måneder var kommet fra Shanghai. På væggene hang der nogle malerier, blandt andre et mesterværk af den gamle maler Huan-Tse-Nen, der ville have fængslet kenderes opmærksomhed, mellem rigtig kinesiske akvareller med grønne heste, violette hunde og blå træer, som skyldtes nogle moderne kunstnere i de afstikkende farver.

> De store mestres – som Huan-Tse-Nens – ry er nået til vor tid ved fortællinger, der fortjener opmærksomhed, skønt de egentlig ikke har historisk hjemmel. Således fortælles der for eksempel, at en maler i det tredje århundrede, Tsa-Pu-Hying, en gang havde malet en ildskærm til kejseren; da han var færdig, morede han sig med at anbringe nogle fluer hist og her, og havde da den tilfredsstillelse at se majestæten tage sit lommetørklæde for at jage dem væk. – Huan-Tse-Nen, som levede henimod år tusind, var ikke mindre berømt. Han skulle udføre nogle vægprydelser i en af paladsets sale og malede flere fasaner der. Da der nu en dag blev indført fremmede udsendinge i denne sal, der bragte falke som gave til kejseren, så styrtede rovfuglene sig løs på de på væggene malede fasaner, mere til skade for deres hoveder end til tilfredsstillelse for deres grådige instinkt
>
> *I. Thompson: Rejse i Kina.*

På et lakeret bord lå der udfoldet vifter fra den berømte skole i Swatow ligesom store sommerfugle med udspilede vinger. Fra

en porcelæns-opsats vældede der elegante kranse ud af de kunstige blomster, der bliver lavet så beundringsværdigt af marven af *arabia papyrifera* fra øen Formosa, som kappedes i pragt med de hvide åkander, de gule chrysanthemer og røde liljer fra Japan, der fyldte smukt udskårne blomsterborde. Flettede bambusnet lod kun et svagt lys trænge ind gennem vinduerne på alt dette og ligesom sigtede solstrålerne. En pragtfuld skærm af store høgefjer, hvis kunstfærdigt sammenstillede pletter dannede en stor pæon – sindbilledet på skønheden i blomsternes rige – to fuglebure i pagodeform, sande kalejdoskoper af Indiens mest strålende fugle, nogle æolsharper, som sitrede i de svage luftstrømninger, og tusinde andre genstande, til hvilke tanken om den fraværende knyttede sig, fuldstændiggjorde den ejendommelige udsmykning af dette boudoir.

"Endnu intet brev, Nan?"

"Nej, frue, endnu ikke!"

Den unge Léu var en fortryllende kvinde. Hun var smuk selv i europæiske øjne, hvid og ikke gul, havde milde øjne, der kun ganske lidt skrånede op mod tindingerne, sort hår prydet med nogle ferskenblomster fæstede med grønne nåle, små og hvide tænder og ganske let med tusch farvede øjenbryn. Hun brugte hverken udfyldning med honning og blyhvidt på kinderne, som Det himmelske Riges skønheder i almindelighed anvender, ej heller en karmincirkel på underlæben, eller en lille lodret streg mellem øjnene, eller noget lag af den sminke, til hvilken det kejserlige hof årligt udgiver ti millioner sapeker. Den unge enke havde ingen brug for disse skønhedsmidler. Hun forlod kun

sjældent sit hus og brød sig ikke om denne udsmykning, som den kinesiske kvinde ellers benytter uden for sit hjem.

Intet kunne være mere simpelt og elegant end Léus dragt. En lang kjole med fire åbne bredder, kantede med en bred udsyet søm; under denne kjole et folderigt skørt; et livstykke kantet med guldsnore, benklæder fæstede til bæltet og tilbundet for neden med en sløjfe ved silkestrømperne, endelig nydelige tøfler prydede med perler: det var tilstrækkeligt til at gøre den unge enke fortryllende, når man dertil føjer, at hendes hænder var fine og at hun beskyttede sine lange, rosenrøde negle med små sølv-etuier, der var graverede med overordentlig kunstfærdighed.

Og hendes fødder? Ganske vist, hendes fødder var små, dog ikke som en følge af den barbariske, vanskabende sædvane, som heldigvis er ved at gå af brug, men fordi naturen havde skabt dem således. Denne mode har nu allerede varet i syv hundrede år og skyldes sandsynligvis en eller anden vanskabt prinsesse. Den består i en bøjning af de fire tæer ind under fodsålen, dog således at hælen ikke må berøres, og benet får da en slags kegleform, der i høj grad forhindrer gangen, hidfører sygdomme i blodet og ikke engang, som vel også er blevet sagt, har sin oprindelse fra mændenes skinsyge. Efter den tatariske erobring går den også mere af brug fra dag til dag.

Nu regner man kun, at tre kineserinder af ti fra deres tidligste alder har været underkastet den række af smertefulde operationer, som medfører denne vanskabning af foden.

"Det er ikke muligt, at der kan komme et brev i dag," sagde Léu atter. "Vel, gamle moder!"

"Det tror jeg heller ikke," svarede Nan gnavent.

Léu ville da arbejde, for at adsprede sig lidt. Men så kom hun også til at tænke på Kin-Fo, da hun netop syede på et par af de tøjsko til ham, som næsten kun tilvirkes af kvinden og egentlig hører til den kinesiske husgerning, til hvilken klasse hun end hører. Arbejdet faldt imidlertid snart ud af hendes hænder. Hun stod op, tog nogle vandmelonkerner ud af en bonbonæske og knuste dem mellem sine små tænder; derpå åbnede hun en bog, *Nu-Shun*, en samling belærende forholdsregler, som en hæderlig hustru hver dag skal læse i.

"Ligesom foråret er den gunstigste tid for arbejdet, således er morgenstunden dagens bedste tid."

"Stå tidligt op, lad dig ikke hilde af søvnens tillokkelser."

"Bær omsorg for morbærtræet og hampen."

"Spind flittigt silke og bomuld."

"Kvindernes dyd er virksomhed og sparsomhed."

"Naboerne skal udbrede din pris ..."

Bogen blev snart lukket. Den følsomme Léu tænkte slet ikke over, hvad hun læste.

"Hvor kan han være?" sagde hun til sig selv. "Han skulle tage til Kanton! Er han vendt tilbage til Shanghai? Hvornår vil han komme til Peking? Har havet bragt ham lykke? Gid gudinden Koanine vil stå hjælpende ved hans side!"

Det var den unge kvindes ord i hendes uro. Derpå faldt hendes øjne tankeløst på et bordtæppe, kunstfærdigt sammenføjet af tusinde små stykker, et slags stof-mosaik efter portugisisk mode, hvorpå der var fremstillet en vandhund og dens familie, sindbilledet på troskab. Endelig gik hun hen til et blomsterbord og plukkede en blomst.

"Ak!" sagde hun, "det er ikke blomsten af den grønne pil, sindbillede på foråret, på ungdom og glæde! Det er den gule chrysanthemum, sindbillede på efteråret og sorgen!"

Hun ville modvirke den ængstelse, der nu helt greb hende. Hendes lut var der; hun greb i dens strenge; hendes læber mumlede de første ord af sangen om *De Forenede Hænder*, men hun kunne ikke blive ved.

"Hans breve," tænkte hun, "lod jo før aldrig vente på sig! Jeg læste dem med kærligt hjerte. Og i stedet for disse linjer, som kun mit øje fulgte, var det hans stemme, som jeg kunne høre! Apparatet dér talte til mig, som om han var hos mig!"

Og Léu kastede blikket på en fonograf, der stod på en lakeret søjle og fuldstændig lignede den, Kin-Fo benyttede i Shanghai. De kunne således underholde sig med hinanden eller høre hinandens stemmer, til trods for den store afstand imellem dem. Men den dag forblev apparatet stumt, som det havde været i flere dage, og sagde ikke mere den fraværendes tanker.

I samme øjeblik trådte pigen ind.

"Her er brevet til Dem!" sagde hun.

Og Nan gik ud, efter at have givet Léu en konvolut stemplet i Shanghai.

Der kom et smil om den unge kvindes læber; hendes øjne tindrede med en mere livlig glans. Hun rev hurtigt konvolutten i stykker, uden at give sig tid til at se på den, således som hun ellers plejede at gøre ...

Den indeholdt ikke et brev, men et af disse blade med lønlige fuger, som, når det anbragtes i det fonografiske apparat, gengav alle den menneskelige stemmes tonefald.

"Jeg holder også mere af det!" udbrød Léu glad. "Jeg skal da i det mindste høre hans røst!"

Bladet blev anbragt på fonografens valse, der straks sattes i bevægelse af et urværk; og da Léu nærmede sit øre, hørte hun en velkendt stemme, der sagde:

> Lille yngre søster, ødelæggelsen har bortranet mine rigdomme, ligesom østenvinden bortvejrer efterårets gulnede blade! Jeg vil ikke gøre en anden elendig ved min ulykke! Glem dén, som ti tusinde ulykker har ramt!
>
> Deres fortvivlede
>
> *Kin-Fo!*

Hvilket slag for den unge kone! Nu ventede et liv hende, bitrere end den bitre enzian. Ja, den gyldne vind bortførte hendes sidste forhåbninger med hendes elskedes formue! Var da den kærlighed for evigt bortflygtet, som Kin-Fo havde til hende? Troede hendes ven kun på den lykke, som rigdom giver? Ak! stakkels Léu! Hun lignede nu en drage, hvis snor brister, og som falder sønderflænget til jorden!

Hun kaldte på Nan; denne trådte ind i værelset, trak på skuldrene og bragte sin herskerinde ind på hendes *hang*. Men skønt det var en af disse ovnsenge, som opvarmes hurtigt, hvor forekom dog ikke lejet den ulykkelige Léu koldt; hvor denne nats fem vagter uden søvn syntes hende lange at tilbringe.

6. Der måske vil give læseren lyst til at aflægge et besøg i The Centenary's kontorer

Kin-Fo, hvis ringeagt for denne verdens ting ikke fornægtede sig et øjeblik, forlod sin bolig alene den følgende dag. Han gik med rolige skridt ned ad flodens højre bred. Da han kom til den træbro, der fører over fra det engelske område til det amerikanske, gik han over floden og begav sig til et meget smukt udseende hus, som ligger mellem missionskirken og De forenede Staters konsulat.

På forsiden af dette hus prangede en stor messingplade med følgende indskrift:

The Centenary
Livsassurance-selskab.
Sikkerhedskapital: 20 millioner dollars.
Hovedagent: **William I. Bidulph.**

Kin-Fo åbnede indgangsdøren, gik igennem nok en fløjdør og stod nu i et kontor, der var delt i to afdelinger ved et simpelt rækværk, så højt at man kunne støtte armen på det. Nogle mapper, bøger med nikkellåse, et amerikansk, dirkefrit pengeskab, to eller tre borde, ved hvilke kontorbetjentene arbejdede, en større pult for den hæderlige hr. William I. Bidulph, således var indretningen af dette værelse, der snarere

syntes at høre til et hus på Broadway end til en bolig bygget ved Wusungs bredder.

William I. Bidulph var hovedagenten i Kina for brand- og livsassurance-selskabet, hvis hovedsæde var i Chicago. The Centenary – en god titel, som skulle trække deltagere – *det hundredårige*, meget bekendt i De forenede Stater, ejede filialer og repræsentanter i alle fem verdensdele. Det gjorde uhyre og udmærkede forretninger, som det skyldte sine statutter, der var meget dristigt og frisindet affattede og som bemyndigede til at tegne forsikringer for ethvert tilfælde.

De himmelske begyndte da også at indlade sig på denne moderne forretningsgren, som fyldte selskabernes kasser. Et stort antal huse i Det himmelske Rige var forsikrede mod ildsvåde, og der manglede heller ikke kinesiske underskrifter på livsforsikringer med de mangfoldige kombinationer, som de medfører. Blandt mange bygninger i Shanghai var også Kin-Fos pragtfulde yamen forsikret; og det var da ikke for at sikre sig mod tab ved ildsvåde, at Wangs elev indfandt sig hos hr. William I. Bidulph.

"Hr. Bidulph?" spurgte han, idet han trådte ind.

William I. Bidulph var "personlig" tilstede, som en fotograf der arbejder selv, altid til publikums tjeneste – en mand på halvtreds år, pynteligt klædt i sort frakke, hvidt halstørklæde, med skæg, dog ingen knebelsbart, et rigtig amerikansk ydre.

"Med hvem har jeg den ære at tale?" spurgte William I. Bidulph.

"Med hr. Kin-Fo fra Shanghai."

"Hr. Kin-Fo! ... som har assureret i The Centenary ... police nr. 27200 ..."

"Den samme."

"Skulle jeg være så lykkelig, min herre, at De har brug for min tjeneste?"

"Jeg ønskede gerne at tale i enrum med Dem," svarede Kin-Fo.

Samtalen mellem de to kunne så meget lettere føres, som William I. Bidulph talte lige så godt kinesisk, som Kin-Fo talte engelsk.

Den rige klient blev da med alle de hensyn, der skyldtes ham, ført ind i et afsides, mørkt betrukket kabinet med dobbelte døre, hvor man kunne have lagt planer til omstyrtelsen af dynastiet Tsing, uden frygt for at blive hørt af de snildeste tipaos i Det himmelske Rige.

"Min herre," sagde Kin-Fo, så snart han havde sat sig i en gyngestol foran en med gas opvarmet kamin, "jeg ville gerne tegne en livsassurance i Deres selskab, således at der ved min død blev udbetalt en kapital, hvis størrelse jeg nu straks skal angive Dem."

"Intet er simplere, min herre," svarede William I. Bidulph. "To underskrifter, Deres og min, under en police, og forsikringen vil være gjort efter nogle forberedende formaliteter. Men tillad mig et spørgsmål, min herre ... De har da det ønske først at dø i en meget fremrykket alder ... for øvrigt jo et meget naturligt ønske?"

"Hvorledes?" spurgte Kin-Fo. "Det er dog det sædvanligste, at en livsforsikring forudsætter frygt hos den forsikrede for en alt for nær død ..."

"Å, min herre!" svarede William I. Bidulph med den alvorligste mine af verden; "denne frygt ytrer sig aldrig hos de

forsikrede i The Centenary. Tyder selskabets navn ikke netop på det? At forsikre sig hos os er at få patent på et langt liv! De må undskylde, men det er sjældent, at vore forsikrede ikke når ud over de hundrede år ... meget sjældent ... meget sjældent! ... Vi burde i deres egen interesse berøve dem livet! Men vi gør også udmærkede forretninger ... Det må De være forberedt på, min herre, at forsikre sig i The Centenary, er så godt som sikkerhed for at blive det selv."

"Ja, ja!" svarede Kin-Fo roligt og så med sit sløve blik på William I. Bidulph.

Hovedagenten var så alvorlig som en præst og så slet ikke ud til at spøge.

"Hvorledes det end forholder sig," sagde Kin-Fo derpå, "så ønsker jeg at forsikre mig for to hundrede tusind dollars."

"Godt, en kapital altså på to hundrede tusind dollars," svarede William I. Bidulph.

Han tog en lille notesbog og indførte tallet, uden selv at rynke brynene over dets anselige størrelse.

"De ved," tilføjede han, "at forsikringen er betydningsløs, og at alle de betalte præmier, hvor stort end antallet er, kommer selskabet til gode, så snart den person, som er forsikret, mister livet ved en handling af den, som skal have udbyttet af forsikringen?"

"Det ved jeg."

"Og for hvilke tilfælde agter De at forsikre, min kære herre?"

"For alle."

"For farer på rejser til lands eller til vands, og for ophold udenfor Det himmelske Riges grænser?"

"Ja."

"Farer ved retslig domfældelse?"

"Ja."

"Farer ved duel?"

"Ja."

"Farer ved militær tjeneste?"

"Ja."

"Da vil præmierne blive meget høje."

"Jeg skal betale, hvad der forlanges."

"Godt."

"Men," tilføjede Kin-Fo, "der er et andet meget vigtigt tilfælde, som De ikke har omtalt."

"Og det er?"

"Selvmord. Jeg troede, at The Centenary's statutter også bemyndigede til at forsikre for selvmord?"

"Ganske vist, min herre, ganske vist," svarede William I. Bidulph og gned sig i hænderne. "Det er netop en kilde til overordentlige fordele for os! De kan nok indse, at de, som forsikrer hos os, sædvanligvis er mennesker, der gerne vil leve, og at de, der af overdreven forsigtighed også forsikrer for selvmord, aldrig nogen sinde dræber sig selv."

"Vel da," svarede Kin-Fo. "Af personlige grunde ønsker jeg også at forsikre mig for dette tilfælde."

"Ganske til Deres tjeneste; men præmien bliver betydelig."

"Jeg gentager, at jeg skal betale, hvad De forlanger. "

"Godt ... vi siger da," sagde William I. Bidulph, idet han vedblev at skrive i sin notesbog, "farer på havet, på rejser, ved selvmord ..."

"Og hvor stor vil da præmien blive under disse betingelser?" spurgte Kin-Fo.

"Min kære herre," svarede hovedagenten, "vore præmier er udregnet med en matematisk nøjagtighed, som gør selskabet stor ære. De er ikke som tidligere baserede på Deparcieux' tabeller ... kender De Deparcieux?"

"Jeg kender ikke Deparcieux."

"En udmærket statistiker, men allerede gammel ... ja så gammel, at han er død. Den gang han udregnede sine berømte tabeller, der endnu tjener som grundlag ved beregningen af præmierne hos de fleste europæiske selskaber, som er meget forældede, var middellevetiden lavere, end den nu er, på grund af fremskridtene i alle ting. Vi lægger da en højere levealder til grund, hvilket selvfølgelig er mere gunstigt for den forsikrede, som betaler mindre og lever længere ..."

"Hvor stort vil beløbet af præmien blive?" spurgte Kin-Fo atter, der ønskede at standse agentens ordstrøm.

"Min herre," svarede William I. Bidulph, "jeg må tage mig den frihed at spørge Dem om, hvor gammel De er?"

"En og tredive år."

" Godt. Hvis der kun var tale om at forsikre for sædvanlige tilfælde, så ville De i ethvert andet selskab tomme til at betale 2,83 procent. Men i The Centenary vil det kun blive 2,70, hvilket årligt for en kapital på 200.000 dollars udgør 5.400 dollars."

"Og med de betingelser, som jeg ønsker?" sagde Kin-Fo.

"Ved at forsikre for ethvert tilfælde, også selvmord medindbefattet?"

"Ja, især selvmord."

"Min herre," svarede William I. Bidulph i en elskværdig tone, efter at han havde rådspurgt sig med en trykt tabel på den

bageste side i hans notesbog, "så kan vi ikke gøre det for mindre end fem og tyve procent."

"Det vil da udgøre?"

"50.000 dollars."

"Og hvorledes skal præmien da udbetales til Dem?"

"Enten på én gang eller i månedlige rater, alt efter den forsikredes ønske."

"Hvilket vil udgøre for de to første måneder?"

"8.322 dollars, som, hvis de bliver betalt i dag, den 30. april, min kære herre, vil dække Dem indtil den 30. juni i indeværende år."

"Godt, jeg går ind på disse betingelser, min herre," sagde Kin-Fo. "Her er præmien for de to første måneder."

Dermed lagde han en tyk pakke papir-dollars på bordet, som han tog op af sin lomme.

"Godt ... min herre ... meget godt!" svarede William I. Bidulph. "Men førend policen kan undertegnes, er der en formalitet at opfylde."

"Og hvilken?"

"Selskabets læge må aflægge Dem et besøg."

"I hvilken anledning?"

"For at han kan afgive sit skøn om Deres sundhed, om De ikke har nogen organisk fejl, der kunne give anledning til en forkortelse af Deres liv; i det hele taget: om De giver os sikkerhed for en lang tilværelse."

"Til hvad nytte, når jeg endogså forsikrer mig i tilfælde af duel og selvmord!" bemærkede Kin-Fo.

"Men, min kære herre," svarede agenten stadig smilende, "hvis De bærer spiren til en sygdom, og den bortriver Dem i

løbet af nogle måneder, så vil den jo koste os rene to hundrede tusind dollars!"

"Jeg antager, at mit selvmord vil koste Dem lige så meget!"

"Kære herre," svarede agenten med sit mest imødekommende smil og tog Kin-Fos hånd, som han blidt klappede, "jeg har haft den ære at sige Dem, at vi har mange, der forsikrer sig mod selvmord, men at de aldrig berøver sig selv livet. I øvrigt er det os ikke forbudt at lade Dem bevogte ... naturligvis med alle mulige hensyn."

"Nå!" sagde Kin-Fo.

"Som en ganske personlig bemærkning må jeg tilføje, at det er just dem af The Centenary's forsikrede, som længst betaler deres præmie. Må jeg også, hvis De tillader, spørge, hvorfor skulle vel den rige hr. Kin-Fo tage livet af sig?"

"Og hvorfor mon den rige hr. Kin-Fo forsikrer sig?"

"Å!" svarede William I. Bidulph, "for at have en sikkerhed for at blive meget gammel som forsikret i The Centenary."

Det var ikke til nogen nytte at drøfte denne sag længere med hovedagenten for det berømte selskab. Han var alt for sikker på, hvad han sagde.

"Og nu," føjede han til, "til fordel for hvem skal denne forsikring på 200.000 dollars indføres. Til hvem skal den pålydende sum udbetales?"

"Der er to personer," svarede Kin-Fo.

"Skal summen deles i lige dele?"

"Nej, i ulige dele. Den ene på 50.000 dollars, den anden på 150.000."

"Altså, hvem skal have de 50.000, min herre ..."

"Wang."

"Filosoffen Wang?"

"Netop."

"Og de 150.000?"

"Fru Léu i Peking."

"I Peking," sagde William I. Bidulph, idet han nedskrev navnene. Derpå fortsatte han:

"Hvor gammel er fru Léu?"

"En og tyve år," svarede Kin-Fo.

"Nå," sagde agenten, "den unge dame vil blive temmelig gammel, inden hun vil modtage nogen udbetaling af denne kapital."

"Hvorfor? Hvorledes mener De?"

"Fordi De vil leve over hundrede år, min kære herre. Og filosoffen Wang er?"

"Fem og halvtredsindstyve år."

"Nå, denne elskværdige mand er sikker på aldrig at få noget."

"Vi vil få at se, min herre!"

"Hvis jeg, min herre," svarede agenten, "i fem og halvtreds års alderen blev arving efter en mand på en og tredive år, der skal dø som hundredårig, så ville jeg dog virkelig ikke være så tåbelig at gøre regning på at arve ham."

"Deres tjener, min herre," sagde Kin-Fo og gik hen til døren.

"Deres ærbødigste!" svarede agenten med et dybt buk.

Den følgende dag aflagde selskabets læge sit reglementerede besøg hos Kin-Fo. "Jernlegeme, stålmuskler, lunger som orgelpiber," således lød beretningen. Der var altså ikke noget til hinder for, at forsikringen kunne bringes i orden. Policen blev da underskrevet på den ene side af Kin-Fo til fordel for den

unge enke og filosoffen Wang, og på den anden af William I. Bidulph, som selskabets repræsentant.

Hvis ikke uforudselige omstændigheder indtrådte, ville hverken Léu eller Wang nogen sinde erfare, hvad Kin-Fo havde gjort for dem, før den dag da The Centenary var forpligtet til at udbetale dem denne kapital, eks-millionærens sidste ædelmodighed. –

7. Der ville være meget sørgeligt, hvis det ikke handlede om săregen skik og brug i Det himmelske Rige

Hvad end den meget hæderlige William I. Bidulph havde kunnet sige og tænke, så var virkelig The Centenary's kasse alvorligt truet. Kin-Fos plan var nemlig ikke af dem, hvis udførelse man opsætter i det uendelige, når den først er fattet. Wangs elev var fuldstændig ødelagt og havde bestemt fattet den beslutning at gøre ende på en tilværelse, som selv, mens han var rig, kun forårsagede ham kummer og kedsomhed.

Det brev, som Sun havde afleveret otte dage efter dets ankomst, var fra San Francisco. Det meldte, at den californiske centralbank havde standset sine betalinger. Kin-Fos formue bestod, som man ved, næsten udelukkende i aktier i denne bekendte bank, der hidtil havde været solid. Men der kunne ikke være nogen tvivl om forholdene. Hvor usandsynlig end denne efterretning kunne synes, så var den uheldigvis kun alt for sand. De både, som kom til Shanghai, bekræftede fuldstændig, at den californiske centralbank havde standset sine betalinger. Fallitten var blevet erklæret og ødelagde Kin-Fo fuldstændig.

Hvad havde han egentlig tilbage foruden aktierne i denne bank? Intet eller næsten intet. Hans bolig i Shanghai, hvis salg,

der næppe kunne realiseres, kun ville forskaffe ham utilstrækkelige hjælpemidler. De otte tusind dollars, der var indbetalt i The Centenary's kasse, nogle aktier i bådekompagniet i Tien-Tsin, der, hvis de straks skulle sælges, næppe ville være nok til at skaffe ham på en passende måde i jorden, det var nu hele hans formue.

En vestens beboer, en franskmand eller englænder, havde måske taget denne nye tilværelse filosofisk og søgt at begynde livet forfra med arbejde. Men en himlens søn måtte anse sig for berettiget til at tænke og handle ganske anderledes. Som sand kineser var det en frivillig død, Kin-Fo uden noget samvittighedsnag ville benytte sig af som middel til at trække sig ud af sagen, og han ville gøre det med den særegne ligegyldighed, der er betegnende for den gule race.

Kineseren har kun et passivt mod, men dette mod er han også i højeste grad i besiddelse af. Hans ligegyldighed for døden er ganske overordentlig. Når han er syg, ser han den komme uden svaghed. Domfældet, ja allerede i hænderne på bødlen viser han ingen frygt. De meget hyppige offentlige henrettelser, synet af de rædsomme straffe, som Det himmelske Riges love idømmer, har tidligt gjort himlens sønner fortrolige med tanken om at forlade de jordiske ting uden sorg.

Man kan derfor ikke undre sig over, at denne tanke om døden hører til dagens orden i alle familier og udgør emnet i såre mange samtaler. En dyb ærefrygt for forfædrene bevares selv hos de fattigste folk. Der findes ikke en rig bolig, hvor man ikke har bevaret en slags hjemlig helligdom, ikke en ussel hytte, hvor ikke en krog er blevet forbeholdt for relikvierne efter de afdøde, som man højtideligholder mindet om hver anden måned.

Derfor finder man i den samme bod, hvor der sælges senge til nyfødte børn og udstyrsgenstande, et stort udvalg af ligkister, der danner en kurant artikel i den kinesiske handel.

Købet af en ligkiste er da også en stadig genstand for de himmelskes tanker. Møblementet ville være ufuldstændigt, hvis ligkisten manglede i fædrenehuset. Sønnen anser det for sin pligt at give sin fader den, mens han lever. Det er et rørende bevis på ømhed. Denne kiste opstilles i et særligt kammer. Man pryder den, man holder den vedlige, og når den allerede har modtaget de dødelige rester, bevares den som oftest i hele år med from omhu. Kort sagt, ærefrygten for de døde er grundlaget for den kinesiske troslære og bidrager til at gøre familiebåndene mere inderlige.

Kin-Fo måtte da mere end nogen anden ved hele sin tænkemåde se tanken om at gøre en ende på sine dage lige i øjnene med fuldstændig ro. Han havde sikret de to væseners skæbne, som han følte kærlighed for. Hvad behøvede han da nu at bekymre sig for? Intet! Selvmordet kunne selv ikke engang forårsage ham anger. Det, som er en forbrydelse i vestens civiliserede lande, er så at sige kun en lovlig handling i denne det østlige Asiens sælsomme civilisation.

Kin-Fo havde da taget sit parti, og ingen indflydelse ville have kunnet afholde ham fra at udføre hans plan, selv ikke filosoffen Wangs indflydelse.

Denne vidste desuden slet ikke noget om sin elevs hensigter. Sun vidste heller ikke noget og havde kun lagt mærke til én ting: nemlig at Kin-Fo viste sig langt mere sagtmodig efter sin tilbagekomst i forhold til hans daglige dumheder.

Sun fattede afgjort bedre tanker om ham. Han ville ikke have kunnet finde nogen bedre herre, og nu hoppede hans kostbare pisk med en ganske ny sikkerhed på hans ryg.

Et kinesisk mundheld siger:

"For at være lykkelig på Jorden må man leve i Kanton og dø i Liao-Tcheu."

I Kanton findes alle livets nydelser, og i Liao-Tcheu fabrikeres de bedste ligkister.

Kin-Fo kunne da heller ikke undlade at gøre sin bestilling, så at hans sidste hvileseng kunne indtræffe i rette tid. At ligge fejlfrit udstrakt til den sidste søvn, dermed beskæftiger enhver himlens søn, der forstår at leve, sine tanker.

Samtidig med dette lod Kin-Fo købe en hvid hane, hvis ejendommelighed som bekendt er at iføre sig de ånders skikkelse, som flagrer rundt og i flugten vil gribe et af de syv elementer, som en kinesisk sjæl er sammensat af.

Om end filosoffen Wangs elev viste sig ligegyldig over for livets enkeltheder, så var han det langt mindre med alt, hvad der angik døden.

Da det var gjort, havde han ikke andet tilbage end at affatte programmet til sin ligbegængelse. Et smukt blad af det papir, som kaldes rispapir – til hvis tilberedelse der for øvrigt slet ikke benyttes ris – modtog da den samme dag Kin-Fos sidste vilje.

Efter at have testamenteret sit hus i Shanghai til den unge enke og til Wang et portræt af kejser Taïping, som filosoffen stadig betragtede med velvilje – alt uden hensyn til de kapitaler, der var forsikret for i The Centenary – nedskrev Kin-Fo med fast hånd, i hvilken orden de personer skulle gå, som skulle være til stede ved hans ligbegængelse.

Da han ingen slægtninge havde, skulle en del af de venner, han endnu havde, gå i spidsen for toget, alle klædt i hvidt, som er sorgens farve i Det himmelske Rige. Langs med gaderne, lige ud til graven, opkastet for lang tid siden på Shanghais mark, skulle der stå opstillet en dobbelt række jordefærds-tjenere med forskellige attributter, som blå parasoller, hellebarder, høje stave med en elfenbenshånd på, silkeskærme, skrevne plakater med enkelthederne ved ceremonien, og disse tjenere skulle være klædt i en lang sort kjortel med hvidt bælte og på hovedet en sort filthat med rød fjerbusk. Bagefter den første gruppe af venner skulle der gå en i skarlagen fra isse til fodsål klædt fører, som skulle slå på et metalbækken foran den afdødes portræt, henstrakt på et slags rigt prydet relikvieskrin. Derpå skulle der komme endnu en gruppe af venner, nemlig dem, der skulle falde i afmagt med regelmæssige mellemrum på hynder, der var anbragt i den samme hensigt. Endelig skulle en sidste gruppe af unge mennesker under en blå og gylden baldakin sprede små, hvide stykker papir ud på vejen med et hul i ligesom sapeker, som skulle holde de onde ånder borte, som havde i sinde at blande sig i følget.

Derpå skulle katafalken komme, en uhyre palankin, betrukket med violet silketøj og broderet med gulddrager, som halvtreds tjenere skulle bære på deres skuldre midt i en dobbelt række af bonzer. Præsterne med grå, røde og gule, folderige messehageler skulle fremsige dødsbønnerne skiftevis med bækkenernes larm, fløjternes triller og de to meter lange horns skingrende fanfare.

Bagefter skulle endelig sørgevognene, overtrukket med hvidt, slutte dette pragtfulde ligtog, hvortil omkostningerne

ville opsluge den rige hensovedes sidste midler.

Dette program frembød som helhed ikke noget usædvanligt. Mange begravelser af denne "klasse" drager igennem Kantons, Shanghais og Pekings gader, og de himmelske ser kun en naturlig hyldest i dem af den person, som ikke er mere.

Den 20. oktober indtraf der en kasse fra Liao-Tcheu med Kin-Fos adresse til hans bolig i Shanghai. Den indeholdt den bestilte ligkiste i omhyggelig indpakning. Hverken Wang, eller Sun, eller nogen af tjenestetyendet i hans yamen viste den ringeste overraskelse. Der findes som sagt ingen kineser, der ikke sætter pris på i levende live at eje den seng, man skal lægge ham i for evigheden.

Denne ligkiste, et mesterværk af fabrikanten i Liao-Tcheu, blev opstillet i "forfædrenes kammer". Der skulle den, pudset og blank, have ventet længe på den dag, da filosoffen Wangs elev skulle have fået nytte af den under sædvanlige forhold ... Men det skulle jo ikke være således. Kin-Fos dage var talte, og timen var nær, der skulle anvise den plads blandt familiens afdøde slægter.

Det var nemlig samme dags aften, at Kin-Fo bestemt havde besluttet at forlade livet.

Et brev fra den utrøstelige Léu ankom i løbet af dagen.

Den unge enke stillede den smule, hun ejede, til Kin-Fos rådighed, formue var intet for hende! Hun kunne godt undvære den! Hun elskede ham! Hvad behøvede hun da mere! Kunne de ikke være lykkelige under mere beskedne forhold?

Dette brev, som åndede den oprigtigste kærlighed, kunne ikke forandre noget i Kin-Fos bestemmelser.

"Kun min død kan gøre hende rig," tænkte han.

Der stod nu kun tilbage at afgøre, hvor og hvorledes denne handling skulle fuldbyrdes. Kin-Fo følte en vis fornøjelse ved at ordne disse enkeltheder. Han håbede, at en sindsbevægelse, hvor flygtig den end måtte blive, dog ville få hans hjerte til at banke i det sidste øjeblik!

I det indre af hans yamen ragede der fire smukke kiosker op, prydede med al den fantasi, der udmærker de kinesiske ornamentskæreres talent. De bar de betydningsfulde navne: *Lykkens pavillon*, i hvilken Kin-Fo aldrig trådte ind; *Skæbnens pavillon*, som han kun betragtede med den dybeste ringeagt; *Glædens pavillon*, hvis døre allerede i lang tid havde været lukket for ham; *Det lange Livs pavillon*, som han havde besluttet at lade nedbryde.

Det var den, som hans instinkt bragte ham til at vælge. Han besluttede at lukke sig inde i den ved den frembrydende nat. Dér ville man da finde ham den følgende dag, allerede lykkelig i døden.

Efter at dette punkt var afgjort, hvorledes skulle han nu dø? Skære maven op på sig som en japaneser, kvæle sig med silkebæltet som en mandarin, åbne årerne i et duftende bad som en af det gamle Roms epikuræere? Nej. Disse fremgangsmåder ville jo alle have noget plumpt, noget uvenligt mod hans venner og hans tjenere. Et eller to gran opium blandet med en fin gift ville være tilstrækkeligt til at bringe ham fra denne verden over i den anden, uden at han selv havde nogen bevidsthed om det, måske bortført i en af disse drømme, der forvandler en flygtig søvn til den evige hvile.

Solen begyndte allerede at synke i synskredsen. Kin-Fo havde kun nogle timer at leve i. Han ville gøre en sidste vandring for

atter at se egnen om Shanghai og Huang-Pus bredder, hvor han så ofte ensomt var vanket om. Alene, uden blot at have set et glimt af Wang hele dagen, forlod han sin yamen, for endnu en gang at vende tilbage til den og så aldrig mere gå ud af den.

Med slentrende skridt, som han selv ikke i denne højtidelige time følte trang til at påskynde, kom han igennem det engelske territorium, passerede broen over flodløbet og franskmændenes landstrækning. Ad dæmningen ved de indfødtes havn gik han langs muren om Shanghai lige til den romersk-katolske hovedkirke, hvis kuppel rager op i den sydlige forstad. Derpå drejede han til højre og gik roligt op ad vejen, som fører til pagoden Lung-Hao.

Det var et vidtstrakt, fladt landstrøg, som strækker sig op til de skyggefulde højdedrag, der begrænser Min-dalen, uhyre sumpede sletter, som den agerdyrkende vindskibelighed har gjort til rismarker. Hist og her mødte øjet et net af kanaler, som fyldtes ved højvande, nogle usle landsbyer, hvis rørhytter var beklædt med gulagtigt dynd, og to eller tre kornmarker, der lå så højt, at vandet ikke kunne strømme ind over dem. Langs de smalle stier sås et stort antal hunde, hvide geder, ænder og gæs, som flygtede, alt hvad de kunne løbe og flyve, når en forbigående forstyrrede dem i deres nydelser.

Dette rigt opdyrkede land, der ikke vakte nogen forbavselse hos de indfødte, ville imidlertid have tiltrukket sig en fremmeds opmærksomhed, ja måske vakt anstød hos ham. For overalt mødte øjet ligkister i hundredvis. Uden at tale om de små høje, hvor graven dækkede de rigtigt begravede afdøde, så man kun stabler af aflange skrin, pyramider af kister stillede oven på hinanden som egeplankerne på et skibsværft. Den slette, som

omgiver de kinesiske byer, er ikke andet end en uhyre kirkegård. De døde fylder lige så godt terrænet som de levende. Man påstår, at det er forbudt at nedgrave disse ligkister, så længe det samme dynasti sidder på himlens søns trone, og disse dynastier varer i århundreder! Enten nu dette forbud er sandt eller ikke, så er det vist, at ligene, liggende i deres kister, nogle af disse malede med livlige farver, andre mørke og mindre iøjnefaldende, nogle nye og stadselige, andre allerede hensmuldrede, venter i hele år på den dag, hvor de skal nedgraves.

Kin-Fo havde ingen anledning til at undre sig over denne tingenes tilstand. Han gik for øvrigt som en mand, der ikke lægger mærke til noget omkring sig. To europæisk klædte fremmede, der havde fulgt efter ham fra det øjeblik, da han forlod sin yamen, tiltrak sig heller ikke hans opmærksomhed. Han så dem ikke, mens disse ikke syntes at ville tabe ham af syne. De holdt sig i nogen afstand, fulgte Kin-Fo, når han gik, og standsede, så snart han ophørte med at gå. Undertiden vekslede de nogle øjekast, eller sagde et par ord til hinanden, og de havde uden al tvivl til hensigt at udspejde ham. De var af middelhøjde, ikke over tredive år, raske til bens og syntes at passe rigtig godt sammen, så at man godt kunne have sammenlignet dem med et par sporhunde med livlige øjne og hurtige ben.

Efter at Kin-Fo havde tilbagelagt en halv mils vej, vendte han om og rettede sine skridt mod Huang-Pus bredder.

De to støvere slog også ind på den samme vej.

Kin-Fo mødte nogle tiggere, der så meget ynkelige ud, og gav dem almisse.

Længere henne traf han på vejen nogle af de kristne kineserinder, der er uddannet til den kristelige kærlighedsgerning af de franske barmhjertige søstre. De gik hver med en kurv på ryggen, og i disse kurve bar de stakkels forladte, små væsener. Man har med rette kaldt dem "børne-kludesamlersker"! Og disse små ulykkelige, er de egentlig andet end pjalter, kastede i en krog ved hjørnerne?

Kin-Fo tømte sin pung i disse barmhjertige søstres hænder.

De to fremmede syntes meget overraskede ved at se, at en himlens søn øvede en sådan velgørenhed.

Det var nu blevet aften. Kin-Fo var kommet til murene ved Shanghai og gik ned ved havnen.

Folkemængden sov ikke endnu. Skrig og sange lød over alt.

Kin-Fo lyttede. Han havde lyst til at vide, hvilke ord der ville være de sidste, som han skulle få at høre.

En ung tankadere, som førte sin sampan gennem Huang-Pus mørke vande, sang således:

Min båd i farvers smykke
er prydet
med tusinde, ti tusinde blomster.
Jeg venter ham beruset af elskov!
Han skal komme tilbage i morgen!
Blå gud, våg! Gid din hånd
vil beskytte ham til hans hjemkomst.
Og lad hans lange vej
forkortes!

"Han skal komme tilbage i morgen! Og jeg, hvor vil jeg være i morgen?" tænkte Kin-Fo og rystede på hovedet.

Den unge tankadere vedblev:

Han er dragen bort langt fra os;
jeg tror
lige til manchurernes land,
til Kinas fjerne mure.
Ak! hvor ofte har mit hjerte skælvet,
når de løsladte vinde vældigt rasede,
og han drog bort, trodsende
stormen!

Kin-Fo vedblev at lytte, men sagde ikke noget denne gang. Den unge tankadere sluttede således:

Behøver du at jage
efter lykken?
Vil du dø langt borte fra mig?
Nu er det den tredje måne!
Kom! Bonzen venter os
for i et øjeblik at forene
de to fønixer, vore sindbilleder Note 1)!
Kom! Vend tilbage! Jeg elsker dig såre,
og du elsker mig!

"Ja, måske," mumlede Kin-Fo, "er rigdommen dog ikke alt i denne verden! Men livet er næppe umagen værd, at man forsøger det!"

En halv time efter vendte Kin-Fo tilbage til sin bolig. De to fremmede, som havde fulgt ham her til, måtte nu standse.

Kin-Fo vendte rolig sine skridt mod *Det lange Livs pavillon*, åbnede døren, lukkede den til og var nu alene i en lille salon, der blev svagt oplyst af en lanterne med matte glas.

På et bord, dannet af et eneste stykke nefrit, stod der et lille skrin med nogle korn opium i, blandet med en dræbende gift, et "sidste middel," som den rige, livskede mand altid havde haft parat.

Kin-Fo tog nogle af disse korn, kom dem i en af de røde lerpiber, som opiumsrygerne sædvanligvis benytter, og ville til at tænde den.

"Nå! hvorledes!" sagde han, "ikke en gang en smule uro i sindet i det øjeblik, da jeg skal til at sove ind, for aldrig mere at vågne."

Han tøvede et øjeblik:

"Nej!" udbrød han og kastede piben på gulvet, så den knustes. "Jeg vil føle den, den sidste uro, denne sindsbevægelse, selv om det kun var forventningens ...! Jeg *vil* føle den! Og det skal ske!"

Og Kin-Fo forlod kiosken med hurtigere skridt end sædvanlig. Han rettede sine skridt mod Wangs værelse.

Note 1: De to fønixer er sindbillede på ægteskabet i det himmelske rige.

8. Hvori Kin-Fo stiller Wang et alvorligt forslag, som denne går lige så alvorligt ind på

Filosoffen var endnu ikke gået til sengs. Han lå udstrakt på en divan og læste det sidste nummer af avisen fra Peking. Når han trak øjenbrynene sammen, så var det utvivlsomt, fordi avisen sagde det regerende Tsing-dynasti nogle høfligheder.

Kin-Fo stødte døren op, trådte ind i værelset, kastede sig i en lænestol og sagde uden videre indledning:

"Wang, jeg kommer for at bede dig om en tjeneste."

"Ti tusinde tjenester!" svarede filosoffen og slap den officielle tidende. "Tal, tal, min søn, tal uden frygt, og hvad du end forlanger, så skal det ske!"

"Den tjeneste, jeg forlanger," sagde Kin-Fo, "er en af dem, som en ven kun kan gøre en én gang. Når du har gjort mig den, Wang, så vil jeg eftergive dig de ni tusind ni hundrede og ni og halvfems andre, og jeg tilføjer, at du selv ikke engang må vente tak for den af mig."

"Den snildeste udtyder af uforståelige ting ville ikke kunne forstå dig. Hvad er der tale om?"

"Wang," sagde Kin-Fo, "jeg er ødelagt."

"Virkelig!" sagde filosoffen i en tone, som om der var blevet meddelt ham en god nyhed og ikke en dårlig.

"Det brev, som jeg fandt her efter vor tilbagekomst fra Kanton," fortsatte Kin-Fo, "meldte mig, at den californiske centralbank var gået fallit. Foruden min yamen og nogle tusind dollars, som jeg kan leve af et par måneder endnu, har jeg intet mere tilbage."

" Altså," spurgte Wang, efter at have set rigtigt på sin elev, "er det ikke mere den rige Kin-Fo, som taler til mig?"

"Det er den fattige Kin-Fo, som for øvrigt slet ikke ræddes ved fattigdommen."

"Godt svaret, min søn," sagde filosoffen og rejste sig. "Jeg har altså ikke spildt min tid og min møje med at lære dig visdom. Hidtil har du kun været til uden tilbøjeligheder, uden lidenskaber, uden kampe! Nu skal du leve! Fremtiden er forandret! 'Lige meget' har Confucius sagt, 'der hændes altid færre ulykker, end man frygter for!' Nu skal vi dog endelig fortjene vor ris hver dag. *Nu-Shun* lærer os: 'Sorger og glæder vandre til hobe i livet! Lykkens hjul drejer sig uden ophør, og vårens vinde er foranderlige! Men, rig eller fattig, forstå at gøre din pligt!' Kom, lad os gå."

Og den praktiske filosof Wang var straks rede til at forlade den pragtfulde bolig.

Kin-Fo standsede ham.

"Jeg har sagt," sagde han, "at fattigdommen ikke forfærdede mig; men jeg må tilføje, at det er, fordi jeg har fattet den beslutning ikke at finde mig i den."

"Så!" svarede Wang, "du vil altså ..."

"Dø!"

"Dø!" svarede filosoffen roligt. "Det menneske, som har bestemt at ende sit liv, siger det ikke til nogen."

"Det ville allerede være sket," sagde Kin-Fo atter med en ro, der ikke gav filosoffens noget efter, "hvis jeg ikke havde villet have, at min død dog i det mindste forårsagede mig en første og sidste sindsbevægelse. Men da jeg ville til at nedsluge et af de opiumskorn, som du jo kender, bankede mit hjerte så lidt, at jeg kastede giften bort og gik her hen for at tale med dig."

"Vil du da have, ven, at vi skal dø sammen?" svarede Wang smilende.

"Nej," sagde Kin-Fo, "det er netop nødvendigt for mig, at du lever!"

"Og hvorfor?"

"For at dræbe mig med din egen hånd!"

Ved dette uventede forslag grebes Wang ikke engang af en skælven. Men Kin-Fo, der havde fæstet sine øjne skarpt på ham, så et lyn glimte i hans. Vågnede den gamle taïping? Ville dette forlangende, som hans elev stillede til ham, ikke finde nogen modstand? Atten år var da gledet hen over hans hoved uden at tilintetgøre hans ungdoms blodige instinkter! Han ville ikke engang gøre en indvending til den mands søn, som havde skænket ham et hjem! Han ville uden at tøve gå ind på at befri ham fra en tilværelse, som var ham forhadt! Det ville han gøre, han, Wang, filosoffen!

Men dette lynglimt slukkedes næsten straks. Wang fik atter sit sædvanlige udsende som en skikkelig mand, men så dog måske lidt alvorligere ud.

Han satte sig atter ned og sagde:

"Det er altså den tjeneste, som du forlanger af mig?"

"Ja," svarede Kin-Fo, "og denne tjeneste vil betale hele den gæld, som du måske kunne bilde dig ind, at du står i til Tchung-

Heu og hans søn."

"Hvad skal jeg da gøre?" spurgte filosoffen ganske ligefremt.

"Fra nu af til den 25. juni, den otte og tyvende dag i den sjette måned, du forstår vel, Wang, den dag, da mit et og tredivte år ender – må jeg have ophørt at leve! Jeg må falde, dræbt af dig, lige meget om det er forfra eller bagfra, ved dag eller ved nat, lige meget hvor, lige meget hvorledes, stående, siddende, vågen eller indsovet, ved stål eller ved gift! Jeg må i enhver af de firs tusind minutter, hvoraf mit liv endnu består i fem og halvtreds dage, have den tanke, og, håber jeg, den frygt, at min tilværelse pludselig skal ende! Jeg må have disse firs tusind sindsbevægelser for mig, således at jeg, i det øjeblik hvor min sjæls syv elementer skilles ad, kan udråbe: 'Endelig har jeg dog levet!'"

Kin-Fo havde mod sin sædvane talt med en vis livlighed. Man må også lægge mærke til, at han havde bestemt den yderste grænse for sin tilværelse til seks dage før udløbet af hans police. Det var at handle som en forsigtig mand, for når den ny præmie ikke blev betalt, så ville det jo have til følge, at alle rettigheder til forsikringen ophørte.

Filosoffen havde hørt alvorligt efter, idet han i smug kastede hurtige blikke til kong Taïpings portræt, som prydede hans værelse, det portræt, han skulle arve – hvad han dog endnu var uvidende om.

"Du vil ikke vige tilbage for den forpligtelse, som du nu vil indgå om at dræbe mig?" spurgte Kin-Fo.

Wang tilkendegav med en bevægelse, at han gik ind på det. Han havde kendt ganske andre, da han gjorde oprør under

taïping'ernes bannere! Men han tilføjede dog som en mand, der vil udtømme alle indvendinger, før han indgår en forpligtelse:

"Du giver da afkald på de udsigter, livets herre havde givet dig til at nå en høj alder!"

"Jeg giver afkald på dem."

"Og uden beklagelse!"

"Uden beklagelse!" svarede Kin-Fo. "At leve som gammel! Ligne et stykke træ, som man ikke mere kan tildanne! Som rig ønskede jeg det ikke! Som fattig vil jeg det endnu mindre!"

"Og den unge enke i Peking?" sagde Wang. "Glemmer du det gyldne ord: 'Blomsten med blomsten, pilen med pilen! To hjerters forståelse giver hundrede års vår!' ..."

"Imod tre hundrede års høst, sommer og vinter!" svarede Kin-Fo og trak på skuldrene. "Nej, Léu ville komme i elendighed med mig! Min død vil derimod sikre hende en formue."

"Det har du gjort?"

"Ja, og dig også, Wang; du får halvtreds tusind dollars ved min død."

"Så!" sagde filosoffen ligefremt. "Du har svar på alt."

"På alt, selv på en indvending, som du endnu ikke har gjort mig."

"Hvilken?"

"Naturligvis den fare, du vil være udsat for, ved at blive anklaget for mord efter min død."

"Å," svarede Wang, "det er kun klodrianerne og de feje, som ladet sig snappe! Der ville jo desuden ikke være nogen fortjeneste ved at gøre dig denne sidste tjeneste, hvis jeg ikke vovede noget!"

"Vist ikke, Wang! Jeg foretrækker at give dig enhver sikkerhed i så henseende. Ingen skal tænke på at ulejlige dig."

Og med disse ord gik Kin-Fo hen til et bord, tog et ark papir og skrev derpå med fast hånd følgende linjer:

> Jeg har selv frivilligt tilføjet mig døden af væmmelse og livslede.
>
> *Kin-Fo.*

Han rakte Wang papiret.

Filosoffen læste det først ganske sagte; derpå læste han det atter, højt. Da det var sket, foldede han det omhyggeligt sammen og lagde det i en notesbog, han altid bar hos sig.

Der glimtede atter et lyn i hans blik.

"Og det er alt sammen alvorligt ment fra din side?" sagde han og så fast på sin elev.

"Aldeles alvorligt."

"Det skal ikke blive det mindre fra min."

"Jeg har dit ord?"

"Du har det."

"Altså før den 25. juni i det seneste vil jeg have levet?"

"Jeg ved ikke, om du vil have levet i den betydning, du tager det," svarede filosoffen alvorligt; "men ganske sikkert vil du have ophørt at leve!"

"Tak og farvel, Wang."

"Farvel, Kin-Fo."

Og dermed forlod Kin-Fo roligt filosoffens værelse.

9. Hvis slutning ikke vil overraske læseren, hvor besynderlig den end er

"Nu vel, Craig-Fry?" sagde den hæderlige William I. Bidulph den næste dag til de to støvere, som han særligt havde pålagt at passe på det nye medlem af The Centenary.

"Nuvel," svarede Craig, "vi har fulgt ham i går på en meget lang spadseretur, som han foretog i den nærmeste omegn af Shanghai..."

"Og han så virkelig ikke ud som en mand, der har i sinde at tage livet af sig," føjede Fry til.

"Da det blev mørkt, gik vi bag efter ham lige til hans dør..."

"Som vi uheldigvis ikke fik lov til at komme ind ad."

"Og i morges?" spurgte William I. Bidulph.

"Har vi erfaret," svarede Craig, "at han befandt sig ..."

"Som broen ved Palikao," tilføjede Fry.

Herrerne Craig og Fry, to amerikanere af rent blod, to arbejdere i The Centenary's tjeneste, udgjorde egentlig kun ét væsen i to personer. Det var umuligt, at to mennesker kunne være gået op i hinanden på en mere fuldstændig måde, så at den ene ufravigeligt fuldendte de sætninger, som den anden begyndte, og omvendt. Samme hjerne, samme tanker, samme hjerte, samme mave, samme måde at handle på i alt. Fire hænder, fire arme, fire ben til to sammensmeltede legemer.

Med ét ord to siamesiske tvillinger, hvis sammenhæftning en dristig sårlæge havde overskåret.

"De har altså endnu ikke kunnet trænge ind i huset?" spurgte William I. Bidulph.

"Ikke ..." sagde Craig.

"Endnu," sagde Fry.

"Det vil blive vanskeligt," sagde hovedagenten. "Det må imidlertid ske. Der er ikke alene for The Centenary tale om at tjene en uhyre præmie, men også om ikke at tabe 200.000 dollars! To måneders årvågenhed altså og måske længere, hvis vedkommende fornyer sin police."

"Der er en tjener ..." sagde Craig.

"Som man måske kunne få fat i ..." sagde Fry.

"For at få alt det at vide, der går for sig ..." vedblev Craig.

"I huset i Shanghai!" sluttede Fry.

"Vel!" sagde William I. Bidulph. "Fyren må vindes. Køb ham; han må dog være modtagelig for taëler. Og I skal ikke komme til at mangle dem. Selv om I bliver nødt til at udtømme de tre tusind høflighedsformularer, som den kinesiske etikette omfatter, så udtøm dem. I skal ikke komme til at fortryde jeres ulejlighed."

"Det skal ..." sagde Craig.

"Ske!" svarede Fry.

Det var altså grunden til, at Craig og Fry forsøgte at komme i forbindelse med Sun. Denne var da også lige så lidt i stand til at modstå den bedårende tillokkelse af taëler som det høflige tilbud af nogle glas med amerikanske berusende drikke.

Og således fik da Craig-Fry alt det at vide af Sun, som kunne have interesse; det bestod i følgende:

Havde Kin-Fo forandret noget som helst i sin måde at leve på?

Nej, hvis det måske ikke skulle være, at han overfusede sin trofaste tjener mindre, at saksen hvilede til stor fordel for dennes pisk, og at rottingen sjældnere kildrede hans rygstykker.

Havde Kin-Fo noget ødelæggende våben i sit værge?

Ingenlunde, for han hørte ikke til den højtærede klasse af liebhavere af sådanne morderiske redskaber.

Hvad spiste han til sine måltider?

Nogle simpelt tillavede retter, der slet ikke hørte til de himmelskes fantastiske køkken.

Hvad tid stod han op?

Straks ved den femte vagt, i det øjeblik, da morgendæmringen ved hanernes galen lysnede i synskredsen.

Gik han tidligt i seng?

Ved den anden vagt, som han altid havde været vant til at gøre, så vidt Sun vidste.

Syntes han sørgmodig, tankefuld, træt og ked af livet?

Han var ikke ligefrem noget egentlig muntert menneske. Helt sikkert ikke! Han syntes imidlertid i den sidste tid at finde større smag i denne verdens goder. Ja, Sun fandt ham mindre ligegyldig, som en mand, der ventede … hvad? Det kunne han ikke sige.

Ejede hans herre endelig nogen giftig substans, som han måske kunne gøre brug af?

Han kunne nu ikke mere have nogen, for netop samme morgen havde man på hans befaling kastet et dusin små kugler i Huang-Pu, som nok kunne have skadelige egenskaber.

I alt dette kunne der da sikkert ikke være noget, der var i stand til at forurolige The Centenary's hovedagent. Nej, aldrig havde den rige Kin-Fo, hvis stilling for øvrigt ingen kendte med undtagelse af Wang, syntes mere lykkelig ved at leve.

Men hvorledes det nu end forholdt sig, så skulle Craig og Fry alligevel vedblive at indhente underretning om alt det, Kin-Fo foretog sig, at følge ham på hans spadsereture; for det var muligt, at han ikke ville forgribe sig på sin person i sit eget hus.

De to uadskillelige handlede da derefter. Sun vedblev også at fortælle, og han gjorde det med så meget større åbenhjertighed, som der var meget at tjene under samtalen med disse elskværdige folk.

Det ville være at gå for vidt, når man sagde, at helten i denne historie satte mere pris på livet, efter at han havde besluttet at skille sig af med det. Men således som han betragtede det, og i de første dage i det mindste, manglede han ikke sindsbevægelser. Han havde hængt sig et damoklessværd lige over sit hoved, og dette svær ville en dag falde ned på hans isse. Ville det ske i dag, i morgen, denne morgen, denne aften? Angående dette punkt var der uvished, og deraf kom der en vis hjertebanken, der var så ny for ham.

Efter den samtale, der havde fundet sted mellem Wang og ham, sås de for øvrigt kun lidt. Enten forlod filosoffen huset hyppigere end før, eller han holdt sig indelukket i sit værelse. Kin-Fo opsøgte ham ikke der – det var nu ikke hans måde – og han vidste heller ikke, hvad Wang tilbragte tiden med. Måske ordnede han et eller andet til et baghold! En fordums taïping måtte jo kende mange måder til at ekspedere et menneske ud af

verden på. Det gav anledning til nysgerrighed og som følge deraf til nyvakt interesse.

Imidlertid traf dog læreren og eleven næsten hver dag sammen ved det samme bord. Det følger af sig selv, at der ikke faldt den fjerneste hentydning til deres tilkommende forhold som morder og myrdet. De snakkede om andre ting – dog kun lidt. Wang var mere alvorlig end sædvanlig, han vendte øjnene bort, der kun til dels skjultes af hans brilleglas, og det lykkedes ham ikke ganske at skjule en stadig tankefuldhed. Han havde ellers været så livlig og meddelsom, men var nu sørgmodig og tavs. Han havde før sat pris på maden, som enhver filosof med en god mave, men nu fristede retterne ham ikke, lige så lidt som vinen fra Chao-Chigne.

Det var imidlertid ikke Kin-Fo, som ved sin opførsel røvede ham hans appetit. Han tog nemlig først af alle retter og anså sig for forpligtet til ikke at lade noget komme bort, uden i det mindste at have smagt på det. Wang sluttede deraf, at Kin-Fo spiste mere end sædvanlig, at hans forvænte gane dog havde nogen pirrelighed, han spiste sin middagsmad med meget god appetit og fordøjede udmærket. Gift var afgjort ikke det våben, som den forhenværende rebel ønskede at anvende, skønt han havde lejlighed nok til det.

Det var for øvrigt i det hele taget let for Wang at udføre sin gerning. Døren til Kin-Fos soveværelse stod altid åben. Filosoffen kunne gå derind både dag og nat, ramme ham sovende eller vågen. Kin-Fo stillede kun én fordring, at hans hånd var hurtig og traf ham i hjertet.

Men det var snart forbi med Kin-Fos sindsbevægelser, og efter de første nætter havde han vænnet sig så godt til at vente

på det skæbnesvangre stød, at han sov den retfærdiges søvn og vågnede frisk og veloplagt hver morgen. Det kunne ikke blive således ved.

Det faldt ham da ind, at Wang måske følte sig ubehageligt berørt ved at dræbe ham i det hus, hvor han var blevet modtaget så gæstfrit. Han besluttede da også at komme ham i møde i så henseende. Og nu strejfede han om i omegnen, opsøgte ensomme steder, blev ude til den fjerde vagt i de mest ildeberygtede kvarterer af Shanghai, sande røverkuler, hvor der dagligt forefaldt mord med fuldstændig sikkerhed. Han vankede om midt i disse snævre og mørke gader, gav sig i kast med drukkenbolte af alle nationaliteter og færdedes bestandig alene i nattens sidste timer, når kagesælgerens råb "Mantóu! mantóu!" hørtes, og denne lod sin lille klokke lyde, for at vække de forsinkede rygeres opmærksomhed. Han gik først til sit hjem med dagens første stråler og kom altid derhen frisk og uskadt, levende, ja rigtig levende, uden selv at have bemærket de to uadskillelige, Craig og Fry, som ufortrødent fulgte ham, rede til at hjælpe ham.

Hvis tingene blev ved at gå således, ville Kin-Fo til sidst vænne sig til denne ny tilværelse, og kedsomheden ville da snart atter indfinde sig.

Hvor mange timer var der ikke allerede gået, uden at den tanke faldt ham ind, at han var en dødsdømt!

En dag, den 12. maj, skaffede tilfældet ham imidlertid en vis sindsbevægelse. Da han stille kom ind i filosoffens værelse, så han, hvorledes han med enden af fingeren prøvede den skarpe spids af en dolk, som han derpå dyppede i en lille flaske af blåt glas, der så noget mistænkelig ud.

Wang havde ikke hørt sin elev træde ind, og med dolken i hånden gjorde han flere sving og stød, som for at forsikre sig om, at den lå godt i hånden. Udtrykket i hans ansigt var heller ikke ligefrem beroligende. Det syntes i dette øjeblik, som om der var blod for hans øjne!

"Det vil ske i dag," sagde Kin-Fo ved sig selv.

Og han trak sig forsigtigt tilbage, uden hverken at være set eller hørt.

Kin-Fo forlod ikke sit værelse hele dagen ... filosoffen kom ikke.

Kin-Fo lagde sig til sengs; men den næste morgen var han i stand til at stå lige så rask op, som et sundt menneske kan være det.

Det var aldeles spildte sindsbevægelser! Det var irriterende.

Og således var der allerede hengået ti dage!

Men Wang havde jo rigtig nok to måneder til at udføre sit hverv i.

"Han er afgjort en drivert!" sagde Kin-Fo. "Jeg har givet ham to gange for lang tid!"

Og han tænkte, at den fordums taïping var blevet noget blødagtig under sit herreliv i Shanghai.

Fra denne dag af syntes Wang imidlertid at være tankefuld, mere urolig. Han gik frem og tilbage i den store yamen, som et menneske, der ikke har noget blivende sted. Kin-Fo lagde desuden mærke til, at filosoffen gentagne gange gik ind i forfædrenes sal, hvor den fra Liao-Tcheu ankomne prægtige ligkiste stod. Han hørte også ikke uden interesse af Sun, at Wang havde givet ordre til at afstøve, pudse og polere det omtalte møbel, med et ord: holde det rede.

"Hvor min herre vil komme til at ligge godt i den!" føjede den trofaste tjener til. "Man kunne ordentlig få lyst til at forsøge det!"

Denne bemærkning forskaffede Sun et lille venskabeligt nik.

Den 13., 14. og 15. maj hengik.

Intet nyt.

Ville da Wang lade hele det aftalte tidsrum hengå og først betale sin gæld til den yderste forfaldstid ligesom en handelsmand? Men så blev det jo ingen overraskelse og følgelig heller ingen sindsbevægelse!

Imidlertid fik dog Kin-Fo noget betydningsfuldt at vide om morgenen den 15. maj, lige ved "mao-che", det vil sige henimod klokken seks om morgenen.

Natten havde været dårlig. Kin-Fo havde endnu ved sin opvågnen indtrykket af en slem drøm. Det kinesiske helvedes øverste dommer, prins Jen, havde fordømt ham til ikke at møde for ham, før den tolv hundrede måne steg op over Det himmelske Riges horisont. Et århundrede at leve i endnu, et helt århundrede!

Kin-Fo var da meget dårligt oplagt, for han syntes, at alt sammensvor sig imod ham.

Han modtog derfor også Sun på en ganske ejendommelig måde, da denne som sædvanlig kom for at hjælpe ham med at klæde ham på om morgenen.

" Gå fanden i vold!" skreg han. "Du skal få ti tusind spark, dit asen!"

"Men, herre ..."

"Gå din vej, siger jeg dig!"

"Nej, nej!" svarede Sun, "i det mindste ikke, før de har fået at vide ..."

"Hvad?"

"At hr. Wang ..."

"Wang! Hvad har Wang gjort?" svarede Kin-Fo ivrigt og greb Sun i pisken. "Hvad har han gjort?"

"Herre!" svarede Sun, der krummede sig som en orm, "han har givet os befaling til at bringe herrens ligkiste til *Det lange Livs pavillon*, og ..."

"Har han gjort det!" udbrød Kin-Fo med strålende øjne. "Godt, Sun, godt, min ven! Se, der har du ti taëler, og I skal straks udføre Wangs befalinger til punkt og prikke!"

Sun gik aldeles bestyrtet sin vej og vedblev at mumle ved sig selv:

"Min herre er bestemt blevet tosset; men han er dog i det mindste ædelmodig i sin galskab!"

Denne gang kunne Kin-Fo ikke mere tvivle. Taïpingen ville gøre det af med ham i *Det lange Livs pavillon*, hvor han selv havde besluttet at dø. Han satte ham da stævne der. Og han skulle nok indfinde sig. Katastrofen var nært forestående.

Hvor dagen forekom Kin-Fo lang! Stueurenes vande syntes ikke mere at flyde med den vante hurtighed! Viserne drev dorske på deres nefritskive!

Endelig lod den første vagt solen synke ned under synskredsen, og mørket udbredte sig lidt efter lidt omkring yamen'en.

Kin-Fo opslog sin bolig i pavillonen, hvorfra han ikke mere håbede at komme levende ud. Han strakte sig ud på en blød divan, der syntes som indrettet til den lange hvile og ventede.

Da drog minderne om hans ørkesløse tilværelse forbi hans tanke, hans kedsomhed, hans livslede, alt det, som rigdommen ikke havde kunnet besejre, alt det, som fattigdommen endnu ville have forøget!

Et eneste glimt lysnede op i dette liv, der havde været uden tillokkelse i hans overflod; det var den kærlighed, Kin-Fo havde følt for den unge enke. Denne følelse bragte hans hjerte til at banke i det øjeblik, da dets sidste slag skulle til at høre op. Men at gøre den stakkels Léu ulykkelig med ham, aldrig!

Den fjerde vagt, den, som går forud for morgenrødens komme og i hvilken det synes, at livet i hele naturen ligesom afbrydes, denne fjerde vagt henrandt for Kin-Fo under de mest levende sindsbevægelser. Han lyttede ængsteligt. Hans blikke stirrede gennem skumringen. Han søgte at opfatte den ringeste larm. Mere end én gang troede han at høre døren knirke, idet den ganske sagte blev åbnet. Wang håbede uden tvivl at finde ham indsovet og ville dræbe ham i hans søvn.

Men da foregik der ligesom en forandring hos ham. Han både frygtede og ønskede det rædsomme syn af taïpingen.

Daggryet hvidnede højenes toppe med den femte vagt. Det blev langsomt dag.

Pludselig blev pavillonens dør åbnet.

Kin-Fo satte sig oprejst, og dette sidste sekund havde indeholdt mere liv for ham end hele hans øvrige tilværelse!

... Sun stod for ham med et brev i hånden.

"Det haster meget!" sagde Sun.

Kin-Fo blev grebet af en forudanelse. Han greb brevet, som var stemplet fra San Francisco, han rev konvolutten af, læste det hurtigt igennem, styrtede ud af pavillonen og skreg:

"Wang! Wang!"

På et øjeblik havde han nået filosoffens værelse og åbnede rask døren.

Wang var der ikke mere. Wang havde ikke sovet i sin bolig, og da Kin-Fos folk på hans tilråb havde gennemsøgt hele hans yamen, var det udenfor al tvivl, at Wang var forsvundet uden at efterlade noget spor.

10. I hvilket Craig og Fry bliver formelt forestillede for The Centenary's ny forsikrede

"Ja, hr. Bidulph, en simpel børsspekulation, en spekulation på amerikansk," sagde Kin-Fo til assuranceselskabets hovedagent.

Den højtærede William I. Bidulph nikkede med et kendersmil.

"Godt udført i sandhed, for alverden er blevet narret," sagde han.

"Selv min korrespondent!" svarede Kin-Fo. "Usandfærdig standsning af betalinger, min herre, falsk fallit, falsk efterretning! Otte dage efter betalte man for åbne døre. Sagen var i orden. Aktierne, der var faldet til firs procent, var blevet købte tilbage til den laveste pris af centralbanken, og da man kom for at spørge direktøren, hvad fallitten ville give, svarede han med en elskværdig mine: "Hundrede og fem og tres procent." Det har min korrespondent meldt mig i dette brev, som kom i morges, just da jeg troede, at jeg var aldeles ødelagt ..."

"De tænkte da på at tage Dem selv af dage?" udbrød hovedagenten.

"Nej," svarede Kin-Fo; "men jeg ville sandsynligvis være blevet myrdet."

"Myrdet!"

"Med min skrevne bemyndigelse dertil, et aftalt, tilsvoret mord, som ville have kostet Dem ..."

"To hundrede tusind dollars," svarede William I. Bidulph, "eftersom alle dødstilfælde var forsikret. Ak! Det ville have gjort os meget ondt for Dem, min kære herre ..."

"For beløbet af summen?"

"Og renterne!"

William I. Bidulph tog Kin-Fos hånd og rystede den hjerteligt, på amerikansk vis.

"Men jeg forstår ikke ..." føjede han til.

"Nu skal De høre," svarede Kin-Fo.

Og han gjorde ham bekendt med de forpligtelser, som en mand havde indladt sig på, til hvem han havde den fuldeste tillid. Han anførte tilmed udtrykkene i det brev, som manden havde i sin lomme, et brev, som måtte gøre enhver forfølgelse umulig og sikre fuld strafløshed. Det var imidlertid en meget alvorlig sag; det gjorte løfte ville blive udført, det givne ord ville blive holdt, der var ingen tvivl i så henseende.

"Denne mand er en ven?" spurgte hovedagenten.

"En ven," svarede Kin-Fo.

"Og altså af venskab ...?"

"Af venskab og, hvem ved, måske også af beregning! Jeg har tilsikret ham halvtreds tusind dollars ved min død."

"Halvtreds tusind dollars!" udbrød William I. Bidulph. "Det er altså hr. Wang."

"Netop."

"En filosof! Men han vil aldrig indlade sig på ..."

Kin-Fo ville lige til at svare, at denne filosof var en tidligere taïping; at han i den første halvdel af sit liv havde begået flere

mord, end der ville have været nødvendige til at ødelægge The Centenary, hvis alle de, der var faldet for hans hånd, havde forsikret deres liv i det. I de sidst forløbne atten år havde han ganske vist forstået at tæmme sine grumme instinkter; men nu, da der tilbød sig en lejlighed, da han troede ham ødelagt, bestemt på at dø, og da han desuden ved hans død kunne komme i besiddelse af en lille formue, så ville han næppe betænke sig ...

... Men Kin-Fo sagde slet intet af alt dette. Det ville have været at udsætte Wang for fare, da hovedagenten måske straks ville give provinsens guvernør meddelelse om, at han tidligere havde været taïping.

Ganske vist ville det frelse Kin-Fo, men det ville også bringe filosoffen i ulykke.

Den anden vedblev derfor:

"Men der er jo en ganske simpel ting at gøre."

"De mener?"

"Man må underrette hr. Wang om, at forpligtelsen er ophævet, og så få det farlige brev tilbage fra ham, som ..."

"Det er lettere sagt end gjort," svarede Kin-Fo. "Wang er forsvundet siden i går, og ingen ved, hvor han har begivet sig hen."

"Guds død!" sagde hovedagenten i største bestyrtelse.

Han så derpå meget vist på Kin-Fo og vedblev:

"Og nu, min kære herre, har De slet ingen lyst mere til at dø?"

"Min tro nej," svarede Kin-Fo. "Den californiske centralbanks spekulation har næsten fordoblet min formue, og jeg ønsker oprigtig talt at gifte mig. Jeg vil imidlertid ikke gøre det, før jeg har fundet Wang igen eller den bestemte tid fuldt er udløbet."

"Og den udløber?"

"Med den 25. juni i indeværende år. Inden dette tidsforløb er The Centenary udsat for en betydelig risiko. Det må da selvfølgelig tage sine forholdsregler. "

"Og se at finde filosoffen," tilføjede hovedagenten.

Han gik nogle øjeblikke op og ned med hænderne på ryggen og fortsatte så:

"Godt, vi skal finde ham igen, denne ven, som er rede til alt, selv om han var skjult i Jordens indvolde. Men indtil da, min herre, vil vi beskytte Dem mod ethvert mordforsøg, lige som vi allerede har taget forholdsregler mod ethvert forsøg på selvmord."

"Hvad mener De med det?" spurgte Kin-Fo.

"At to af mine agenter fra sidste 30. april, den dag da De underskrev Deres forsikringspolice, har fulgt alle Deres skridt, iagttaget Dem og udspejdet Deres handlinger!"

"Jeg har ikke lagt mærke til ..."

"O, det er snilde folk. Jeg beder Dem om tilladelse til at forestille dem i dag for Dem, nu da de ikke mere behøver at skjule, hvad de foretager sig – det skulle da være for hr. Wang."

"Gerne," svarede Kin-Fo.

"Craig og Fry må være her, eftersom De er her."

Og William I. Bidulph råbte:

"Craig-Fry!"

Craig og Fry var også ganske rigtigt uden for døren til kabinettet. De havde fulgt deres mand indtil indgangen til The Centenary's kontorer, og nu ventede de på, at han igen skulle begive sig bort.

"Craig-Fry," sagde så hovedagenten; "så længe hans forsikringspolice vedvarer, skal De ikke mere sikre dens kostbare indehaver mod ham selv, men derimod forsvare ham mod en af hans egne venner, filosoffen Wang, der har forpligtet sig til at myrde ham."

Og derpå blev de to uadskillelige satte ind i forholdet. De forstod, hvad man forventede af dem, og gik ind på disse vilkår. Den rige Kin-Fo tilhørte dem. Han ville ikke kunne have mere trofaste tjenere.

Hvilken plan skulle man nu lægge?

Der var to, som hovedagenten bemærkede: enten holde sig ganske rolig og forsigtig i huset i Shanghai, således at Wang ikke kunne komme der ind, uden at Craig-Fry fik det at vide, eller skynde sig så meget som muligt for at få at vide, hvor Wang var og derpå tage brevet fra ham, der dog nu måtte være uden nogen betydning.

"Den første plan duer ikke," sagde Kin-Fo. "Wang vil nok forstå at komme ind til mig uden at lade sig se, eftersom mit hus også er hans. Man må altså for enhver pris finde ham igen."

"De har ret, min herre," svarede hovedagenten. "Det sikreste er at genfinde den nævnte Wang, og vi *skal* finde ham ...!"

"Død eller ..." sagde Craig.

"Levende!" svarede Fry.

"Nej, levende!" udbrød Kin-Fo. "Jeg går ikke ind på, at Wang noget øjeblik skal udsættes for fare for min skyld!"

"Craig og Fry," tilføjede William I. Bidulph, "I svarer for denne herre endnu i syv og halvfjerds dage. Indtil den førstkommende 30. juni har herren en værdi for os af to hundrede tusind dollars."

Derpå tog Kin-Fo og hovedagenten for The Centenary afsked med hinanden. Ti minutter efter havde den første igen betrådt sin yamen, eskorteret af de to vogtere, som ikke mere turde forlade ham.

Da Sun så Craig og Fry officielt opslå deres bo i huset, følte han en vis fortrydelighed over det.

Ingen spørgsmål mere, ingen svar mere, og som følge deraf ingen taëler mere! Efter at hans herre havde fattet den beslutning igen at leve, var han desuden igen begyndt på at behandle den kejtede og dovne tjener ilde. Den ulykkelige Sun! Hvad ville han vel have sagt, hvis han havde vidst, hvad fremtiden bar i sit skød!

Det første Kin-Fo tog sig for, var at "fonografere" til Cha-Cua-alleen i Peking det omslag i hans skæbne, som gjorde ham endnu mere rig end tidligere. Den unge kone hørte dens stemme, som hun troede for evigt tabt, atter sige hende sine kærligste ømheder. Han skulle gense sin lille, yngre søster. Den syvende måned skulle ikke henrinde, før han var ilet til hende, for aldrig mere at forlade hende. Men efter at han havde vægret sig ved at gøre hende ulykkelig, ville han ikke udsætte sig for den fare at gøre hende til enke.

Léu forstod ikke rigtig, hvad denne sidste udtalelse betød; hun tænkte kun på én ting, og det var, at hendes brudgom kom tilbage til hende, at han inden to måneder skulle være hos hende.

Og denne dag var der ikke en lykkeligere kvinde i hele Det himmelske Rige end den unge enke!

Der var foregået en fuldstændig omvæltning i Kin-Fos ideer, siden han var blevet fire gange millionær som en følge af den

californiske centralbanks frugtbringende operation. Han satte nu pris på at leve og på at leve godt. Tyve dages sindsbevægelse havde aldeles forvandlet ham. Hverken mandarinen Pao-Shen, eller købmanden Yin-Pang, eller den lystige fætter Tim, eller den lærde Hual ville i ham have genkendt den livskede vært, som havde sagt dem farvel på en af blomsterbådene på Perlernes Flod. Wang ville ikke have troet sine egne øjne, hvis han havde været der. Men han var forsvundet, uden at efterlade noget spor. Han kom ikke tilbage til huset i Shanghai. Det var en stor sorg for Kin-Fo og voldte de to vogtere mange angstfulde øjeblikke.

Otte dage senere, den 24. maj, var der endnu ingen efterretning om filosoffen og følgelig ingen mulighed for at anstille efterforskninger efter ham. Forgæves havde Kin-Fo, Craig og Fry undersøgt de til de fremmede afståede landstrækninger, basarerne, de mistænkelige kvarterer og Shanghais omegn. Forgæves havde politiets mest snu tipaos sat sig i bevægelse. Filosoffen var ikke til at finde.

Imidlertid fordoblede Craig og Fry, stadig mere og mere urolige, deres forsigtighedsregler. De forlod hverken dag eller nat deres betroede, spiste ved hans bord, sov i hans værelse. De ville endog have ham til at bære en panserskjorte, for at han kunne være sikret mod et dolkestød, og til kun at spise blødkogte æg, der ikke kunne forgiftes.

Kin-Fo bad dem ganske vist ligefrem om at gå pokker i vold. De skulle hellere indelukke ham to måneder i The Centenary's dirkefri pengekasse og angive hans værdi til to hundrede tusind dollars!

Den altid praktiske William I. Bidulph foreslog da Kin-Fo at betale ham den allerede udredede præmie tilbage og rive forsikringspolicen i stykker.

"Det gør mig meget ondt," svarede Kin-Fo ganske roligt, "men sagen er nu én gang bragt i orden, og De må tage følgerne."

"Ja, ja," svarede hovedagenten, som med sindsro fandt sig i, hvad han dog ikke kunne hindre, "lad gå! De har jo ret! Og De vil sikkert ingen sinde blive bevogtet bedre end af os!"

"Ej heller for en bedre pris!" svarede Kin-Fo.

11. I hvilket man ser Kin-Fo blive den berømteste mand i Det himmelske Rige

Wang er imidlertid ikke til at finde. Kin-Fo begyndte at blive rasende over at være fordømt til uvirksomhed og til ikke i det mindste at kunne forfølge filosoffen. Men hvorledes skulle han have kunnet gøre det, når Wang var forsvundet uden at efterlade noget spor!

Disse forviklede forhold begyndte også at forurolige hovedagenten i The Centenary. Først havde han vel sagt til sig selv, at alt dette ikke var alvorligt, at Wang ikke ville holde sit løfte, at man selv i det excentriske Amerika ikke ville falde på sådanne historier; men så var han dog kommet til at tænke på, at intet var umuligt i dette sælsomme land, som man kalder Det himmelske Rige. Han hældede snart til Kin-Fos mening, at hvis det ikke lykkedes at finde filosoffen, så ville filosoffen holde sit givne ord. Hans forsvinden hentydede jo også på hans plan, ikke at handle før det øjeblik, da hans elev ventede det mindst, og så som et lyn at træffe ham i hjertet med en hurtig og sikker hånd. Efter da at have lagt brevet på sit offers legeme, ville han roligt indfinde sig på The Centenary's kontorer, for der at gøre fordring på sin del af den forsikrede kapital.

Man måtte derfor komme Wang i forkøbet; men direkte kunne det ikke ske.

Den hæderlige William I. Bidulph fandt da på at anvende indirekte midler og at benytte pressen. I løbet af nogle dage blev der sendt underretninger til de kinesiske blade og telegrammer til begge verdensdeles udenlandske aviser.

I den officielle tidende i Peking, Tching-Pao, i de blade i Shanghai og Hong-Kong, der udkom på kinesisk, i de mest udbredte aviser i Europa, i Nord- og Sydamerika læstes da gentagne gange følgende:

> Hr. Wang fra Shanghai bedes at betragte den overenskomst som ikke gældende, der blev afsluttet mellem hr. Kin-Fo og ham sidste 2. maj, da nævnte hr. Kin-Fo nu ikke har mere end et eneste, ufravigeligt ønske: at dø som hundredårig.

Denne besynderlige bekendtgørelse blev snart efterfulgt en af anden, langt mere praktisk:

> To tusind dollars eller tretten hundrede taëler udloves til den, som kan give William I. Bidulph, hovedagent for The Centenary i Shanghai, efterretning om, hvor hr. Wang fra nævnte by for tiden opholder sig.

Der var ganske vist ikke anledning til at antage, at filosoffen skulle have fået i sinde at tage på en lang rejse i løbet af de fem og halvtreds dage, som han havde til at udføre sit løfte I. Snarere var han vel skjult i omegnen af Shanghai, for at kunne benytte enhver forekommende lejlighed; men den hæderlige

William I. Bidulph antog vel, at han ikke kunne anvende forsigtighedsregler nok.

Flere dage forløb. Stillingen forandredes ikke. Men derimod tiltrak disse bekendtgørelser, der fremkom så ofte og rigtig på amerikansk måde med: **Wang! Wang!! Wang!!!** på den ene side, **Kin-Fo! Kin-Fo!! Kin-Fo!!!** på den anden, sig til sidst den offentlige opmærksomhed og vakte almindelig munterhed.

Man lo ad det selv i de allerfjerneste provinser af Det himmelske Rige.

"Hvor er Wang?"

"Hvem har set Wang?"

"Hvor bor Wang?"

"Hvad bestiller Wang?"

"Wang! Wang! Wang!" skreg de små kinesere på gaderne.

Disse spørgsmål var snart i alles munde.

Og denne værdige himmelske, hr. Kin-Fo, "hvis levende ønske det var at blive hundredårig," som gjorde fordring på at kappes i at opnå et langt liv med den navnkundige elefant, hvis tyvende lustrum just nu udløb i staldenes palads i Peking, kunne da ikke andet end komme rigtigt på mode.

"Nå, bliver hr. Kin-Fo ældre?"

"Hvordan befinder han sig?"

"Er hans fordøjelse i god orden?"

"Vil man få ham at se, iført oldingenes gule kjortel [Note 2)]?"

Således gik talen, leende og spottende, mellem de civile og militære mandariner, handelsherrerne på børsen, købmændene i deres boder, folket rundt om på gader og i stræder, endog bådførerne i deres svømmende byer!

Kineserne er et meget lystigt og sarkastisk folkefærd, og her var da virkelig også anledning til at gøre sig lystig; og man hørte derfor de mest pudsige indfald, ledsaget af lattervækkende karikaturer.

Kin-Fo måtte til sin store misfornøjelse finde sig i ubehagelighederne ved denne ejendommelige berømmelse. Man gik så vidt, at man besang ham på melodien "Man-Tchiang-Hung", *Vinden, der vifter gennem Pilene*. Der udkom en sørgesang, *"The Centenary's Fem Vagter"*, hvori man rigtig gjorde sig lystig over ham! ... Hvilken tillokkende titel, og hvor den blev revet bort til tre sapeker eksemplaret!

Mens Kin-Fo ærgrede sig over al den opsigt, hans navn gjorde, så var det netop til stor glæde for William I. Bidulph; men Wang vedblev ikke des mindre at være skjult for alles øjne.

Imidlertid gik det til sidst så galt, at Kin-Fo næsten ikke kunne holde det ud. Gik han ud, så ledsagede en skare kinesere af alle aldre og begge køn ham på gaderne, langs havnen, igennem de fremmedes kvarterer, ja selv ud i omegnen. Kom han hjem, så havde der samlet sig en flok spottefugle af den værste slags ved indgangen til hans yamen.

Hver morgen var han nødsaget til at vise sig på altanen til sit værelse for at bevise, at han endnu ikke var blevet lagt i kisten i *Det lange Livs pavillon*. Bladene offentliggjorde spottende en bulletin om hans sundhed med ironiske bemærkninger, som om han havde hørt til Tsing'ernes regerende dynasti. Med ét ord, han blev fuldstændig til grin.

Deraf fulgte da endelig, at den i høj grad plagede Kin-Fo en dag, den 21. maj, indfandt sig hos den hæderlige William I.

Bidulph og meddelte ham sin hensigt at ville rejse straks. Han havde nu nok af Shanghai og shanghaierne!

"Måske vil det være forbundet med flere farer!" bemærkede hovedagenten meget rigtigt.

"Det er mig lige meget," svarede Kin-Fo. "Tag da de fornødne forholdsregler."

"Men hvor tager De hen?"

"Bare afsted."

"Og hvor vil De opholde Dem?"

"Intet sted."

"Hvornår vil De da komme tilbage?"

"Aldrig."

"Og hvis jeg får underretning om Wang?"

"Pokker i vold med Wang! Den forbistrede idé, jeg der havde, at give ham det tossede brev!"

Kin-Fo nærede imidlertid ikke noget inderligere ønske end at genfinde filosoffen. Den tanke, at hans liv var i en andens hænder, begyndte i høj grad at ophidse ham. Det var, som om han var besat af en ond ånd. Og at vente en måned endnu under disse forhold, det var umuligt, at han kunne finde sig i det! Den godmodige fyr var som rasende!

"Ja, ja da, så rejs," sagde William I. Bidulph. "Craig og Fry skal følge med Dem, hvor De så drager hen!"

"Som De behager," svarede Kin-Fo; "men jeg siger Dem i forvejen, at de ikke skal komme til at opholde sig længe på ét sted."

"De skal nok følge med, min kære herre; det er folk, som er vant til ikke at spare på deres ben!"

Kin-Fo vendte tilbage til sin yamen og gjorde sine forberedelser til rejsen uden at spilde et øjeblik.

Sun skulle ledsage sin herre; det var han imidlertid meget ked af, da han slet ikke holdt af at forandre opholdssted. Men han vovede ikke at gøre nogen indvendinger, da det ganske sikkert ville have kostet ham en ende af hans pisk.

Som rigtige amerikanere var Craig og Fry altid rede til at rejse, selv om det skulle være til Verdens ende. De havde kun ét spørgsmål:

"Hvor tager ..." sagde Craig.

"Herren hen?" tilføjede Fry.

"Først til Nan-King og så fanden i vold!"

Det samme smil viste sig på én og samme tid på begges læber. Begge var de henrykte! Fanden i vold! Det syntes de netop udmærket om! De udbad sig kun tilladelse til at tage afsked med den hæderlige William I. Bidulph og tid til at iføre sig en kinesisk dragt, der ville vække mindre opsigt på denne rejse gennem Det himmelske Rige.

En time efter kom Craig og Fry tilbage til yamen'en, med rejsetaske om skulderen og revolvere i bæltet.

Da det var blevet mørkt, forlod Kin-Fo og hans ledsagere i al stilhed den amerikanske landsdels havn og indskibede sig på den dampbåd, som sejler mellem Shanghai og Nan-King.

Denne rejse er kun en lysttur. På mindre end tolv timer kan en damper, når den benytter havets ebbe, sejle ad den blå flod lige til det sydlige Kinas gamle hovedstad.

Under denne korte sejlads var Craig og Fry i enhver henseende meget omhyggelige for deres kostbare Kin-Fo, efter at de først havde taget alle de medrejsende i øjesyn. De kendte

filosoffen – hvilken beboer af de tre fremmede landområder kendte vel ikke hans godmodige og vindende ansigt! – og de havde forsikret sig om, at han ikke kunne være fulgt med om bord. Efter at denne forsigtighedsregel var iagttaget, ophørte de ikke et øjeblik med at vise The Centenary's klient alle mulige opmærksomheder: De følte med hånden på skanseklædningen, når han støttede sig til den, prøvede med foden kommandobroen, når han undertiden gik der op, trak ham langt bort fra maskinrummet, hvis kedler forekom dem mistænkelige, opfordrede ham til ikke at udsætte sig for den skarpe aftenvind, til ikke at forkøle sig i den fugtige natteluft; de passede på, at kahytslugerne var hermetisk tillukkede, de overfusede hans forsømmelige tjener Sun, som aldrig var til stede, når hans herre kaldte på ham, og udfyldte af og til hans plads for i den første vagt at opvarte med te og kager; de lå endelig ved døren til Kin-Fos kahyt, fuldstændigt påklædte, med redningsbælter om livet og rede til at komme ham til hjælp, hvis dampbåden ved en eksplosion eller et sammenstød skulle gå under på flodens dybe vande! Men der indtraf ikke nogen begivenhed, som kunne sætte de to agenters ubegrænsede hengivenhed på prøve. Dampbåden fulgte hurtigt Wusungs løb, sejlede ind i Yang-Tse-Kiang eller den blå flod, gik tæt forbi øen Tsong-Ming, lod U-Songs og Langchans blus bag ved sig, sejlede med strømmen gennem provinsen Kiang-Su og landsatte den 22. om morgenen sine passagerer sunde og friske på den gamle kejserlige hovedstads havnedæmning.

På grund af de to tjenstivrige vogteres iver var Suns pisk ikke blevet forkortet en millimeter under hele rejsen. Det ville da have klædt den dovne fyr såre ilde, hvis han havde beklaget sig.

Det var ikke uden grund, at Kin-Fo, efter at have forladt Shanghai, først ville standse i Nan-King. Han mente nemlig at have nogle udsigter til at finde filosoffen der.

Wang kunne måske ved sine erindringer være blevet draget hen til denne ulykkelige by, der var hovedmidtpunktet for tchang-mao'ernes oprør. Havde den ikke været besat og forsvaret af den jævne skolemester, den frygtelige Rong Siéu-Tsien, der blev taïping'ernes kejser og så lang tid holdt den manchuriske myndighed stangen? Var det ikke i denne stad, at han havde forkyndt "den store freds" nye æra? Var det ikke der, at han i året 1864 tog gift, for ikke at overgive sig levende til sine fjender? Var det ikke fra kongernes gamle palads, at hans unge søn flygtede, hvis hoved de kejserlige snart skulle lade falde? Var det ikke midt imellem ruinerne af den flammende by, at hans ben blev revet ud af graven og kastet til føde for de foragteligste dyr? Og var det ikke endelig i denne provins, at hundrede tusind af Wangs gamle kampfæller blev hugget ned i løbet af tre dage?

Det var da muligt, at filosoffen, grebet af en slags hjemve efter den forandring, der var sket i hans skæbne, kunne have taget sin tilflugt til disse steder, der gemte så mange personlige minder! Derfra kunne han på nogle timer vende tilbage fra Shanghai, rede til at ramme ham ...

Derfor var det, at Kin-Fo først havde vendt sig mod Nan-King og ville standse der som et første rastested på sin rejse. Hvis han traf på Wang, ville alt kunne blive sagt, og han kunne få en ende på denne tåbelige tilstand. Hvis Wang ikke lod sig se, ville han fortsætte sin rejse gennem Det himmelske Rige indtil den

dag, da tiden var udløbet, og han ikke mere havde noget at frygte af sin gamle lærer og ven.

Kin-Fo begav sig, ledsaget af Craig og Fry og fulgt af Sun, til et hotel, som lå i et af de halvt folketomme kvarterer, omkring hvilke de tre fjerdedele af den tidligere hovedstad strækker sig som en ørken.

"Jeg rejser under navnet Kin-Nan," nøjedes Kin-Fo med at sige til sine ledsagere, "og jeg ønsker, at mit virkelige navn aldrig bliver nævnet, under hvilket som helst påskud det end måtte være."

"Ki ..." sagde Craig.

"Nan," fuldendte Fry.

"Kin-Nan," gentog Sun.

Man kan nok begribe, at Kin-Fo, som flygtede for ubehagelighederne ved sin berømthed i Shanghai, ikke havde lyst til at genfinde dem på vejen. Han havde for øvrigt ikke sagt noget til Fry-Craig om filosoffens mulige tilstedeværelse i Nan-King. Disse alt for ængstelige agenter ville have udfoldet alt for overdrevne forsigtighedsregler, der ganske vist retfærdiggjordes ved deres klients pekuniære værdi, men som i høj grad ville have fortrædiget denne. Selv om de havde rejst gennem et mistænkeligt land med en million i deres lommer, kunne de ikke have vist større forsigtighed. Men det var jo også en million, som The Centenary havde betroet til deres bevogtning.

Hele dagen hengik med at gå omkring i kvartererne, på de offentlige pladser og i gaderne i Nan-King. Fra Vesterport til Østerport, fra nord til syd blev denne sin fordums glans

berøvede by i hast gennemstrejfet. Kin-Fo gik rask til; han talte lidet, men så sig meget om.

Intet mistænkeligt ansigt viste sig, hverken på kanalerne, hvor folkemassen var i bevægelse, eller i de flisebelagte gader, der tabte sig mellem grus og levninger og allerede var overgroede af vildtvoksende planter. Ingen fremmed sås vanke om under de halvt ødelagte marmor-søjlegange, mellem de kalkede murstykker, som viser, hvor det kejserlige palads stod, skuepladsen for den vældige kamp, hvor Wang uden tvivl havde gjort modstand til det yderste. Ingen søgte at skjule sig for de vandrendes øjne, hverken omkring de katolske missionærers yamen, som nankinenserne ville hugge ned 1870, eller i omegnen af våbenfabrikken, der for nylig var opført af de uforgængelige sten fra det navnkundige porcelænstårn, som taïpingerne havde strøet rundt på jorden.

Kin-Fo syntes slet ikke at kunne blive træt og blev ved at vandre rundt. Han slæbte sine to følgesvende med, som holdt godt ud, hvorimod den ulykkelige Sun, der ikke var vant til den slags idræt, sakkede bagud; således kom han igennem den østlige port og vovede sig ud i det øde og forladte land.

En lang vej, der aldrig syntes at få ende og på hvis sider der stod vældige dyr af granit, begyndte her i nogen afstand fra byens mur.

Kin-Fo gik noget hurtigere hen ad denne vej.

Ved enden af den var der oprejst et tempel. Bag ved hævede der sig en "tumulus" i temmelig stor højde. Under denne gravhøj hvilede Rongu, den til kejser ophøjede bonze, en af de kække patrioter, som for fem hundrede år tilbage i tiden havde kæmpet mod det fremmede herredømme. Skulle filosoffen ikke

være kommet her, for at øse kraft af disse stolte minder, ved denne grav, hvor grundlæggeren af dynastiet Ming hvilede?

Gravhøjen var øde, templet forladt. Ingen vogtere uden disse råt i sten udhuggede kolosser, disse fantastiske dyr, som alene befolkede den lange vejstrækning.

Men på templets dør opdagede Kin-Fo ikke uden bevægelse nogle tegn, som en hånd havde indridset i den. Han nærmede sig og læste de tre bogstaver:

W. K.–F.

Wang! Kin-Fo! Der kunne ikke være nogen tvivl om, at filosoffen havde været her for nylig!

Kin-Fo så sig om, søgte nærmere efter … der var ingen.

Om aftenen kom Kin-Fo, Craig, Fry og Sun, som næppe kunne slæbe benene med sig, tilbage til hotellet, og den næste morgen havde de forladt Nan-King.

Note 2: Enhver kineser, der opnår en alder af firs år, har ret til at bære gul kjortel. Den gule farve er er den kejserlige families farve, og det er en ære, der vises alderdommen.

12. I hvilket Kin-Fo, hans to følgesvende og hans tjener går på eventyr

Hvem er denne rejsende, som man ser færdes på de store flod- og køreveje, på kanalerne og floderne i Det himmelske Rige? Han er bestandig i bevægelse og ved ikke den foregående dag, hvor han vil være i den næste. Han drager igennem byerne uden at se dem, tager kun ind i hoteller eller gæstgiversteder for at sove der nogle timer, standser kun ved spisehuse, for at indtage hurtige måltider der. Pengene ligge ham løse nok i hånden; han ødsler med dem og strør dem ud, for blot at påskynde sin fart.

Det er ikke en handelsmand, som beskæftiger sig med forretninger. Det er ikke en mandarin, som er blevet betroet en eller anden vigtig sendelse. Det er ikke en kunstner, der søger efter naturskønheder. Det er ikke en videnskabsmand, en lærd, som søger efter gamle skriftstykker, der kunne findes i de kinesiske og mongolske præsters boliger i det gamle Kina. Det er ikke heller en studerende, der begiver sig til eksaminernes pagode, for der at erhverve sig videnskabernes grader, eller en buddha-præst, som drager rundt på landet for at føre opsyn med de små landlige altre, der er rejst mellem den hellige banyans rødder, ej heller en pilgrim, som er på vandring for at indfri et løfte ved et af Det himmelske Riges fem hellige bjerge.

Det er den falske Kin-Nan, ledsaget af de altid ufortrødne støvere Craig og Fry, og fulgt af den mere og mere udasede Sun. Det er Kin-Fo i den ejendommeligste sindsstemning, der både bringer ham til at flygte for og søge den forsvundne Wang. Det er The Centenary's klient, som ved denne ustandselige flakken om ikke vil opnå andet end forglemmelse af sin stilling og måske en sikkerhed mod de usynlige farer, der truer ham. Selv den bedste skytte er dog udsat for at fejle et bevægeligt mål, og Kin-Fo vil være dette mål med stadigt skiftende sted.

De rejsende var i Nan-King gåede om bord på en af de hurtige amerikanske dampere, der er i fart på den blå flod og kunne betragtes som uhyre store, flydende hoteller. Tres timer senere landede de i Ran-Kéu, uden så meget som at have beundret den ejendommelige klippe, den "lille slægtløse," der hæver sig midt op i Yang-Tse-Kiangs strøm, og på hvis top der dristigt er oprejst et tempel, hvor bonzerne forretter tjeneste.

Ran-Kéu ligger lige der, hvor den blå flods vigtigste biflod Ran-Kiang falder i den; her standsede den omflakkende Kin-Fo kun en halv dags tid. Også der fandtes minder om taïpingernes rædsomme hærgninger; men hverken i denne handelsstad, der dog egentlig kun er en bydel af den på den højre bred af bifloden liggende residens Ran-Yang-Fu, eller i provinsen Ru-Pés hovedstad U-Tchang-Fu på flodens højre bred var der noget spor at opdage af, at Wang var kommet her igennem; ingen af disse frygtelige bogstaver igen, som Kin-Fo havde opdaget i Nan-King på den kronede bonzes grav.

Hvis Craig og Fry nogen sinde havde haft det håb, at de fra denne rejse i Kina skulle medbringe noget overblik over sæderne eller noget kendskab til byerne, så blev de snart

overbevist om, at de havde taget fejl. De ville selv have manglet tid til at gøre optegnelser; de ville kun have fået opskrevet navnene på nogle byer og flækker eller nogle datoer! Men de var hverken videbegærlige eller snakkesalige. De talte næsten aldrig med hinanden. Til hvad nytte også? Hvad Craig tænkte, det tænkte Fry jo også. Det ville kun have været en enetale. De iagttog da lige så lidt som deres klient det fælles, dobbelte ydre præg, som størsteparten af de kinesiske stæder har: døde i det indre, men levende i deres forstæder. De lagde i Ran-Kéu næppe mærke til det europæiske kvarter, til de brede og retvinklede gader, de elegante bygninger og den af store træer beskyggede promenade langs den blå flods bred. De havde kun øjne for at se ét menneske, og dette menneske forblev usynligt.

Når damperen benyttede stigningen af Ran-Kiangs vande, ville den endnu kunne sejle over tres mil op ad denne biflod lige til Lao-Ro-Kéu.

Kin-Fo havde ingenlunde i sinde at opgive denne måde at rejse på, som han netop fandt behag i. Han ville tage lige op til det punkt, hvor Ran-Kiang ophører at være sejlbar. Så ville han betænke sig. Craig og Fry ville være meget tilfredse med, at denne sejlads vedvarede på hele deres rejserute. Det var lettere at passe på om bord, farerne var mindre overhængende. Senere på de usikre veje i det indre Kinas provinser ville det blive noget andet.

Hvad Sun angik, så syntes han meget godt om dette dampskibsliv. Han skulle ikke gå, han bestilte ikke noget, han overlod sin herre til Craigs og Frys omsorg, han tænkte kun på at sove i sin krog, efter samvittighedsfuldt at have spist morgenmad, frokost og aftensmad; og kosten var god.

Der skete nogle dage efter en forandring i forplejningen om bord, der for enhver anden end denne uvidende person ville have været et tegn på, at der var foregået en forandring i de rejsendes geografiske breddegrad.

Ved måltiderne blev der nemlig i stedet for riskorn sat ris på bordet i form af usyrede brød, der smagte meget godt, når man spiste dem, ligesom de kom ud af ovnen.

Sun savnede, som en rigtig sydens kineser, sin tilvante ris. Han forstod så behændigt at bruge sine små pinde, når han lod kornene falde fra koppen i sin vældige mund; og han tog uhyre masser til sig! Ris og the, hvad behøver en ægte himlens søn mere!

Dampbåden vedblev at sejle op ad Ran-Kiang og kom da ind i kornets bælte. Der trådte landets egentlige præg mere tydeligt frem. I synskredsen hævede sig nogle bjerge med befæstningsværker, bygget under det gamle dynasti Ming; de kunstige værker, der omsluttede flodens vande, gav plads for lave bredder, som udvidede dens leje på dens dybdes bekostning. Man kom til residensen Guan-Lo-Fu.

Kin-Fo gik ikke engang i land i de par timer, der var nødvendige, for at der kunne indskibes kul ved toldbygningerne. Hvad skulle han også have bestilt i denne by, som han slet ikke brød sig om at få at se? Da han ikke fandt noget spor af filosoffen, havde han kun det ønske at trænge endnu dybere ind i det indre af Kina, hvor, hvis han ikke fik fat på Wang, Wang heller ikke traf ham.

Efter Guan-Lo-Fu var der to stæder bygget lige over for hinanden, handelsbyen Fan-Tcheng på den venstre bred og residensen Siang-Yang-Fu på den højre bred; den første en

forstad, hvor hele befolkningen var i livlig bevægelse og ivrigt optaget af forretninger, den anden opholdsstedet for myndighederne og mere død end levende.

Efter Fan-Tcheng drejede Ran-Kiang i en skarp vinkel lige mod nord og var endnu sejlbar til Lao-Ro-Kéu. Men vandstanden var ikke tilstrækkelig høj, til at dampbåden kunne gå videre.

Nu blev det noget ganske andet. Fra dette punkt måtte rejsemåden forandres. Man skulle nu forlade vandløbene, "de bevægelige veje," og selv sætte sig i bevægelse, eller dog i stedet for et fartøjs jævne fart finde sig i de usle befordringsmidlers rysten, støden og skumplen, som benyttes i Det himmelske Rige. Den ynkværdige Sun! Hvilken række af forvirring og tummel, af anstrengelser og bebrejdelser skulle nu ikke til at begynde for ham!

Og den, der skulle følge Kin-Fo på hans fantastiske rejse fra provins til provins, fra by til by, fik sandelig nok at gøre! Den ene dag rejste han til vogns, men i hvilket køretøj! En kasse slået fast på akslen til to hjul med svære jernsøm, trukket af to stædige muldyr og med et ruf af simpelt lærred, som regnskyl og solstråler lige let trængte igennem! En anden dag så man ham henstrakt i en bærestol, en slags kasse ophængt på lange bambusstokke mellem to mulæsler og udsat for så vældige, slingrende og gyngende bevægelser, at en båd ville have knaget ved det i alle sine spanter.

Craig og Fry red da ved siden af som adjudanter på to æsler, endnu mere slingrende og duvende end bærestolen. Ved sådanne lejligheder, hvor farten nødvendigvis var mindre hurtig, gik Sun til fods, brummende, bandende og styrkende

sig mere end nødvendigt med hyppige slurke af Kao-Liang-brændevin. Han var således også udsat for særegne slingrende bevægelser, hvis årsag dog ikke så meget måtte søges i jordbundens ujævnheder! Med ét ord, den lille trop ville ikke være blevet rystet mere på et oprørt hav.

Det var til hest – og dårlige heste var det virkelig – at Kin-Fo og hans ledsagere holdt deres indtog i Si-Gnan-Fu, den gamle hovedstad i midtlandet af riget, hvor kejserne af dynastiet Tang fordum havde haft deres residens.

Men hvor mange anstrengelser, ja ligefrem farer måtte de ikke udsætte sig for, for at nå til denne fjerntliggende provins Chen-Si og rejse gennem dens uendelige, tørre og golde sletter!

Denne majsol, på en breddegrad som det sydlige Spaniens, kastede allerede uudholdelige stråler ned og frembragte et fint støv på vejene, der aldrig havde kendt til nogen belægning med sten. Man kom grå fra fodsål til isse ud af disse hvirvlende, gule skyer, der fyldte luften ligesom med en kvælende røg. Det var "løss"-egnen, en ejendommelig jordbundsdannelse, der er særegen for det nordlige Kina, og som ifølge Léon Rousset "ikke just er jord og egentlig heller ikke klippemasse, men, hvad der bedre kunne siges, en stenmasse, som endnu ikke har haft tid til rigtig at blive fast."

Og farer var der sandelig også i et land, hvor politiets folk havde en meget stor frygt for ugerningsmændenes dolkestød. Når byernes tipaos lader gavtyvene drive deres spil, så lystigt de ville; når beboerne i de store stæder højst nødigt vover sig ud på gaderne om natten, så kan man vel begribe, at vejene ikke er synderlig sikre! Flere gange traf de rejsende på mistænkelige grupper, når de havde vovet sig ind i de snævre hulveje, der skar

sig dybt ind i løss-lagene; men synet af Craig og Fry med deres revolvere i bæltet havde hidtil holdt landevejsrøverne i respekt. The Centenary's agenter følte dog flere gange alvorlig bekymring, om ikke for sig selv så dog for den levende million, som de eskorterede. Om Kin-Fo faldt for Wangs dolk eller for en røvers kniv, resultatet var jo det samme. Det var selskabets kasse, det gik ud over.

Kin-Fo var også godt bevæbnet og var under de forhåndenværende omstændigheder ivrigt opsat på at forsvare sig. Hans liv havde større værdi for ham end nogen sinde, og som Craig og Fry sagde, "han ville lade sig slå ihjel for at bevare det."

Det var ikke rimeligt, at man fandt noget spor af filosoffen i Si-Gnan-Fu. Det ville aldrig have kunnet falde en fordums taïping ind at søge tilflugt der. Det er en stad, hvis stærke mure rebellerne ikke have kunnet gennembryde i oprørets tid, og som er besat af en talrig manchurisk garnison. Med mindre Wang havde en særlig smag for arkæologiske kuriositeter, der findes meget stort tal i denne by, eller han var meget bevandret i indskrifternes mysterier, for hvilke der er oprettet et museum, kaldet "Skrivetavlernes Skov", hvorfor skulle han vel så være kommet der?

Kin-Fo forlod da også dagen efter sin ankomst denne by, der er et vigtigt handelsmidtpunkt for det indre Asien, Tibet, Mongoliet og Kina, og begav sig atter på vej mod nord.

Idet de fulgte vejen gennem Kao-Lin-Sien, Sing-Tong-Sien og den dal, hvor igennem Uei-Ros vande strømmer hen over de gule løss-flader, i hvilke den har banet sig sit leje, ankom det lille rejseselskab til Rua-Tcheu, der i året 1860 var arnestedet for

et frygteligt muslimsk oprør. Derfra fortsattes vejen med store anstrengelser dels i både, dels i karrer, og Kin-Fo og hans ledsagere nåede således til fæstningen Tong-Kuan, der ligger lige ved sammenløbet af Uei-Ro og Ruang-Ro.

Ruang-Ro er den berømte gule flod. Den kommer lige fra nord og løber tværs igennem østens provinser ud i det hav, som bærer dens navn, uden imidlertid at være mere gult, end det røde hav er rødt, det hvide hav hvidt, eller det sorte hav sort. Ja, det er en berømt flod uden tvivl af himmelsk oprindelse, eftersom dens farve er som kejsernes, himlens sønners; men den er også "Kinas smerte", en benævnelse, der skyldes dens forfærdelige oversvømmelser, som til dels er årsagen til den kejserlige kanals nuværende ufremkommelighed.

I Tong-Kuan ville de rejsende have været i sikkerhed, selv om natten. Det er ikke mere nogen handelsstad, det er en militær by, hvor de manchuriske tatarer, der danner den første klasse i den kinesiske hær, har fast garnison og ikke kommer alene som strejfkorps. Måske havde Kin-Fo til hensigt at slå sig til ro der nogle dage. Måske ville han i et passende hotel have opsøgt et godt værelse, et godt bord og en god seng – hvilket næppe ville have mishaget Craig og Fry eller endnu mindre Sun!

Men denne klodrian, som det denne gang kostede en god tomme af hans pisk, var så uforsigtig at nævne sin herres virkelige navn på toldhuset i stedet for hans antagne navn. Han glemte, at det ikke mere var Kin-Fo, men Kin-Nan, som han havde den ære at tjene. Kin-Fo blev rasende og forlod øjeblikkelig byen. Navnet havde gjort sin virkning. Den navnkundige Kin-Fo var ankommen til Tong-Kuan! Man ville se

dette sjældne menneske, "hvis eneste og højeste ønske det var, at blive hundredårig!"

Den af rædsel slagne rejsende, fulgt af sine to følgesvende og sin tjener, skyndte sig at tage flugten gennem de nysgerrige hobe, som stimlede sammen på hans vej. Denne gang hastede han afsted til fods langs den gule flods stejle bredder, og han gjorde intet ophold, før hans ledsagere og han selv sank om af udmattelse i en lille flække, hvor hans ukendthed kunne sikre ham nogle timers ro.

Sun var aldeles modfalden og vovede ikke at sige et eneste ord. Med den lille latterlige rottehale, som han nu havde tilbage, var han udsat for de ubehageligste spotterier! Gadedrengene løb efter ham og tilråbte ham tusinde latterlige fornærmelser.

Han ville også gerne snart nå et bestemmelsessted! Men hvor? Hans herre, havde jo William I. Bidulph sagt, havde i sinde bare at komme afsted og videre, videre frem.

Denne gang, tyve liv fra Tong-Kuan, i denne simple flække, hvor Kin-Fo havde søgt tilflugt, var der ingen heste at få, ingen æsler, karrer eller bærestole. Der var ikke noget andet at gøre, end enten at blive der eller fortsætte vejen til fods. Det var just ikke egnet til at give filosoffen Wangs elev hans gode lune igen, og han viste sig kun såre lidt filosofisk ved denne lejlighed. Han rettede beskyldninger mod al verden, og han kunne dog kun tillægge sig selv skylden. Ak! Hvor længtes han nu tilbage til den tid, da han ikke behøvede at gøre andet end være til! Hvis man, som Wang havde sagt, skulle have kendt fortrædeligheder, møjsommeligheder og lidelser, for ret at sætte pris på lykken, så kendte han dem nu, og det tilstrækkeligt!

Og ved at flakke således om, havde han også på vejen truffet brave mennesker, som ingen ting ejede, men dog var lykkelige. Han havde kunnet iagttage de forskellige former for den lykke, som et med glad sind udført arbejde skænker.

Det var agerdyrkere, bøjede over markens furer, eller andre arbejdsfolk, som sang, mens de tumlede med deres redskaber. Men var det just ikke denne mangel på arbejde, der var skyld i, at Kin-Fo ingen ønsker havde, og at han som følge deraf savnede lykken her nede? ... Det havde han nu lært tilstrækkeligt! Således troede han i det mindste! ... Nej, ven Kin-Fo, det havde du ikke!

Ved at søge rigtigt efter i denne landsby og banke på alle døre, opdagede imidlertid Craig og Fry endelig et befordringsmiddel, men kun et eneste! Og så kunne det kun rumme én person, og, hvad der var endnu værre, drivkraften til dette befordringsmiddel manglede.

Det var en skubkarre – Pascals skubkarre – og måske opfundet før ham af disse fortidens opfindere af krudtet, skrivekunsten, kompasset og dragerne. Dette apparats hjul, der har et meget betydeligt tværmål, er imidlertid i Kina ikke anbragt i enden af stængerne, men midt på og bevæger sig tværs igennem kassen, lige som midthjulet i nogle dampbåde. Kassen deles da således i to dele efter midtlinjen, den ene, i hvilken den rejsende kan tage plads, og den anden, som er bestemt til at optage rejsegodset.

Drivkraften til dette befordringsmiddel er og kan ikke være andet end et menneske, som skyder apparatet fremad og ikke trækker det. Han er altså anbragt bag ved den rejsende og berøver ham slet ikke udsigten, således som kusken på en

engelsk cab. Når vinden er god, det vil sige, når den blæser bag fra, så drager manden nytte af denne naturkraft, der ikke koster ham noget; han sætter en stang op foran på kassen, hejser et firkantet sejl op, og, når der er ordentlig vind, så behøver han ikke at skyde skubkarren, men trækkes selv med – ofte hurtigere, end han har lyst til.

Køretøjet blev købt med alt, hvad der hørte til. Kin-Fo tog plads i det. Vinden var god, og sejlet blev hejset.

"Kom så, Sun!" sagde Kin-Fo.

Sun belavede sig ganske roligt til at stige op i det andet rum af kassen.

"Til stængerne!" råbte Kin-Fo i en tone, der ikke tillod nogen indvending.

"Herre! ... hvad ... jeg ...!" svarede Sun, hvis ben bøjede sig fremad som en overanstrengt hests.

"Du kan kun takke dig selv for det, din tunge og din tåbelighed!"

"Afsted, Sun!" sagde Craig og Fry.

"Til stængerne!" gentog Kin-Fo og kastede et blik på det, der var tilovers af den ulykkelige tjeners pisk. "Til stængerne, fæhoved, og pas på, du ikke snubler, ellers ...!"

Pege- og mellemfingeren på Kin-Fos højre hånd nærmede sig til hinanden i form af en saks og fuldstændiggjorde så godt hans tanke, at Sun tog selen om sine skuldre og tog fat på stængerne med begge hænder. Craig og Fry stillede sig hver på sin side af skubkarren, og da vinden var god, satte den lille trop sig i bevægelse i et let trav.

Det ville være forgæves at forsøge på at skildre Suns afmægtige og lønlige harme, da han således måtte gøre tjeneste

som hest. Craig og Fry var imidlertid ofte rede til at afløse ham. Heldigvis kom søndenvinden dem stadig til hjælp og udførte de tre fjerdedele af arbejdet. Da skubkarren var anbragt godt i ligevægt på midthjulet, så var den mands arbejde, der skød den fremad, egentlig kun det samme som rorgængerens på et skib: han behøvede kun at passe på en god retning.

Og med denne befordring var det da, at Kin-Fo flygtigt blev set i Kinas nordlige provinser; han gik til fods, når han følte trang til at strække benene, og rullede derimod af sted i skubkarren, når han ville hvile sig.

Efter at have undgået Huang-Fu og Ka-Fong, drog Kin-Fo således langs den berømte kejserlige kanals høje bredder, der for næppe tyve år siden, før den gule flod atter var strømmet ind i sit gamle leje, dannede en smuk, sejlbar vej fra teens land, Su-Tchéo, lige til Peking, i en længde af nogle hundrede mil.

Således kom han igennem Tsinan, Ho-Kien og trængte ind i provinsen Pet-Che-Li med Det himmelske Riges firdobbelte hovedstad Peking.

Således kom han igennem Tien-Tsin, der er omgivet af en mur og to forter, en stor stad med fire hundrede tusind indbyggere, hvis rummelige havn, der dannes ved Peï-Hos og den kejserlige kanals forening, giver anledning til en omsætning af halvfjerds millioner ved indførsel af bomuldstøjer fra Manchester, af uldvarer, kobber- og jernsager, af tyske tændstikker, sandeltræ osv., og ved udførsel af jujuber [Note 3)], åkandeblade, tatarisk tobak, osv. Men Kin-Fo tænkte ikke engang på at bese "Helvedesstraffenes" navnkundige pagode i denne mærkelige by Tien-Tsin; han gennemstrejfede ikke "Lanternernes og de gamle Klæders"

morsomme grader i den østlige forstad; han spiste ikke frokost i "Harmoniens og Venskabets" spisehus, der var oprettet af muslimen Léu-Lao-Ki, og hvis vine er berømte, hvad end Muhamed kan antages at tænke om det; han afgav ikke sit store røde kort – og det af gode grunde – i residensens palads, for at gøre sin opvartning hos den i året 1870 i provinsen indsatte vicekonge Li-Tchong-Tang, som er medlem af gehejmerådet, medlem af det kejserlige råd og med den gule vest bærer titel af Fei-Tzé-Chao-Pao.

Nej, Kin-Fo, stadig i sin skubkarre og Sun stadig bag ved den, rullede af sted over kajerne, hvor bjerge af saltsække lå opstablet; de kom ud gennem forstæderne, de til englænderne og amerikanerne indrømmede landstrækninger, væddeløbspladsen, over strækninger med hirse, byg, sesam, vinranker, køkkenhaver, rige på grøntsager og frugter, gennem sletter, hvor der fandtes harer, agerhøns og vagtler i tusindvis, som høgen og falken jagede. De kom alle fire ad den tolv mil lange, med fliser belagte vej, der fører til Peking, mellem de forskellige vellugtende træer og flodens mægtige rør og siv; og således indtraf de da friske og uskadte i Tong-Tcheu, Kin-Fo stadig sine to hundrede tusind dollars værd, Craig og Fry ved lige så gode kræfter som ved rejsens begyndelse, Sun forpustet, haltende og stiv på begge benene, og kun med en tre tommers pisk på toppen af sin hjerneskal!

Det var den 19. juni. Den tidsfrist, der var indrømmet Wang, udløb først om syv dage!

Hvor var Wang?

Note 3: **Jujuber:** Brystbær

13. I hvilket man hører den berømte sørgesang om "The Centenary's fem vagter"

"Mine herrer," sagde Kin-Fo til sine to vogtere, da skubkarren standsede udenfor forstaden Tong-Tchéu, "vi er nu kun et par mils vej fra Peking, og det er min hensigt at opholde mig her, indtil den mellem Wang og mig indgåede overenskomst har ophørt at have gyldighed. Det vil være mig let at forblive ukendt i denne by på fire hundrede tusind sjæle, hvis Sun ikke glemmer, at han er i tjeneste hos Kin-Nan, en simpel handelsmand fra provinsen Chen-Si."

Sun skulle vist ikke glemme det mere! Hans ubetænksomhed havde forårsaget, at han nu i de sidste otte dage havde måttet gøre tjeneste som hest, og han håbede dog, at hr. Kin-Fo ...

"Ki ..." sagde Craig.

"Nan!" sluttede Fry.

... ikke mere ville fratage ham hans sædvanlige bestilling. Kun bad han nu i betragtning af den udasede tilstand, hvori han befandt sig, om tilladelse af hr. Kin-Fo ...

"Ki ..." sagde Craig.

"Nan!" sluttede Fry.

... om tilladelse til i det mindste at sove i fire og tyve timer uden at skulle foretage sig noget."

"I otte dage, hvis du vil!" svarede Kin-Fo. "Når du sover, vil jeg da i det mindste være sikker på, at du ikke fortaler dig."

Kin-Fo og hans ledsagere gave sig nu i færd med at opsøge et passende hotel, og det manglede der ikke i Tong-Tcheu. Denne store by er egentlig ikke andet end en uhyre forstad til Peking. Den flisebelagte vej, som forener den med hovedstaden, er i hele sin udstrækning indfattet af villaer, huse, små bønderbyer, grave, små pagoder, grønne hegn, og på denne vej er der en uophørlig færdsel af vogne, ryttere og fodgængere.

Kin-Fo kendte byen, og han lod sig føre til Taé-Quang-Miao, "de herskende fyrsters tempel." Det er ikke andet end et slags buddhistisk kloster, omdannet til et hotel, hvor fremmede kan bo meget bekvemt.

Kin-Fo, Craig og Fry opslog straks deres bo der; de to agenter i et værelse, som stødte lige op til deres kostbare klients.

Sun forsvandt for at lægge sig til at sove i en krog, som man anviste ham, og man så ham ikke mere igen.

En time efter forlod Kin-Fo og hans trofaste følgesvende deres værelser, spiste frokost med god appetit og spurgte derpå hinanden, hvad de nu skulle tage sig for.

Det ville være det rigtigste, mente de to, at læse den officielle tidende og se, om der ikke fandtes en eller anden artikel, som angik dem.

"Det er sandt," svarede Kin-Fo, "måske får vi at vide, hvad der er blevet af Wang."

De forlod da alle tre hotellet. Af forsigtighed gik de to følgesvende hver på sin side af Kin-Fo, så nøje på alle forbigående og tillod ikke, at nogen kom for nær. De gik således

gennem byens snævre grader og kom ned til havnen. Der købte de et nummer af den officielle tidende og læste den begærligt.

Intet! Intet uden løftet om to tusind dollars eller tretten hundrede taëler til den, som kunne give William I. Bidulph underretning om, hvor hr. Wang fra Shanghai for tiden opholdt sig.

"Han har altså endnu ikke indfundet sig," sagde Kin-Fo.

"Han har altså ikke læst den bekendtgørelse, der angår ham," sagde Craig.

"Og han anser sig da endnu stadig for forpligtet til at udføre sit hverv," tilføjede Fry.

"Men hvor kan han være?" udbrød Kin-Fo.

"Min herre," sagde de begge, "mener De, at De er mere truet i de sidste dage af overenskomsten?"

"Utvivlsomt," svarede Kin-Fo. "Wang kender ikke de forandringer, der er foregået i min stilling, og efter al sandsynlighed vil han jo ikke kunne unddrage sig for nødvendigheden af at holde sit løfte. Om én dag, om to, om tre vil jeg da være mere truet, end jeg er det i dag, og om seks endnu mere!"

"Men når tidsfristen er ude?"

"Da vil jeg ikke have noget mere at frygte."

"Godt, min herre," svarede de; "der vil da kun være tre måder til at sikre Dem mod al fare i disse seks dage."

"Og den første er?" spurgte Kin-Fo.

"At gå tilbage til hotellet," sagde Craig, "at lukke Dem inde der i Deres værelse og afvente, at tidsfristen er udløbet."

"Og den anden?"

"At lade Dem sætte fast som forbryder," svarede Fry, "for at blive bragt i sikkerhed i Tong-Tcheus fængsel."

"Og den tredje?"

"Det er at anstille Dem som død," svarede begge, "og først komme til live igen, når De er i fuld sikkerhed."

"De kender ikke Wang!" udbrød Kin-Fo. "Wang ville finde midler til at trænge ind i mit hotel, i mit fængsel, i min grav! Når han hidtil ikke har dræbt mig, så er det, fordi han ikke har villet det, fordi han har foretrukket at lade mig leve med forventningens glæde eller uro! Ingen ved, hvad hans bevæggrund har været! I ethvert tilfælde vil jeg dog hellere vente i frihed."

"Ja, ja da! ... Imidlertid! ..." sagde Craig.

"Det synes mig dog, at ..." tilføjede Fry.

"Mine herrer," afbrød Kin-Fo dem tørt, "jeg vil gøre, hvad jeg har lyst til ... Og hvis jeg nu virkelig skulle dø inden den 25. i denne måned, hvad er det da egentlig, som Deres selskab kan tabe?"

"To hundrede tusind dollars," lød det enstemmige svar, "to hundrede tusind dollars, som skal betales til de efterlevende!"

"Og jeg mister hele min formue, uden at regne livet med! Jeg er da mere interesseret i sagen end De!"

"Ganske vist!"

"Meget sandt!"

"Så fortsæt da at passe på mig så meget, som De synes, det er nødvendigt; men lad mig handle, som jeg vil!"

Der var ikke noget at svare på det.

Craig og Fry måtte da indskrænke sig til at fordoble deres forsigtighed og være så meget om deres betroede som mulig.

Men de kunne ikke skjule for sig selv, at stillingens alvor for hver dag blev mere og mere foruroligende … –

Tong-Tchéu er en af de ældste stæder i Det himmelske Rige. Den ligger ved en af Peï-Hos til en kanal omdannede arme på et punkt, hvor denne forener sig med en anden kanal, som fører lige til Peking, så at den er midtpunktet for en betydelig samfærdsel.

Der er da meget liv og røre blandt dens forstæders befolkning.

Kin-Fo og hans to følgesvende blev meget forbavsede over denne bevægelse, da de kom ned til havnen, hvor sampanerne og handelsjunkerne ligger fortøjede.

Craig og Fry var egentlig, alt vel overvejet, kommet til den overbevisning, at de var mere i sikkerhed midt i en folkehob. Deres klients død skulle jo tilsyneladende skyldes et selvmord. Det brev, man ville finde på ham, skulle ikke efterlade nogen tvivl i så henseende. Det kunne da kun være Wangs formål at dræbe ham under sådanne forhold, som ikke frembød sig midt i befolkede gader eller på en offentlig plads i en by. Som følge deraf behøvede Kin-Fos vogtere ikke at nære frygt for, at han skulle blive ramt pludseligt her. Det, som det da ene og alene kom an på at lægge mærke til, var, om taïpingen måske med vidunderlig snildhed havde fulgt deres spor lige fra deres afrejse fra Shanghai. De brugte da ordentlig deres øjne, for at se nøje på de forbigående.

Pludselig lød der et navn, som bragte dem til at spidse øren.

"Kin-Fo! Kin-Fo!" skreg nogle små kinesere, der sprang rundt i mængden og klappede i hænderne.

Var da Kin-Fo blevet genkendt, og frembragte hans navn den sædvanlige virkning?

Helten standsede uvilkårligt.

Craig og Fry holdt sig parate til at beskytte ham med deres legemer, hvis det skulle være nødvendigt.

Det var imidlertid ikke til Kin-Fo, at disse skrig var henvendt. Ingen syntes at have nogen anelse om, at han var der. Han gjorde ikke en bevægelse, men stod forventningsfuld og nysgerrig efter at få at vide, i hvilken anledning man råbte på hans navn.

En flok mænd, kvinder og børn var stimlet sammen om en omvandrende sanger, der syntes at være i stor gunst hos denne gadebefolkning. Man skreg, klappede i hænderne og tiljublede ham bifald før han havde sunget.

Da sangeren så sig omringet af en tilstrækkelig stor tilhørerkreds, stak han hånden ind under kjolen og tog en pakke trykte blade frem, prydede med livligt farvede billeder; derpå råbte han med høj røst:

"The Centenary's fem vagter!"

Det var den berømte sørgesang, som gjorde sin runde i Det himmelske Rige.

Craig og Fry ville have deres klient til at gå sin vej; men denne gang havde Kin-Fo sat sig i hovedet, at han ville blive. Ingen kendte ham. Han havde aldrig hørt sørgesangen, som berettede hans mindeværdige bedrifter. Han kunne nok have lyst til at høre den.

Sangeren begyndte således:

"I den første vagt kaster månen sine stråler på det spidse tag af huset i Shanghai. Kin-Fo er ung; han er kun tyve år. Han

ligner en pil, hvis første blade udstrækker deres lille grønne tunge!"

"I den anden vagt belyser månen den østlige side af den rige yamen. Kin-Fo er fyrretyve år gammel. Hans ti tusinde forretninger lykkes over forventning. Naboerne lovpriser ham."

Sangeren forandrede sit ansigt og syntes at blive ældre for hver strofe. Man tiljublede ham bifald.

Han vedblev:

"I den tredje vagt spredes månens stråler ud over rummet. Kin-Fo er tres år gammel. Efter sommerens grønne blade kommer de gule morgenfruer fra høstens tid!"

"I den fjerde vagt er månen gået ned i vesten. Kin-Fo er firs år gammel! Hans legeme er skrumpet ind, som en reje i kogende vand! Han lakker mod enden som nattens stjerne!"

"I den femte vagt hilser hanerne det begyndende morgengry. Kin-Fo er hundrede år! Han dør, hans mest levende ønske er opfyldt; men prins Jen afslår med hån at modtage ham. Prins Jen holder ikke af så gamle folk, der vil vrøvle ved hans hof! Den gamle Kin-Fo kan aldrig finde hvile og må vandre om i hele evigheden!"

Mængden klappede i hænderne, og sangeren solgte sin sørgesang i hundredvis for tre sapeker eksemplaret.

Og hvorfor skulle Kin-Fo ikke købe et. Han tog nogle småpenge op af lommen og strakte armen ud over de første rækker af mængden.

Han havde hånden fuld … men pludselig åbnedes den, han slap småskillingerne, og de faldt ned på jorden …

Lige over for ham stod der en mand, hvis øjne stirrede på ham; deres blikke mødtes …

"Ah!" udbrød Kin-Fo, ude af stand til at beherske sin forbavselse.

De to følgesvende trængte sig nærmere ind på ham, de troede, at han var blevet genkendt og truet, at han var ramt, måske død!

"Wang!" skreg han.

"Wang!" gentog Craig og Fry.

Det var Wang, ham selv! Han havde fået øje på sin gamle elev; men i stedet for at styrte løs på ham, stødte han med voldsomhed de bageste rækker af folkestimlen tilbage og flygtede så hurtigt, hans ben kunne bære ham ... og de var lange!

Kin-Fo betænkte sig ikke. Han ville have en ende på sin utålelige tilstand og gav sig til at forfølge Wang, ledsaget af Craig og Fry, som hverken ville have forspring for ham eller blive tilbage.

De havde også genkendt den forsvundne filosof og af den overraskelse, som denne viste, indset, at han ikke mere ventede at se Kin-Fo, end denne ventede at finde ham der.

Hvorfor flygtede imidlertid Wang? Det var temmelig uforklarligt; men han flygtede, som om hele Det himmelske Riges politi havde været i hælene på ham.

Det var en afsindig forfølgelse!

"Jeg er ikke ødelagt! Wang! Wang! Ikke ødelagt!" skreg Kin-Fo.

"Rig! Rig!" vedblev Craig og Fry at råbe.

Men Wang var kommet alt for langt bort, til at han kunne høre disse ord, der ville have standset ham. Han ilede således

ned ad havnedæmningen, langs med kanalen og nåede de første huse af den vestlige forstad.

De tre forfølgere fulgte hans skridt, men indhentede ham ikke. Tvært imod truede flygtningen med at forstørre afstanden.

Et halvt dusin kinesere havde sluttet sig til Kin-Fo, dertil kom to eller tre par tipaos, som antog denne mand for en forbryder, der halede så godt ud.

Det var et ejendommeligt syn at se denne åndeløse, skrigende og brølende flok, som forstørredes på vejen med talrige tilløbende personer! Rundt omkring sangeren havde man tydeligt hørt Kin-Fo udtale navnet Wang. Heldigvis havde filosoffen ikke svaret med sin elevs, for hele byen ville da være styrtet efter en så navnkundig mand. Men navnet Wang, der så pludselig havde lydt, var tilstrækkeligt. Wang! Det var denne gådefulde person, på hvis opdagelse der var sat en så uhyre belønning! Det vidste man. Og mens Kin-Fo løb efter de otte hundrede tusind dollars af sin formue, og Craig og Fry efter de forsikrede to hundrede tusind, løb de andre efter de udlovede to tusind, så at man kan forstå, at her var noget, som gav alverden ben at løbe på.

"Wang! Wang! Jeg er rigere end nogen sinde!" råbte Kin-Fo og gentog det så tit, som han kunne få vejret under sit hurtige løb.

"Ikke ødelagt! Ikke ødelagt!" vedblev Craig og Fry at råbe.

"Stands! Stands!" skreg hele den forfølgende skare, der stadig voksede som en rullende snebold.

Wang hørte ikke noget. Med albuerne trykkede ind mod brystet ville han hverken miste vejret ved at svare, ej heller tabe

noget af sin hurtighed for at have den fornøjelse at vende hovedet om.

Man var kommet ud gennem forstaden. Wang slog ind på den flisebelagte vej langs kanalen. På denne vej var der næsten ingen mennesker, og intet kunne da hindre hans løb. Det gik da også i fuld fart; men selvfølgelig fordobledes også forfølgernes anstrengelser.

Dette rasende løb varede næsten ved i tyve minutter. Det var ikke muligt at se, hvad enden ville blive på det. Imidlertid syntes det dog, som om flygtningen begyndte at blive træt. Den afstand, han hidtil havde holdt sig i fra forfølgerne, blev kortere. Wang mærkede det godt, drejede derfor pludselig af til siden og forsvandt bag den grønne indhegning om en lille pagode på den højre side af vejen.

"Ti tusind taëler til den, som kan standse ham!" råbte Kin-Fo.

"Ti tusind taëler!" gentog Craig og Fry.

"Ya! Ya! Ya!" hylede de forreste af flokken.

De var alle sammen også drejet af til højre lige i hælene på filosoffen og kom om bag pagodens mur.

De havde igen fået øje på Wang. Han løb ad en smal tværsti langs en engvandingskanal, og for bedre at holde øje med sine forfølgere gjorde han atter en vending, som igen bragte ham ud på den flisebelagte vej.

Men der var det synligt, at han blev mere og mere træt, for han drejede hovedet flere gange om. Kin-Fo, Craig og Fry var derimod lige lette til bens. De ilede afsted, fløj, og ikke en af de hurtige taël-løbere kunne få et eneste skridts forspring for dem.

Knudens løsning nærmede sig da. Det var kun et tidsspørgsmål, og det gjaldt kun en forholdsvis kort tid – nogle minutter i det højeste.

Alle sammen, Wang, Kin-Fo og hans ledsagere, var nået til det sted, hvor landevejen fører over floden ad den bekendte Palikao-bro.

Atten år tilbage i tiden, den 21. september 1860, ville de ikke have haft frit spil på dette punkt i provinsen Pet-Che-Li. Den store landevej var den gang fuld af flygtninge af en anden slags. Kejserens onkel, general San-Ko-Li-Tzin, var med sin hær blevet trængt tilbage af de franske bataljoner og havde gjort holdt på broen ved Palikao, et pragtfuldt mesterværk med hvidt marmorrækværk, besat med en dobbelt hække kæmpemæssige løver. Det var der, at de i deres fatalisme så uforligneligt tapre manchuriske tatarer blev skudt ned af de europæiske kanoners kugler. Men broen, der endnu bar mærker af kampen på sine sønderskudte billedstøtter, var nu fri.

Den udmattede Wang vedblev at ile af sted. Kin-Fo og de andre fordoblede deres hurtighed og nærmede sig mere og mere. Snart var afstanden kun tyve skridt, så femten, så ti.

Det kunne ikke nytte at forsøge på at ville standse Wang ved ørkesløse tilråb, som han ikke kunne eller ikke ville høre. Man måtte indhente ham, gribe ham og om fornødent binde ham … Senere kunne det så komme til en forklaring.

Wang indså, at han snart ville blive nået; og da han af en uforklarlig egensindighed syntes at frygte for at stå lige over for sin gamle elev, gik han så vidt, at han satte sit liv i vove for at undslippe ham.

Med et sæt sprang da Wang op på broens rækværk og styrtede sig ned i floden.

Kin-Fo var standset et øjeblik og råbte:

"Wang! Wang!"

Derpå tog han tilløb, og idet han også kastede sig i floden, udbrød han:

"Jeg vil have ham levende!"

"Craig?" sagde Fry.

"Fry!" sagde Craig.

"To hundrede tusind dollars i vandet!"

Og begge to sprang over rækværket og styrtede sig ud for at komme The Centenary's fordærvelige klient til hjælp.

Nogle af hoben fulgte dem. Det var som en klynge klovner, vippende ud fra et springbræt.

Men al denne ivrighed var til ingen nytte. Det var forgæves, at Kin-Fo, Craig, Fry og alle de andre, lokket af den udlovede belønning, gennemsøgte Peï-Ho; Wang kunne ikke findes. Den ulykkelige filosof var uden tvivl blevet revet med af strømmen og var kommet i drift.

Havde Wang ved at kaste sig i floden kun villet undslippe sine forfølgere, eller havde han af en eller anden hemmelighedsfuld grund besluttet at tage sig selv af dage? Ingen ville have kunnet sige det.

To timer efter var Kin-Fo, Craig og Fry på vejen til Peking. De var rigtig nok blevet skuffede i deres forventninger, men havde fået tørre klæder på og havde styrket sig ordentligt; Sun var blevet vækket op af sin søvn og bandede, som man nok kan tænke sig.

14. Hvori læseren uden anstrengelse vil kunne gennemløbe fire byer i en eneste

Pet-Che-Li er den nordligste af Kinas atten provinser og deles i ni departementer. Hovedstaden i et af disse departementer er Chun-Kin-Fo, det vil sige "byen af første orden under himlens lydighed." Denne by er Peking.

Læseren må forestille sig en kinesisk bedøvende larm på en overflade af omtrent ti tusind tønder land med en omkreds af over fire og en halv mil, og hvis uregelmæssige dele nøjagtigt skulle udfylde en langagtig retvinklet firkant. Således er dette hemmelighedsfulde Kambalu, hvorom Marco Polo gav en så ejendommelig beretning henimod slutningen af det trettende århundrede, således er Det himmelske Riges hovedstad.

Peking omfatter egentlig to forskellige byer, adskilte ved en bred boulevard og en befæstet mur: Den ene, som er et retvinklet parallelogram, den kinesiske by, den anden, som danner en næsten fuldstændig ligesidet og retvinklet firkant, den tatariske by; denne indeslutter to andre byer: Den gule by, Hoang-Tching, og Tsen-Kin-Tching, den røde by eller den utilgængelige by.

Fordum talte disse sammenhobninger i det hele over to millioner indvånere. Men den udvandring, som den store

fattigdom har fremkaldt, har reduceret dette tal til én million i det højeste. Det er tatarer og kinesere, til hvilke der må føjes omtrent ti tusind muslimer, endvidere et vist antal mongoler og tibetanere, som udgør den vekslende befolkning.

Disse to byer, af hvilke den ene hæver sig op over den anden, har temmelig nøjagtigt formen af et gammeldags skænkebord, således at den ene del, den ophøjede, dannes af den kinesiske stad, mens den anden, den egentlige bordflade, omfatter den tatariske stad.

En befæstet indhegning på henved fem og tyve kilometer, tolv til femten meter høj og bred, udmuret udvendig, på hver to hundrede meter forsvaret af fremspringende tårne, omgiver den tatariske by med en udmærket, flisebelagt spadserevej og ender i fire uhyre store firkantede bastioner med vagthuse.

Man kan se, at himlens søn, kejseren, er godt bevogtet.

Midt inde i den tatariske stad indeslutter den gule by, på en overflade af over tusind tønder land med adgang gennem otte porte, det højeste punkt i hovedstaden, et hundrede meter højt kulbjerg, en prægtig kanal, som kaldes "Midtlandets Hav", med en marmorbro over, to bonzeklostre, "Eksaminernes Pagode" Peï-Tha-Sse, et bonzeri bygget på en halvø, der synes ophængt på kanalens klare vande, de katolske missionærers etablissement Peh-Tang, den kejserlige pagode, som tager sig prægtig ud med sit klingende klokketag af blå lasursten, det store tempel helliget de regerende dynasti, end videre templet for de himmelske ånder, templet for vindenes ånd, templet for lynets ånd, templet for silkens opfinder, templet for himlens hersker, dragernes fem pavilloner, klosteret for "Den evige Hvile", osv.

I midtpunktet af denne firkant er det da, at den utilgængelige by skjuler sig på en overflade af henved halvandet hundrede tønder land, omgivet af en gravet kanal med syv marmorbroer over. Da det regerende dynasti er manchurisk, følger det af sig selv, at den første af disse tre stæder hovedsagelig bebos af en befolkning af samme race. Kineserne er henvist til den ydre del, til den mere lavt liggende del i den tilbyggede by.

Adgangen til det indre af denne utilgængelige by, som er omgivet af en rød stenmur tækket med gyldengule tagsten, er igennem en port mod syd, "Den store Renheds Port", som kun åbnes for kejseren og kejserinderne. Der hæver sig templerne, helligede de jordiske og himmelske ånder; paladset for "Den højeste Enighed", forbeholdt til de pragtfulde højtider og de officielle fester: Paladset for "Den mellemste Enighed", hvor der ses billeder af himlens søns forfædre; paladset for "Den beskyttende Enighed", i hvis midterste sal den kejserlige trone står; pavillonen Nei-Ko, hvor rigets store råd forsamles, ved hvilket udenrigsministeren, den sidste herskers farbroder, prins Kong, fører forsædet; pavillonen for "Litteraturens Blomster", det kejserlige bibliotek osv. osv.

> *T. Choutzé* beretter i sin rejsebeskrivelse: *Peking og det nordlige Kina* følgende træk om prins Kong, som er værd at erindre:
>
> Det var i året 1870 under den blodige krig, der hærgede Frankrig. I en eller anden anledning aflagde prins Kong besøg hos alle de fremmede gesandter. Han havde begyndt med den franske legation, der var den første på hans vej. Man havde lige fået efterretning om ulykken ved Sedan. Den franske udsending, grev de Rochechouart, meddelte prinsen den.
>
> Denne lod en af officererne i sit følge kalde og sagde til ham:

"Bring et kort til den preussiske legation og sig, at jeg først kommer der i morgen."

Derpå vendte han sig til greven og tilføjede: "På samme dag, hvor jeg har udtalt min beklagelse til Frankrigs repræsentant, vil det ikke være sømmeligt at bringe lykønskninger til Tysklands udsending!"

Prins Kong ville være prins overalt.

Uden om den gule by har man den tatariske by.

Der findes de franske, engelske og russiske legationer, de londonske missioners hospital, østens og nordens katolske missioner, de gamle elefantstalde, der nu kun indeholder én, blind og hundredårig. Der hæver sig en mængde templer og paladser. Alt er sammenhobet midt i snævre gader, fulde af støv om sommeren, af dynd om vinteren, for størstedelen kun bebyggede med usle og lave huse, blandt hvilke der rager enkelte stormænds boliger op, omgivet af skyggefulde, smukke træer. Og disse snævre gader er opfyldte med omstrejfende hunde, med mongolske kameler belæssede med trækul, med palankiner, der bæres af fire eller otte portører, alt efter embedsmandens rang, med lette, to- eller firhjulede vogne, køretøjer trukket af muldyr, karrer med fattige, der, som hr. Choutzé siger, danner en uafhængig tiggerforening på halv tusind sjæle; og i disse med "et stinkende og sort dynd fyldte gader," siger hr. P. Arène, "der er gennemskåret af vandpytter, hvor man synker i til midt op på benene, er det ikke sjældent, at en eller anden blind tigger drukner."

Den kinesiske by Peking, hvis navn er Vaï-Tcheng, ligner i mange henseender den tatariske by, men den er dog også forskellig fra den i nogle.

Denne retvinklede firkant deles fra nord til syd af en vigtig pulsåre, kaldet "Den store Allé", der går fra Hung-Ting-porten i

syd til Tien-porten i nord. På tværs overskæres den af en anden, endnu længere pulsåre, Cha-Cua-alleen, og det var i en afstand af hundrede skridt fra dens overskæringspunkt med "Den store Allé", at den tilkommende fru Kin-Fo boede.

Man mindes, at den unge enke nogle dage efter, at hun havde fået det brev, som meddelte hende hans ødelæggelse, havde modtaget et andet, som tilbagekaldte det førstes indhold og forkyndte hende, at den syvende måned ikke ville gå til ende, før "hendes lille yngre broder" var vendt tilbage til hende.

Det er vel unødvendigt vidtløftigt at omtale, hvorledes Léu talte dagene og timerne fra den 17. maj. Kin-Fo havde imidlertid ikke ladet høre fra sig under denne afsindige rejse, hvis fantastiske vej han ikke under noget påskud ville angive. Léu havde skrevet til Shanghai. Hendes breve var forblevet ubesvarede. Man kan da begribe, hvor stor hendes uro var, da hun endnu ikke havde modtaget nogen efterretning fra ham den 19. juni.

Den unge kone havde ikke forladt sit hus i Cha-Cua-alleen i alle disse langsommelige dage. Hun ventede i stor angst. Den ubehagelige Nan kunne ikke adsprede hende i hendes ensomhed. Denne "gamle moder" var mere lunefuld end nogen sinde og fortjente at kastes på porten hundrede gange i hver måned.

Men hvor mange uendelige og angstfulde timer var der endnu ikke tilbage før det øjeblik, da Kin-Fo ville ankomme til Peking! Léu talte dem, og denne optælling forekom hende meget lang!

Om end Lao-Tses religion er den ældste i Kina, og Confucius' lære, offentligt forkyndt hen imod det samme tidspunkt

(omtrent 500 år før Jesus Kristus), følges af kejseren, videnskabsmændene og de høje mandariner, så er det dog buddhismen eller Fo's religion, som tæller det største antal troende – næsten tre hundrede millioner – på klodens overflade.

Buddhismen omfatter to forskellige sekter, af hvilke dennes præster, bonzerne, er klædt i gråt og har rød hovedbeklædning, og den andens, lamaerne, er klædt i gult og har gul hovedbeklædning.

Léu hørte til den første sekt. Bonzerne så hende ofte komme til Koan-Ti-Miao-templet, der er helliget gudinden Koanine. Der opsendte hun bønner for sin ven og brændte vellugtende småstokke, knælende ned med panden i støvet i templets forgård.

Just den dag havde hun bestemt atter at påkalde gudinden Koanine og opsende endnu mere brændende bønner til hende. Hun havde en forudfølelse af, at en alvorlig fare truede ham, som hun ventede med en så berettiget utålmodighed.

Léu kaldte derfor på "den gamle moder" og gav hende befaling til at hente en bærestol på hjørnet af den store allé.

Nan trak på sin sædvanlige ubehagelige måde på skuldrene og gik bort for at udføre den ordre, hun havde fået.

Mens den unge enke ventede alene i sit boudoir på bærestolen, så hun sørgmodigt på det stumme apparat, fra hvilket hun ikke mere hørte den fraværendes blide røst.

"Ak!" sagde hun, "han skal dog i det mindste vide, at jeg ikke er ophørt at tænke på ham, og jeg vil, at min stemme skal gentage det for ham, når han vender tilbage!"

Léu trykkede på fjederen, som satte den fonografiske valse i bevægelse, og udtalte med høj røst de kærligste ord, som hendes hjerte kunne indgive hende.

Nan trådte rask ind og afbrød denne ømme udgydelse.

Bærestolen ventede fruen, "som for øvrigt godt kunne være blevet hjemme!"

Léu lagde ikke mærke til hendes ord. Hun forlod straks huset, lod "den gamle moder" bande så meget hun havde lyst til, og satte sig i bærestolen, efter at have givet befaling til at bringe hende til Koan-Ti-Miao.

Vejen førte lige derhen. Man behøvede kun at dreje om ad hjørnet ved Cha-Cua-alleen og gå op ad den store allé til Tien-porten.

Men bærestolen kunne kun vanskeligt komme frem. Det var just den travle forretningstid, og der var en betydelig stimmel i dette kvarter, som er et af de stærkest befolkede i hovedstaden. Boder med fremmede købmandsvarer gav gaden udseendet af en markedsplads med dens tusindfoldige larm og skrigen. Så var der talere under åben himmel, offentlige oplæsere, spåmænd, fotografer, karikaturtegnere, der kun viste ringe agtelse for den mandarinske myndighed, som skreg og istemte deres udråb i den almindelige forvirring. Der kom et pragtfuldt ligtog, som standsede færdslen, hist et bryllupstog, måske mindre lystigt end ligtoget, men fuldstændig lige så meget til hinder for den almindelige bevægelse. Uden for en øvrighedspersons yamen var der en stor sammenstimlen. En klager havde slået på "klagernes tromme", for at forlange øvrighedens hjælp. På Léu-Ping-stenen lå en misdæder på knæ; han havde nylig fået bastonade og blev bevogtet af

politisoldater med den manchuriske kappe med røde kvaster på, med den korte pike og de to sabler i samme skede. Længere borte blev nogle genstridige, med deres piske sammenbundne kinesere ført til vagten. Et andet sted gik en stakkels djævel med den venstre hånd og den højre fod stukket ind i to huller i det samme lille bræt og hinkede som et helt sælsomt dyr. Så var det en tyv, der sad i bur i en trækasse med hovedet ragende oven ud og overladt til den offentlige medlidenhed; derpå andre, der bar halsjern, ligesom øksne bøjede under åget. Disse ulykkelige opsøgte øjensynlig de mest befærdede steder i håb om at få en bedre indtægt, idet de spekulerede på de forbigåendes medlidenhed til stor skade for de mangfoldige enarmede, haltende, lamme tiggere, de store rækker blinde, som ledes af en enøjet, og de tusinde afarter af virkelige eller falske krøblinger, der vrimler i byerne i blomsternes rige.

Bærestolen kom altså kun langsomt frem. Stimlen blev større, jo mere man nærmede sig til den ydre boulevard. Endelig nåede den dog derhen og standsede i det indre af den bastion, der forsvarer porten i nærheden af gudinden Koanines tempel.

Léu stod ud af bærestolen, gik ind i templet, knælede først og kastede sig derpå ned for gudindens billedstøtte. Endelig vendte hun sine skridt hen imod et apparat, som bærer navnet "Bønnernes Mølle".

Det var en slags haspe; i enderne af dens otte arme var der indstukket små vimpler, prydet med hellige tankesprog.

En bonze stod alvorsfuld ved apparatet og ventede på de fromme, men især på betalingen for deres fromme ønsker.

Léu gav Buddhas tjener nogle taëler, som var bestemt til at bestride omkostningerne ved gudsdyrkelsen; derpå greb hun med sin højre hånd haspens håndtag og gav den en let omdrejende bevægelse, efter at have lagt den venstre hånd på sit hjerte. Møllen drejede dog ikke hurtigt nok, til at bønnen kunne blive virksom.

"Hurtigere!" sagde bonzen og opmuntrede hende med en håndbevægelse.

Og den unge kone gav sig til at dreje hurtigere.

Det varede næsten et kvarter, hvorpå bonzen forsikrede, at den indstændigt bedendes fromme ønsker skulle blive bønhørt.

Léu kastede sig atter ned for gudinden Koanines billedstøtte, gik derpå ud af templet og steg op i bærestolen for at begive sig på vej tilbage til sit hus.

Men lige ved indgangen til den store allé måtte bærerne hurtigt stille sig op ved siden. Soldater spredte i stor hast folkemængden. Boderne lukkedes efter højere ordre. Tværgaderne spærredes med blå tæpper under bevogtning af tipaos.

Et talrigt tog indtog en del af alleen og skred larmende frem.

Det var kejser Koang-Sin, hvis navn betyder "Hæderens Fortsættelse", som vendte tilbage til sin gode tatariske by, og for hvem midtporten skulle åbne sig.

Bag de to vedetter i spidsen kom der en peloton blænkere, fulgt af en peloton pikører i to geledder, hver med sin stok i bandolieret.

Bag efter dem udfoldede en gruppe embedsmænd af høj rang den gule solskærm prydet med dragen, der er kejserens sindbillede, ligesom fuglen Fønix er kejserindens sindbillede.

Endelig kom palankinen, hvis gule silke-overtræk var trukket i vejret, båren af seksten portører i røde kjortler oversåede med hvide rosetter og iførte flammede silketøjer. Prinser af blodet, høje stats- og hofembedsmænd på heste med gule silketømmer som tegn på deres høje adel, ledsagede den kejserlige bærestol.

Halvt udstrakt i palankinen lå himlens søn, fætter til kejser Tong-Tche og prins Kongs brodersøn.

Efter palankinen kom staldmestrene og et hold bærere til at skifte med. Endelig forsvandt hele denne skare igennem Tien-porten til stor tilfredsstillelse for de forbigående, handelsmændene og tiggerne, der nu igen kunne tage fat på deres forretninger.

Léus bærestol fortsatte da vejen og bragte hende hjem efter et fravær på to timer.

Ak! Hvilken overraskelse havde den gode gudinde Koanine beredt den unge kone!

I det øjeblik, da bærestolen standsede, kørte netop en aldeles tilstøvet vogn, forspændt med muldyr, op for døren. Kin-Fo, fulgt af Craig, Fry og Sun, steg ud!

"Det er Dem, Dem!" råbte Léu, der ikke ville tro sine egne øjne.

"Kære lille yngre søster!" svarede Kin-Fo, "har I tvivlet om min tilbagekomst!"

Léu svarede ikke. Hun tog sin vens hånd og trak ham med ind i boudoiret hen til det lille fonografiske apparat, det tavse vidne til hendes sorger!

"Jeg er ikke et øjeblik ophørt med at vente Dem, kære, med silkeblomster smykkede hjerte!" sagde hun.

Hun flyttede rullen og trykkede på fjederen, som satte den i bevægelse.

Kin-Fo kunne da høre en blid stemme, der gentog det, som den ømme Léu havde sagt til ham for nogle timer siden:

"Kom tilbage, lille, hjertenselskede broder! Kom tilbage til mig! Lad ikke vore hjerter være adskilte, som Hyrdens og Lyrens stjerner er det! Alle mine tanker drejer sig kun om din tilbagekomst ..."

Apparatet tav et sekund ... kun et sekund. Derpå fortsatte det, men denne gang med skingrende røst:

"Det er ikke nok med én herskerinde, man skal også have en herre i huset! Gid prins Jen vil kvæle Dem begge!"

Denne anden røst var let at kende. Det var Nans stemme. Den ubehagelige "gamle moder" havde også givet sig til at tale efter Léus bortgang, mens apparatet endnu var i gang, og det optog hendes uforsigtige ord, uden at hun havde nogen anelse om det!

Piger og tjenere, tag jer i agt for fonografen!

Nan fik samme dag sin afsked, og man ventede ikke engang på de sidste dage af den syvende måned for at jage hende på porten! –

15. Der ganske vist bereder Kin-Fo og måske også læseren en overraskelse

Der var nu intet til hinder for ægteskabet mellem den rige Kin-Fo fra Shanghai og den elskværdige Léu fra Peking. Om seks dage udløb jo den tidsfrist, der var tilstået Wang til indfrielsen af hans løfte; men den ulykkelige filosof havde måttet bøde med livet for sin uforklarlige flugt. Der var således ikke noget mere at frygte for. Ægteskabet kunne fuldbyrdes. Det blev også bestemt til den fem og tyvende dag i juni måned, som Kin-Fo havde villet gøre til den sidste i sin tilværelse!

Den unge kone kendte nu hele forholdet. Hun vidste, hvilke skæbnens omskiftelser den mand havde gennemgået, som først undslog sig for at drage hende med i sin ulykke, dernæst for at gøre hende til enke, og som endelig kom fri tilbage for at gøre hende lykkelig.

Men da Léu hørte, at filosoffen var død, kunne hun ikke tilbageholde nogle tårer. Hun kendte ham og holdt af ham, for han havde været den første fortrolige i hendes følelser for Kin-Fo.

"Stakkels Wang!" sagde hun. "Vi vil savne ham ved vort bryllup!"

"Ja, stakkels Wang!" svarede Kin-Fo, der også savnede sin ungdoms staldbroder, sin ven gennem tyve år ... "Og dog,"

tilføjede han, "ville han have dræbt mig, som han havde svoret at ville gøre!"

"Nej, nej!" sagde Léu og rystede på sit smukke hoved. "Måske har han kun søgt døden i Peï-Hos bølger, for ikke at komme til at opfylde dette rædsomme løfte!"

Ak, den forudsætning var kun alt for sandsynlig, at Wang havde villet drukne sig, for at slippe fri for at fyldestgøre den forpligtelse, han havde indgået! I så henseende tænkte Kin-Fo som den unge kone tænkte, og der var her to hjerter, af hvilke filosoffens billede aldrig ville udslettes.

Det følger af sig selv, at den hæderlige William I. Bidulphs latterlige avertissementer ophørte i de kinesiske aviser efter katastrofen ved Palikao-broen, og at Kin-Fos ubehagelige berømthed lige så hurtigt tabte sig igen, som den var blevet bragt ind i verden.

Hvad skulle der imidlertid nu blive af Craig og Fry? De havde jo fået det hverv at forsvare The Centenary's interesser lige til den 30. juni, altså endnu i ti dage; men Kin-Fo havde dog egentlig nu ikke mere nogen brug for deres tjeneste. Kunne der være nogen frygt for, at Wang ville gøre noget forsøg mod hans person? Nej, for han levede jo ikke mere. Kunne de frygte for, at deres klient ville løfte en forbryderisk hånd mod sig selv? Ingenlunde. Kin-Fo havde nu intet andet ønske end at leve, just at leve, og det så længe som muligt. Der var da ingen anledning til disse to personers uafladelige årvågenhed.

De to originaler var imidlertid brave folk. Om end deres hengivenhed i hovedsagen kun gjaldt den i The Centenary forsikrede, så havde den ikke des mindre været meget alvorlig og ikke svigtet et øjeblik. Kin-Fo bad dem også om at være til

stede ved festlighederne ved hans bryllup, og de modtog indbydelsen.

"For øvrigt," bemærkede Fry spøgende til Craig, "er et bryllup undertiden et selvmord!"

"Man hengiver sit liv, mens man dog bevarer det," svarede Craig med et elskværdigt smil.

Den følgende dag var der kommet en mere passende personlighed i huset i Cha-Cua-alleen i stedet for Nan. En tante af den unge kone, fru Lutalu, havde opslået sit bo hos hende i moders sted indtil bryllupshøjtiden. Fru Lutalu var en mandarins hustru af fjerde rang, anden klasse med blå knap, gammel kejserlig forelæser og medlem af Han-Lin-akademiet, og hun var i besiddelse af alle de legemlige og åndelige egenskaber, der kræves til på en værdig måde at udføre dette vigtige hverv.

Hvad Kin-Fo angik, så var det hans mening at forlade Peking efter sit bryllup, da han ikke hørte til de himmelske, som holder af at være i nærheden af hofferne. Han ville først være rigtig lykkelig, når han så sin unge hustru fæste bo i den rigt udstyrede yamen i Shanghai.

Kin-Fo havde da måttet opsøge sig en foreløbig bolig, og han havde fundet en sådan i Tiéne-Fu-Tang, "Den himmelske Lykkes Tempel", et meget bekvemt indrettet gæste- og kosthus, som lå ved Tiéne-Men-boulevarden imellem den tatariske og den kinesiske by. Der boede ligeledes Craig og Fry, som af vane ikke kunne bestemme sig til at forlade deres klient. Hvad Sun angik, så havde han igen optaget sin tjeneste, rigtig nok stadig bandende, men dog meget omhyggelig med at passe på, at han

ikke befandt sig i nærheden af en sladderagtig fonograf. Hændelsen med Nan gjorde ham dog noget forsigtig.

I Peking havde Kin-Fo haft den fornøjelse at træffe sammen med to af sine venner fra Kanton, handelsmanden Yin-Pang og videnskabsmanden Hual. Desuden kendte han nogle embedsmænd og købmænd i hovedstaden, og de viste sig alle meget beredvillige til at give møde ved disse vigtige begivenheder.

Han var i sandhed lykkelig nu, denne fordums livslede, filosoffen Wangs ufølsomme elev! To måneders sorger, ængstelser og tummel, hele denne bevægede periode i hans tilværelse havde været tilstrækkelig til at bringe ham til at sætte pris på; hvad lykken hernede er, hvad den bør være, hvad den kan være. Ja! Den vise filosof havde ret! Hvorfor var han dog ikke til stede, for endnu en gang at bekræfte sin læres fortrinlighed!

Kin-Fo tilbragte al den tid hos den unge kone, som han ikke helligede til forberedelserne til højtiden. Léu var lykkelig fra det øjeblik af, at hendes ven var hos hende. Til hvad nytte var det egentlig, at han plyndrede de rigeste magasiner i hovedstaden, for at overvælde hende med kostbare foræringer? Hun tænkte kun på ham og gentog den navnkundige Pan-Hoei-Pans vise lærdomme:

"Hvis en kvinde har en ægtefælle efter sit hjerte, så er det for hele livet."

"Konen skal have en ubegrænset agtelse for den, hvis navn hun bærer, og hun skal stadig have opmærksomheden henvendt på sig selv."

"Konen skal kun være som en skygge og et simpelt ekko i huset."

"Manden er hustruens himmel."

Forberedelserne til bryllupsfesten, som Kin-Fo ville have glimrende, skred imidlertid fremad.

Allerede var de tredive par broderede sko, der hører til en kineserindes udstyr, opstillet i huset i Cha-Cua-alleen. Syltede sager fra huset Sinuyane, konfekt, tørrede frugter, sukkermandler, bolsjer, slåensirop, pomeranser, ingefær og indiske oranger, prægtige silketøjer, smykker af kostelige stene og fint ciseleret guld, ringe, armbånd, etuier til negle, hovednåle, osv., alle den pekingske juvelerkunsts fortryllende arbejder lå ophobet i Léus boudoir.

Når en ung pige gifter sig i dette sælsomme himlens rige, bringer hun ingen medgift med. Hun købes egentlig af mandens slægt eller af manden selv, og selv når der ingen brødre er, kan hun kun arve en del af den fædrene formue, når faderen udtrykkelig tager bestemmelse om det. Disse forhold ordnes sædvanligvis af mellemmænd, som man kalder "mei-jin," og brylluppet bestemmes først, når alt er bragt rigtigt i orden i så henseende.

Den unge brud fremstilles derpå for mandens slægtninge. Denne ser hende ikke. Han får hende først at se i det øjeblik, hvor hun ankommer i en lukket bærestol til brudehuset. I dette øjeblik overgiver man brudgommen nøglen til bærestolen. Hvis bruden behager ham, rækker han hende hånden; hvis hun ikke behager ham, lukker han hastigt døren igen, og alt er brudt, kun med den betingelse, at han overlader den bestemte købesum til den unge piges slægt.

Noget sådant kunne ikke finde sted ved Kin-Fos ægteskab. Han kendte den unge kone, han skulle ikke købe hende af nogen.

Det gjorde forholdet langt simplere.

Endelig oprandt den 25. juni. Alt var rede.

I løbet af tre dage havde Léus hus i følge sædvanlig skik været oplyst i det indre. I tre nætter i træk havde fru Lutalu, som jo trådte i brudens families sted, måttet afholde sig fra al søvn – en måde at vise sin sorg på, nu bruden skulle forlade det fædrene tag. Hvis Kin-Fo endnu havde haft sine forældre, skulle hans eget hus ligeledes have været oplyst til tegn på sorg, "fordi sønnens ægteskab er anset for at skulle betragtes som et billede på faderens død, og sønnen da synes at tage arv efter ham," siger Hao-Khiéu-Tchuen.

Men når disse skikke ikke kunne få nogen anvendelse ved to personers forening, der havde fuldstændig fri rådighed over sig selv, så var der derimod andre, som man måtte iagttage.

Der var således ikke nogen af de astrologiske formaliteter, der var blevet forsømt. De horoskoper, der var blevet stillet efter alle kunstens regler, angav en fuldstændig overensstemmelse i skæbner og sindelag. Det tidspunkt af året, der var valgt, og tiden, som var forløbet siden nymåne, viste sig gunstige. Aldrig havde et ægteskab frembudt mere betryggende forvarsler.

Brudens modtagelse skulle finde sted klokken otte om aftenen i "Den himmelske Lykkes" pensionat, det vil sige, hustruen skulle med stor pragt føres til husbondens hjem. I Kina finder der hverken noget møde sted for en borgerlig øvrighedsperson, ej heller for nogen præst, bonze, lama eller nogen anden.

Kin-Fo, stadig med Craig og Fry ved sin side, der strålede som brudesvende ved et europæisk bryllup, modtog klokken syv sine venner på tærsklen til sin lejlighed.

Hvilken storm af høfligheder! Disse vigtige personer havde fået indbydelser på rødt papir med nogle linjer mikroskopiske skrifttegn: "Hr. Kin-Fo fra Shanghai hilser ydmygst hr. ... og beder ham endnu mere ydmygt ... være til stede ved den simple ceremoni ..." osv.

Alle var de kommet for at hædre de tilkommende ægtefolk og tage del i det pragtfulde gæstebud for mændene, mens kvinderne skulle forene sig ved et bord, som var dækket særligt for dem.

Der var handelsmanden Yin-Pang og videnskabsmanden Hual. Så var der nogle mandariner, som på deres officielle hat bar den røde lille kugle, så stor som et dueæg, der var et tegn på, at de hørte til de tre første klasser. Andre af lavere klasse havde kun uigennemsigtige blå eller hvide knapper. Største parten var civile embedsmænd af kinesisk oprindelse, således som en mod den tatariske race fjendtlig shanghaiers venner skulle være. Alle i smukke klæder, med strålende kjortler og festlig hovedpynt, dannede de en blændende skare.

Kin-Fo – således bød høfligheden det – ventede dem ved indgangen til pensionatet. Så snart de var ankommet, førte han dem ind i modtagelsessalen, efter at han ved hver dør, som gallaklædte tjenere åbnede for dem, to gange havde bedt dem om, at de ville gå foran ham. Han nævnede dem ved deres "ædle navn", han spurgte dem om, hvorledes det stod sig med deres "ædle sundhed", han bad dem om underretning om deres "ædle familier". Selv en nøjeregnende iagttager af den barnlige og

sømmelige høflighed ville ikke have kunnet eftervise den ringeste unøjagtighed i hans optræden.

Craig og Fry beundrede disse høfligheder; men alt mens de beundrede, tabte de ikke deres dadelfri klient af syne.

De havde begge haft samme tanke. Hvis, hvad der var umuligt, Wang ikke, som man troede, var omkommet i flodens vande? … Hvis han nu kom og blandede sig mellem gæsterne? … Den fire og tyvende time af den fem og tyvende dag i juni – den sidste time – var endnu ikke slået! Taïpingens hånd var endnu ikke afvæbnet! Hvis i det sidste øjeblik …?

Nej! det var ikke sandsynligt, det var imidlertid dog muligt. Craig og Fry havde derfor heller ikke opgivet al forsigtighed, men så omhyggeligt på alle de tilstedeværende … Men de måtte indrømme, at de ikke kunne opdage noget mistænkeligt ansigt.

Samtidig forlod bruden sit hus i Cha-Cua-alleen og tog plads i en lukket palankin.

Mens Kin-Fo ikke havde villet iføre sig mandarindragten, som enhver brudgom har ret til at bære – til hæder for ægteskabets institution, som de gamle lovgivere holdt så højt i ære – havde Léu rettet sig efter de høje samfundskredses bestemmelser. Hun var strålende i sin helt røde dragt af beundringsværdigt udsyet silketøj. Hendes ansigt skjultes næsten under et slør af fine perler, der syntes at falde ned som dråber fra det prægtige hovedsmykke, hvis guldring indfattede hendes pande. Ædelstene og smagfulde kunstige blomster skinnede på hendes hår og hendes lange sorte fletninger. Kin-Fo ville utvivlsomt finde hende endnu mere fortryllende end nogen sinde, når hun skulle stige ud af palankinen, som hans hånd snart skulle åbne.

Optoget satte sig i bevægelse. Det drejede om hjørnet op ad den store allé og over Tiéne-Men-boulevarden. Det havde uden tvivl været mere pragtfuldt, hvis der havde været tale om en begravelse i stedet for et bryllup, men alt i alt fortjente det dog, at de forbigående stod stille for at se det drage forbi.

Léus veninder og selskabsdamer fulgte efter palankinen og bar med stor pomp de forskellige udstyrsgenstande. En snes musikanter gik foran og gjorde stor larm med forskellige blæseinstrumenter, blandt hvilke den klangfulde gong lød. Omkring palankinen var der en mængde fakkelbærere i bevægelse og bærere af lanterner med tusinder af farver. Bruden forblev stadig skjult for hobens øjne. Det første blik, som etiketten tillod at skue hende, skulle være hendes tilkommende mands.

Det var i denne orden og under en larmende sammenstimlen af folkemængden, at optoget indtraf henimod klokken otte om aftenen ved "Den himmelske Lykkes" pensionat.

Kin-Fo stod ved den rigt udsmykkede indgang. Han ventede på palankinens ankomst, for at åbne dens dør. Når det var sket, ville han hjælpe sin tilkommende med at stige ud, og han ville føre hende ind i det dertil bestemte værelse, hvor de begge fire gange skulle hilse himlen.

Derpå skulle de begge begive sig til bryllupsmåltidet. Bruden skulle gøre fire knæbøjninger for sin mand. Denne skulle derpå gøre to for hende. De skulle derefter hælde to eller tre dråber vin ud som drikofre. De skulle ofre nogle fødemidler til de mæglende ånder. Så skulle man bringe dem to fulde bægere. De skulle drikke dem halvt ud, blande resten sammen i ét bæger og

så drikke af det den ene efter den anden. Foreningen ville så være indviet.

Palankinen var ankommet. Kin-Fo trådte frem. En ceremonimester overrakte ham nøglen. Han tog den, lukkede døren op og rakte hånden til den smukke, meget bevægede Léu. Bruden steg let ud og gik igennem gæsternes række, som bukkede ærbødigt, idet de løftede hånden op til brystet.

I det øjeblik, da bruden ville overskride husets tærskel, blev der givet et tegn. Uhyre store, skinnende drager steg op i luften og svævede for vindens pust med deres mangefarvede billeder af drager, fønixer og andre ægteskabets sindbilleder. Duer med små, klingende æolsharper anbragt på deres hale fløj op og fyldte rummet med en himmelsk vellyd. Tusindfarvede raketter fo'r susende op, og en guldregn spredte sig ud fra deres blændende strålebundt.

Pludselig lød der en fjern larm fra Tiéne-Men-boulevarden. Det var skrig, mellem hvilke der blandede sig de skingrende toner af en trompet. Derpå blev der fuldstændig tavshed, og efter nogle øjeblikke begyndte larmen igen.

Hele denne forvirrede støj kom nærmere og havde snart nået den gade, hvor optoget var standset.

Kin-Fo lyttede. Hans venner ventede rådvilde på, at den unge kone skulle gå ind i huset.

Men næsten i samme øjeblik fyldtes gaden af en ejendommelig bevægelse. Trompetskraldene fordobledes, idet de kom nærmere.

"Hvad er der på færde?" spurgte Kin-Fo.

Léu så sig forstyrret om; en lønlig forudfølelse bragte hendes hjerte til at banke stærkere.

Pludselig strømmede mængden ind i gaden. Den omgav en herold i den kejserlige livfarve, der blev eskorteret af flere tipaos.

Og midt under den almindelige tavshed udråbte herolden følgende ord, som mængden besvarede med en dump mumlen:

"Enkekejserinden er død! – Forbud! Forbud! i lovens navn!"

Kin-Fo forstod, hvad dette betød. Slaget ramte også ham. Han kunne ikke tilbageholde et udbrud af vrede!

Der blev påbudt kejsersorg i anledning af, at enken efter den sidste kejser var død. I et vist tidsrum, hvis varighed loven ville bestemme, var der udstedt forbud imod, at nogen måtte lade sit hoved rage, forbud mod offentlige festligheder og skuespil, forbud til domstolene om at afsige domme, forbud mod at skride til højtideligholdelsen af bryllupper!

Den trøstesløse, men modige Léu viste sig kæk over for sin uheldige skæbne, for ikke at forøge sin trolovedes sorg. Hun havde grebet sin kære Kin-Fos hånd og sagde til ham, idet hun anstrengte sig for, at hendes stemme ikke skulle røbe hendes sindsbevægelse:

"Vi vil vente!"

Og palankinen vendte tilbage med den unge kone til hendes hus i Cha-Cua-alleen, festlighederne blev udsat, bordene afdækkede, musikerne sendt bort, og den utrøstelige Kin-Fos venner skiltes ad, efter at de med mange skønne ord havde udtrykt deres beklagelse.

Og overtræde det kejserlige lovforbud, det turde han jo ikke vove!

En uheldig skæbne vedblev afgjort at forfølge Kin-Fo. Han havde nu atter fået lejlighed til at drage nytte af de filosofiske

lærdomme, som han havde modtaget af sin gamle lærer!

Kin-Fo var blevet ene tilbage med Craig og Fry i sin øde lejlighed i "Den himmelske Lykkes" pension, hvis navn nu forekom ham som en bitter spot. Tidsfristen for det kejserlige forbud kunne udstrækkes efter himlens søns forgodtbefindende. Og han, som havde tænkt sig straks at ville vende tilbage til Shanghai for at indføre sin unge hustru i den rigt udstyrede yamen, der var blevet hendes, og begynde et nyt liv under helt ny forhold!

En time efter kom en tjener ind og afleverede et brev til ham, som et bud lige havde bragt.

Så snart Kin-Fo havde set på udskriften, kunne han ikke tilbageholde et udråb.

Brevet var fra Wang, og det indeholdt følgende ord:

> Ven, jeg er ikke død, men når du modtager dette brev, vil jeg have ophørt at leve!
>
> Jeg dør, fordi jeg ikke har mod til at holde mit løfte; men vær rolig, jeg har sørget for alt.
>
> En af taïpingernes førere, min gamle staldbroder Lao-Shen har dit brev! Han vil have fastere hånd og kækkere hjerte end jeg til at udføre det frygtelige hverv, som du havde fået mig til at gå ind på. Ham vil da den kapital tilfalde, som du er forsikret for, som jeg har anvist til ham, som han vil hæve, når du ikke er mere!
>
> Farvel! Jeg drager forud for dig i døden! Vi ses snart, ven! Farvel!
>
> *Wang!*

16. I hvilket Kin-Fo, stadig i enlig stand, atter begynder at rejse, endnu værre end før

Den stilling, Kin-Fo nu var bragt i, var da tusinde gange mere alvorlig, end den nogen sinde før havde været.

Wang havde altså, til trods for sit givne ord, følt sin vilje lammes, da det gjaldt om at dræbe hans fordums elev!

Wang vidste altså ikke noget om den forandring, der var foregået i Kin-Fos skæbne, eftersom hans brev ikke indeholdt noget om dette. Wang havde således pålagt en anden at holde hans løfte, og hvilken anden! ... En af de frygteligste taïpinger, som visselig ikke ville føle nogen betænkelighed ved at udføre et simpelt mord, som man tilmed ikke ville kunne gøre ham ansvarlig for. For Kin-Fos brev sikrede ham for straf og Wangs anvisning en kapital på halvtredsindstyve tusind dollars!

"Ah! Jeg begynder virkelig at have nok af det!" udbrød Kin-Fo, der følte sin harme blusse op.

Craig og Fry havde fået underretning om indholdet af Wangs skrivelse.

"I Deres brev," spurgte de Kin-Fo, "er den 25. juni ikke angivet som den yderste tidsfrist?"

"Nej!" svarede han. "Wang skulle og kunne først datere det fra min dødsdag! Nu kan denne Lao-Shen handle, som han har lyst til, uden at være begrænset af tiden."

"Ja," sagde Craig og Fry, "men han har interesse af at gøre det så hurtigt som muligt."

"Hvorfor?"

"For at den kapital, som skal udbetales ved Deres død, kan være sikret ved præmien og ikke gå tabt for ham!"

Der var ikke nogen indvending at gøre mod dette bevis.

"Vel an," svarede Kin-Fo, "i hvert tilfælde tør jeg ikke spilde en time, inden jeg får fat i mit brev, om jeg end skal betale det med de halvtredsindstyve tusind dollars, som er sikret denne Lao-Shen!"

"Rigtigt," sagde Craig.

"Visselig!" tilføjede Fry.

"Jeg vil altså rejse! Man må dog vide, hvor denne taïping-anfører nu er. Måske er han dog lettere at finde end Wang!"

Mens Kin-Fo sagde disse ord, kunne han slet ikke holde sig i ro. Han gik frem og tilbage. Denne række kølleslag, som styrtede ned over ham, bragte ham i en tilstand af kun lidet sædvanlig overspændthed.

"Jeg rejser!" sagde han. "Jeg vil opsøge Lao-Shen! Og De, mine herrer, gør, hvad De finder for godt."

"Min herre," lød svaret, "The Centenary's interesser er mere truede, end de nogen sinde have været. At forlade Dem under disse omstændigheder ville være at svigte vor pligt. Vi vil ikke forlade Dem!"

Der var ikke en time at spilde. Men fremfor alt gjaldt det om at få sikkert at vide, hvem denne Lao-Shen var, og på hvilket bestemt sted han opholdt sig. Han nød imidlertid så stor anseelse, at det ikke var vanskeligt.

Denne Wangs gamle våbenfælle i mang-tchaoernes oprørske bevægelse havde da også trukket sig tilbage til det nordlige Kina på den anden side af den store mur hen imod en del af landet, der støder op til Léao-Tong-bugten. Når den kejserlige regering endnu ikke havde ført underhandlinger med Lao-Shen, som den allerede havde gjort med nogle andre førere for oprørerne, som den ikke havde kunnet undertvinge, så lod den ham i det mindste roligt færdes på disse uden for de kinesiske grænser liggende landstrækninger, hvor han fandt sig i at spille en mindre fremtrædende rolle og udøvede en landevejsrøvers håndtering! Ak! Wang havde forstået at vælge den mand, der passede til gerningen! Han ville ikke føle nogen betænkelighed, og et dolkestød mere eller mindre ville sandelig ikke tynge på hans samvittighed …

Kin-Fo og de to agenter skaffede sig meget fuldstændige oplysninger om taïpingen og fik at vide, at han for kort tid siden var blevet set i omegnen af Fu-Ning, en lille havn ved Léao-Tong-bugten. De besluttede da uden ophold at begive sig dertil.

Léu blev straks underrettet om, hvad der var foregået. Hendes hjerteangst fordobledes; tårer vædede hendes smukke øjne. Hun ville råde Kin-Fo fra at rejse … Gik han ikke selv en uundgåelig fare i møde? Var det ikke bedre at vente, fjerne sig, forlade Det himmelske Rige, og, hvis det var nødvendigt, flygte til en anden del af verden, hvor denne grusomme Lao-Shen ikke kunne nå ham?

Men Kin-Fo gjorde den unge kone begribeligt, at han ikke ville kunne udholde udsigten til at leve under denne stadige trussel, i en sådan slyngels vold, som havde en formue i vente

ved hans død! Nej! Sagen måtte afgøres én gang for alle. Kin-Fo og hans trofaste følgesvende ville rejse samme dag, de ville finde taïpingen, afkøbe ham for guld det ulykkelige brev, og de ville komme tilbage til Peking, endog før det kejserlige forbud var blevet hævet.

"Kære lille søster," sagde Kin-Fo, "jeg beklager nu mindre, at vort ægteskab er blevet opsat i nogle dage. Hvis det var fuldbyrdet, hvilken stilling da for Dem!"

"Hvis det var fuldbyrdet," svarede Léu, "så ville jeg have ret til, og det ville være min pligt at følge Dem, og jeg *ville* følge Dem!"

"Nej!" sagde Kin-Fo; "jeg ville langt hellere tusind gange lide døden end udsætte Dem for en eneste fare! ... Farvel, Léu, farvel!"

Og Kin-Fo rev sig med tårer ud af den unge kones arme, som ville holde ham tilbage.

Fulgt af Sun, som en uheldig skæbne ikke mere ville unde nogen ro, forlod Kin-Fo, Craig og Fry samme dag Peking og begav sig til Tong-Tchéu. Det var gjort på en time.

Følgende var blevet bestemt:

Rejsen til lands tværs igennem en usikker provins frembød meget alvorlige vanskeligheder.

Hvis der ikke havde været tale om andet end at nå den store mur nord for hovedstaden, så kunne man vel have trodset de farer, der ville ophobe sig på denne vej, som kun udgjorde noget over en snes mil. Det var imidlertid ikke mod nord, men mod øst, at havnen ved Fu-Ning lå. Ved at begive sig derhen til søs, ville man både vinde tid og sikkerhed. I fire eller fem dage kunne Kin-Fo og hans ledsagere have nået den, og så ville de indhente oplysninger.

Ville man imidlertid kunne finde et skib, der skulle afgå til Fu-Ning? Det var det, man fremfor alt måtte have sikker efterretning om hos skibsmæglerne i Tong-Tchéu.

Ved denne lejlighed var skæbnen Kin-Fo gunstig, mens han jo ellers var blevet overvældet af ulykker. Et skib, som havde indtaget ladning til Fu-Ning, ventede ved mundingen af Peï-Ho.

Der var da ikke andet at gøre end at tage en af de hurtige dampbåde, som befarer floden, sejle ned til dens udløb og gå om bord på det omtalte skib.

Craig og Fry forlangte kun en time til deres forberedelser, og denne time anvendte de til at købe alle kendte redningsapparater lige fra det ældste korkbælte til kaptajn Boytons dragt, hvori man ikke *kan* drukne. Kin-Fo var jo stadig sine to hundrede tusind dollars værd. Han begav sig ud på havet uden at have nogen tillægspræmie at betale, da han havde tegnet forsikringen for alle tilfælde. Men der kunne hænde en ulykke. Man måtte tage forholdsregler for alle påkommende tilfælde, og det blev der da også gjort.

Den 26. juni ved middagstid gik da Kin-Fo, Craig, Fry og Sun om bord i *Peï-Tang* og sejlede ned ad Peï-Ho. Denne flods krumninger er så lunefulde, at dens løb netop udgør det dobbelte af en ret linje fra Tong-Tchéu til dens munding; men den er ved kanalanlæg gjort sejlbar selv for skibe af meget stor drægtighed. Færdslen på den er derfor betydelig og langt vigtigere end på den store landevej, som næsten løber parallelt med den.

Peï-Tang sejlede da rask afsted mellem sømærkerne, idet den piskede flodens gullige vande med sine skovle og sendte sine

bølgende hvirvler ind i de talrige engvandingskanaler på begge flodbredder. Snart var det høje tårn af en pagode på den anden side af Tong-Tchéu passeret, og det forsvandt for blikket ved en temmelig brat omdrejning.

På dette punkt var Peï-Ho endnu ikke bred. Den løb snart imellem sandbanker, snart langs med små agerdyrkende landsbyer, midt igennem et temmelig skovrigt landskab med mange frugthaver og levende hegn. Flere vigtige, små flækker kom til syne som Matao, Hé-Si-Vu, Nanc-Tsaë, Yang-Tsune, hvor ebbe og flod endnu kunne mærkes.

Man havde snart nået Tien-Tsin. Her var der et ophold, for den østlige bro måtte åbnes. Den forbinder her flodens to bredder, og man måtte sejle mellem hundreder af skibe, som opfyldte havnen. Det skete ikke uden megen råben og skrigen og kostede mere end ét lille fartøj de tove, som holdt det ude i strømmen. Man kappede dem for øvrigt uden at bryde sig om den skade, det kunne forårsage. Deraf opstod da en forstyrrelse og forvirring af fartøjer i drift, som ville have givet havnefogederne meget at bestille, hvis der havde været havnefogeder i Tien-Tsin.

At sige, at Craig og Fry, mere påpasselige end nogen sinde, under hele deres sejlads ikke forlod deres klient så meget som en fods bredde, ville visselig ikke have været at sige nok.

Der var nu ikke mere tale om filosoffen Wang, med hvem det ville have været let at komme overens, men derimod om Lao-Shen, denne Taïping, som de ikke kendte, og som derved blev ganske anderledes frygtelig.

Da man netop var på vej for at opsøge ham, skulle man kunne have troet sig i sikkerhed; men hvem indestod for, at han

ikke allerede havde begivet sig på vej for at opsøge sit offer! Og hvorledes skulle man da undgå ham, hvorledes give ham underretning? Craig og Fry så en morder i hver passager på *Peï-Tang*! De spiste ikke mere, de sov ikke mere, de levede ikke mere!

Ganske vist var Kin-Fo, Craig og Fry meget urolige, men Sun, ja han var ganske forfærdelig bange. Tanken alene om at sejle gav ham allerede hjerteondt. Han blev mere og mere bleg, alt eftersom *Peï-Tang* nærmede sig Pet-Che-Li-bugten. Hans næse blev spids, hans mund trak sig sammen, og dog bevirkede flodens rolige vande endnu slet ingen slingring af dampbåden.

Hvorledes ville det da gå, når Sun skulle til at udholde det smalle havs korte bølger, der giver langt stærkere og langt hyppigere stød!

"De har aldrig været rigtig til søs?" spurgte Craig ham.

"Aldrig!"

"Det er ikke rart!" sagde Fry.

"Nej!"

"Jeg råder Dem til at holde hovedet op," føjede Craig til.

"Og til ikke at åbne munden," sagde Fry.

"Munden?"

Derpå bemærkede Sun til de to agenter, at han helst ville lade være at tale, og han gik hen for at sætte sig midt på skibet, efter at han først havde kastet et af disse sørgmodige blik på den allerede meget brede flod, som er ejendommelige for folk, der må gennemgå søsygens lidt latterlige lidelser.

Landskabet i den dal, som floden løber igennem, havde nu forandret sig. Den mere stejle, højre bred var ved sin høje brink forskellig fra den venstre bred, op på hvis brede strand en let

brænding kastede sit skum. Bag ved udstrakte der sig vidtstrakte marker med majs, korn og hirse. Ligesom i hele Kina – en husmoder, der har så mange millioner børn at sørge for – var der heller ikke nogen dyrkelig del af terrænet, som var forsømt. Overalt strømmede vandet rigeligt gennem engvandingskanaler eller en slags ganske simple overrislingsapparater af bambusrør. Hist og her ved de af gulligt ler opklinede huse i landsbyerne hævede der sig enkelte grupper af træer, blandt andre gamle æbletræer, som ikke ville have skæmmet en normandisk slette. På de bratte skrænter sås talrige fiskere, ledsaget af skarver som jagthunde, eller bedre som fiskehunde. Disse svømmefugle dykker under på et tegn af deres herre og bringer fiskene op, som de ikke kan sluge, fordi de har en ring om halsen, der delvis tilsnører den. Og rundt om jagede dampbådens pusten flokke af ænder, skader, ravne, krager og høge op af det høje græs.

Landevejen langs med floden var øde på denne tid, men derimod var færdslen betydelig på Peï-Ho. Utallige fartøjer af alle slags sejlede op og ned ad den. Krigsjunker med deres dækkede batteri, hvor tagværket dannede en meget hul krumning fra for til agter, sat i bevægelse af en dobbelt række årer eller af hjulskovle bevæget af menneskehånd; toldjunker med to master med brede sejl udspændte på tværræer og prydede i for- og bagstavn med hoveder eller haler af fantastiske uhyrer; handelsjunker af betydelig drægtighed, vældige skrog, som, ladet med Det himmelske Riges kostbare produkter, ikke frygter for at trodse tyfonens vindstød i de nærliggende have; junker for rejsende, som bevæges ved årer eller træktove alt efter ebbe- eller flodtiden, og som egner sig

for folk, der har tid at spilde; mandarinjunker, små lystyachter, der bliver bugserede af deres både; sampaner af alle former med sivmåtter til sejl, og af hvilke de mindste styres af unge kvinder med åren i hånden og barnet på ryggen, og som ret fortjener deres navn, der betyder "tre planker"; endelig tømmerflåder, sande flydende landsbyer med hytter, haver beplantet med træer, besået med grøntsager, uhyre ophobninger af ved, hentet fra en eller anden skov i Manchuriet, som brændehuggerne næsten helt har hugget om!

Flækkerne blev imidlertid sjældnere. Man kan kun tælle en snes stykker mellem Tien-Tsin og Taku ved flodens munding. På bredderne hvirvlede tykke røgsøjler i vejret fra nogle teglovne og blandede sig med røgen fra dampbåden. Aftenen med det i juni måned under denne breddegrad lange tusmørke sænkede sig over Jorden. Snart aftegnede en række hvide klitter sig regelmæssigt og ensformigt i halvskyggen. Det var saltdynger, indsamlede i de tilgrænsende saliner. Der er Peï-Hos munding imellem golde landstrækninger, et sørgeligt landskab, siger hr. de Beauvoir, hvor alt er sand, alt salt, alt støv og alt aske.

Den næste dag, den 27. juni, før solen stod op, ankom *Peï-Tang* til havnen ved Taku, ikke langt fra flodens munding.

På dette sted hæver sig på de to bredder det nordlige og det sydlige fort, som nu er ødelagte, efter at de i året 1860 blev taget af den engelsk-franske hær. Der havde general Collineaus berømte angreb fundet sted den 24. august samme år; der havde kanonbådene tiltvunget sig adgang til floden; der udstrækker sig en smal, næppe beboet strimmel land, som bærer navn af den franske landsdel; der ser man endnu det

gravmæle, under hvilket de officerer og soldater ligger begravet, som faldt i disse mindeværdige kampe.

Peï-Tang skulle ikke gå over grundene ved flodens udløb, så at alle passagererne måtte gå i land i Taku. Det er allerede en temmelig anselig by, der vil blomstre betydeligt op, hvis mandarinerne nogen sinde lader en jernvej komme i drift, som forbinder den med Tien-Tsin.

Det skib, som havde ladning inde til Fu-Ning, skulle gå under sejl samme dag. Kin-Fo og hans rejsefæller havde ikke en time at spilde. De lod da en sampan lægge til ved dampbåden, og et kvarter efter var de om bord i *Sam-Yep*.

17. I hvilket Kin-Fos handelsværdi endnu engang er udsat for at lide et skår

Otte dage tidligere var et amerikansk skib ankret op i havnen ved Taku. Det var fragtet af det sjette sino-californiske selskab og havde været ladet for Fuk-Ting-Tong-forretningens regning, som har sit etablissement på Laurel Hill-kirkegården i San Francisco.

Det er der, de himmelske, som er døde i Amerika, venter på den dag, da de skal føres tilbage til deres fædreland, trofaste mod deres troslære, som byder dem at hvile i deres fødejord.

Dette skib var bestemt til Kanton og havde i følge forretningens skriftlige bemyndigelse indtaget en ladning på to hundrede og halvtreds kister, af hvilke fem og halvfjerds skulle udskibes i Taku, for at føres videre til de nordlige provinser.

Denne del af ladningen var blevet omladet fra det amerikanske skib til det kinesiske, og samme morgen, den 27. juni gik dette under sejl til havnen ved Fu-Ning.

Det var med dette skib, at Kin-Fo og hans rejsefæller skulle gøre overfarten. De ville utvivlsomt ikke have valgt det, men da der ikke var andre skibe sejlklare til Léao-Tong-bugten, så måtte de indskibe sig på det. Der var jo desuden kun tale om en overfart på to eller tre dage i det højeste, og den var meget let på den tid af året.

Sam-Yep var en søgående junke på omtrent tre hundrede skibslæster.

Man har også sådanne på tusind og derover med kun et dybtgående på to meter, der tillader dem at gå over bankerne ved Det himmelske Riges flodmundinger. Alt for brede i forhold til deres længde, med en tværbjælke som en fjerdedel af kølen, sejler de dårligt, men de vender på stedet, idet de drejer sig som en top, hvilket giver dem en fordel for mere skarpt byggede fartøjer. Den yderste del af det uhyre ror er gennemskåret med huller, et system, der er meget yndet i Kina, men hvis virkning dog synes meget omtvistelig. Nok er det, at disse store skibe uforfærdet vover sig ud på havene ud for flodmundingerne. Man fortæller selv om en af disse junker, som, fragtet af et hus i Kanton, bragte en ladning te og porcelæn til San Francisco, ført af en amerikansk kaptajn. Det er således bevist, at disse skibe godt kan holde søen, og folk, som er i stand til at dømme om det, er af den mening, at kineserne er udmærkede sømænd.

Sam-Yep var af en nyere bygning, næsten lige fra for til agter, og formen af dens skrog mindede om de europæiske skibes. Der var hverken nagler eller bolte i den, den var sammenføjet af bambusrør, kalfatrede og digtede med værk og harpiks fra Cambodja; men den var så tæt, at der ikke engang fandtes en pumpe til rummet på den. Dens lethed lod den flyde på vandet som et stykke kork. Et anker, tildannet af en meget hård træsort, takkelage af palmetrevler af overordentlig bøjelighed, sejl, der styredes fra dækket og samledes eller udfoldedes som en vifte, to master, stillet som stor- og fokkemasten på en lugger, intet storsejl, ingen klyvere, således var denne junke,

godt taklet og med tilstrækkelig sejlføring til at fare langs med kysterne.

Ganske vist ville ingen ved at se *Sam-Yep* have anet, at dens befragtere denne gang havde omformet den til en uhyre ligvogn. Ja, i stedet for tekasserne, de store vareballer med silketøjer og kinesiske vellugtende sager, var der den ladning, man ved. Men junken havde ikke mistet noget af sine livlige farver. Både for og agter vejede faner med spraglede kvaster og duske. På forstavnen funklede et stort flammende øje, der gav den udsende af et vældigt søuhyre. Fra begge mastetoppe bølgede det kinesiske flags lette, skinnende stof for vindens pust. To korte kanoner strakte deres skinnende løb ud over skanseklædningen og genspejlede solens stråler. De var ikke alene til pynt i disse have, hvor sørøvere endnu driver deres uvæsen! Det var alt sammen livligt, stadseligt og tiltalende for øjet at se på. Men det var jo også en tilbagevenden til fædrelandet, som *Sam-Yep* tjente til – en tilbagevenden til fædrelandet af lig ganske vist, men lig, hvis ønsker blev tilfredsstillet!

Hverken Kin-Fo eller Sun kunne føle den ringeste modbydelighed ved en sådan sejlads. Dertil var de alt for meget sande kinesere. Craig og Fry derimod ville, ligesom deres amerikanske landsmænd, der ikke holder af at føre den slags ladning, uden tvivl have foretrukket ethvert andet handelsskib, men de havde ikke noget valg.

En skibsfører og seks mand udgjorde junkens besætning og var tilstrækkelige til skibets meget simple betjening. Kompasset skal jo, siges der, have været opfundet i Kina. Det er muligt, men kystfarerne benytter det aldrig og sejler efter egne mærker.

Det ville også *Sam-Yep*s fører, kaptajn Yin, gøre, der for øvrigt gjorde regning på ikke at tabe bugtens kyster af syne.

Denne kaptajn Yin var en lille mand med et smilende ansigt, livlig og snaksom, ret et levende bevis på det uløselige problem af et *perpetuum mobile*. Han kunne ikke holde sig på ét sted. Han brugte en mængde fagter. Hans arme, hans hænder, hans øjne talte endnu mere end hans tunge, der dog ingen sinde hvilede bag hans hvide tænder. Han stødte og skubbede til folk, gav sig i snak med dem, skældte dem ud; men han var en dygtig sømand, godt kendt på disse kyster, og han tumlede med sin junke, som om han havde holdt den mellem fingrene. Den høje pris, som Kin-Fo betalte for sine ledsagere og sig selv, var da heller ingen anledning til, at hans gode lune skulle forstyrres. Passagerer, som havde betalt halvandet hundrede taëler for en overfart på tres timer, det var en uventet fangst, især når de ikke viste sig mere fordringsfulde med hensyn til bekvemmelighed og god forplejning end deres rejsekammerater nede i det underste rum af skibet!

Kin-Fo, Craig og Fry var blevet anbragt, så godt det lod sig gøre, under ruffet agter, Sun under det foran.

Med stadig mistænksomhed havde de to agenter både underkastet besætningen og kaptajnen en meget omhyggelig undersøgelse. Men de fandt ikke noget mistænkeligt i disse brave folks færd. Der var jo heller ikke den ringeste sandsynlighed ved at antage, at de skulle være i ledtog med Lao-Shen, da det alene var tilfældet, som havde stillet denne junke til deres klients rådighed, og hvorledes skulle vel tilfældet være blevet den alt for vel bekendte taïpings medskyldige! Med undtagelse af de farer, havet kunne true med, ville da

overfarten for nogle dage afbryde deres daglige ængstelser. De overlod derfor også Kin-Fo mere til sig selv.

Det var han i øvrigt slet ikke ked af. Han trak sig tilbage i sin kahyt og gav sig ret af hjertens lyst til at "filosofere". Stakkels mand, som ikke havde forstået at sætte pris på sin lykke, ikke indset, hvad denne sorgløse tilværelse i hans yamen i Shanghai var værd, og som kunne have fået betydning ved arbejde! Men når han kom i besiddelse af sit brev, så skulle man få at se, om han havde draget nytte af denne lære, om tåben var blevet vis!

Ville han imidlertid endelig få brevet igen? Ja sikkert, eftersom han ville betale prisen for tilbagegivelsen. Det kunne jo ikke være andet end et pengespørgsmål for denne Lao-Shen! Ikke desto mindre måtte Kin-Fo se at komme den anden i forkøbet og ikke lade ham komme bag på sig! Og det var den store vanskelighed. Lao-Shen kunne stadig være vidende om, hvad Kin-Fo foretog sig, men Kin-Fo vidste intet af, hvad Lao-Shen havde for. Det var en meget alvorlig fare, så snart Craigs og Frys betroede var gået i land i den provins, hvor taïpingen færdedes. Hovedsagen var da at komme ham i forkøbet. Det var jo højst sandsynligt, at Lao-Shen langt hellere ville modtage halvtreds tusind dollars af den levende Kin-Fo end få dem efter den døde Kin-Fo. Det ville spare ham en rejse til Shanghai og en henvendelse i The Centenary's kontorer, der måske ikke ville have været uden fare for ham, hvor stor end regeringens langmodighed kunne være i så henseende.

Således tænkte den helt forvandlede Kin-Fo, og man kan nok begribe, at den elskværdige unge enke i Peking spillede en fremragende rolle i disse fremtidsplaner.

Hvad tænkte mon Sun på i denne tid?

Sun anstillede ikke betragtninger. Sun blev liggende udstrakt i ruffet og ofrede til de skadefro guder i Pet-Che-Li-bugten. Når det lykkedes ham at samle sine tanker lidt, så var det kun for at forbande sin herre, filosoffen Wang og banditten Lao-Shen. Hans hjerte var sløvt! Ai ai ya! hans tanker var sløve, hans følelser sløve! Hvilken fortvivlet fejltagelse, at han var kommet herhen! Han havde tusinde og atter tusinde gange båret sig galt ad ved at træde i en mands tjeneste, som begav sig ud på havet! Han ville gerne give alt det, der var tilbage af hans pisk, for at han ikke var der! Han ville hellere lade sit hoved rage, blive bonze! En gul hund! Det var en gul hund, som søndersled hans lever og indvolde! Ai ai ya!

Imidlertid løb *Sam-Yep* med en god søndenvind i en mils vejs afstand langs kystens flade strande, som her strakte sig fra øst mod vest. De kom forbi Peh-Tang ved udløbet af floden af samme navn, ikke langt fra det sted, hvor de europæiske hære udskibedes, derpå forbi Shan-Tung og Tschiang-Ho, ved Taus udløb, og forbi Haï-Vé-Tsé.

Denne del af bugten begyndte at blive øde. Sejladsen, som er temmelig betydelig ved Peï-Hos udløb, tog af en fire, fem mil derfra. Nogle handelsjunker, som førte kystfragt, et dusin fiskerbåde, der gjorde god fangst langs de fiskerige kyster, men længere ude var horisonten fuldstændig tom. Således så denne del af havet ud.

Craig og Fry lagde mærke til, at selv de temmelig små fiskerbåde førte en eller to små kanoner.

Da de gjorde en bemærkning om det til kaptajn Yin, svarede denne, idet han gned sig i hænderne:

"Det er nødvendigt at indgyde sørøverne frygt!"

"Sørøvere i denne del af Pet-Che-Li-bugten!" udbrød Craig med stor overraskelse.

"Hvorfor ikke!" svarede Yin. "Her som overalt! Disse brave folk er der ingen mangel på i de kinesiske have!"

Og den værdige kaptajn lo og viste den dobbelte række af sine skinnende tænder.

"De synes ikke ligefrem at være meget bange for dem," sagde Fry til ham.

"Jeg har jo mine to karronader, to lystige fyre, der tager bladet fra munden, når man kommer dem for nær!"

"Er de ladt?" spurgte Craig.

"Som regel."

"Og nu?"

"Nej."

"Hvorfor?" spurgte Fry.

"Fordi jeg intet krudt har om bord," svarede kaptajn Yin ganske roligt.

"Hvad kan karronaderne så nytte til!" sagde de begge, temmelig utilfredse over hans svar.

"Hvad de kan nytte til!" udbrød kaptajnen. "Nu! til at forsvare en ladning, når den er værd den umage, når min junke er fyldt til lugerne med te eller opium. Men i dag, med den ladning!"

"Og hvorledes," sagde Craig, "skulle sørøverne vide, om det er umagen værd at angribe Deres junke eller ikke?"

"De er måske bange for et besøg af disse brave folk?" spurgte kaptajnen og snurrede sig rundt, idet han trak på skuldrene.

"Ja, bestemt," sagde Fry. "De har jo ikke det ringeste med om bord!"

"Alligevel," føjede Craig til, "har vi dog særlige grunde til ikke at ønske deres besøg."

"Ja, ja! Men vær De uden bekymring," svarede kaptajnen. "Hvis vi skulle træffe på sørøverne, vil de dog ikke angribe vor junke!"

"Og hvorfor ikke?"

"Fordi de straks ved, af hvad art vor ladning er, så snart de får skuden i sigte."

Og kaptajn Yin pegede på et hvidt flag, som vejede for vinden midt på junkens ene mast.

"Hvidt flag hejset, det er sørgeflag! De gode folk vil ikke gøre sig nogen ulejlighed for at plyndre en ladning ligkister!"

"De kunne tro, at De af forsigtighed sejler med sørgeflag oppe," bemærkede Craig, "og så komme om bord for at undersøge, hvorledes sagen forholder sig ..."

"Hvis de kommer, skal vi nok modtage dem," svarede kaptajn Yin, "og når de har aflagt et besøg, skal de komme afsted igen, som de er kommet."

Craig og Fry gjorde nu ingen flere indvendinger, men de delte ingenlunde kaptajnens uforstyrrelige ro. At gøre en junke på tre hundrede læster til prise, selv med ballast, var dog en ganske net indtægt for disse "brave folk", som Yin udtrykte sig, og de kunne nok få lyst til at prøve på det. Der var imidlertid ikke noget at gøre ved det, og de måtte håbe, at overfarten ville forløbe lykkeligt.

Kaptajnen havde i øvrigt ikke forsømt noget for at sikre sig, at alt skulle gå heldigt. I det øjeblik, da han skulle gå under sejl, var en hane blevet ofret til havets guddomme. På fokkemasten hang endnu fjerene af den ulykkelige hane. Nogle dråber blod,

stænket på dækket, et lille bæger vin, hældt over bord, havde fuldstændiggjort dette lykkebringende offer. Hvad kunne junken *Sam-Yep*, således indviet, da have at frygte under den værdige kaptajn Yins førelse?

Det lod imidlertid dog til, at de lunefulde guddomme ikke var blevet fuldt tilfredsstillet. Enten nu hanen havde været for mager, eller vinen ikke havde været taget fra de bedste vingårde i Chao-Chigne, nok er det, et frygteligt vindstød susede ned over junken. Der var ikke noget, som kunne have ladet en forudse dette på den rene, klare dag, hvor en så herlig brise luftede op. Selv den skarpsindigste sømand ville ikke have kunnet mærke på sig, at der kunne ventes et sådant "hundevejr."

Hen imod klokken otte om aftenen skulle *Sam-Yep* med alle sejl oppe til at sejle om det forbjerg, som kysten danner, idet den bøjer om mod nordøst. Derfra havde den så rum sø for sig, hvilket var meget gunstigt for dens fart. Uden at anslå sine kræfter for højt, gjorde da kaptajn Yin regning på at få land i sigte ved Fu-Ning inden fire og tyve timer.

Kin-Fo så da timen nærme sig, til at han kunne kaste anker, og det ikke uden en vis følelse af utålmodighed, der blev frygtelig hos Sun. Hvad Craig og Fry angik, så gjorde de følgende bemærkning: Når deres klient om tre dage havde fået det brev ud af Lao-Shens hænder, som var faretruende for hans tilværelse, så ville det øjeblik være kommet, da The Centenary ikke mere behøvede at være urolige for ham. Policen gjaldt jo kun til midnat den 30. juni, eftersom han kun havde udbetalt den første præmie på to måneder i den hæderlige William I. Bidulphs hænder. Og da:

"Alt ..." sagde Fry.

"I orden!" tilføjede Craig.

Henimod aften, just da junken nåede til den yderste ende af Léao-Tong-bugten, sprang vinden pludselig om til nordøst; derpå gik den om i nord, og to timer senere blæste den fra nordvest.

Hvis kaptajn Yin havde haft et barometer om bord, ville han have kunnet se, at kviksølvsøjlen næsten pludseligt var faldet fire til fem millimeter. Denne hurtige fortyndelse af luften varslede en *tyfon,* som det kaldes i de kinesiske have – på østkysten af Afrika kaldes de *tornados,* og deres videnskabelige navn er *cykloner* – i nærheden, hvis bevægelse allerede forstyrrede luftlagene. Og hvis kaptajn Yin havde kendt englænderen Paddingtons og amerikaneren Maurys iagttagelser, ville han have forsøgt at forandre retning og styre mod nordøst, i håb om at nå en mindre farlig luftstrøm, uden for hvirvelvindens tiltrækkende midtpunkt.

Men kaptajn Yin gjorde aldrig brug af barometret og kendte ikke noget til loven for cyklonerne. Han havde jo desuden ofret en hane, og ville dette offer ikke sikre ham mod alle indtrædende tilfælde?

Denne overtroiske kineser var ikke desto mindre en god sømand, og han beviste det under de forhåndenværende omstændigheder. Af instinkt tog han sine forholdsregler, som en europæisk skibsfører ville have kunnet gøre det.

Denne tyfon var kun en lille cyklon, altså med en meget stor omdrejningshastighed og med en stedforandringsbevægelse af over hundrede kilometer i timen. Den førte da *Sam-Yep* mod øst, egentlig jo en heldig omstændighed, da junken, ved at sejle

i denne retning, kom til luvart af en kyst, som ikke frembød nogen læ, og på hvilken den utvivlsomt ville være gået til grunde i løbet af en kort tid.

Klokken elleve om aftenen nåede stormen sin højeste styrke. Kaptajn Yin tumlede med skibet, godt understøttet af sit mandskab, som en rigtig søgut. Han lo ikke mere, men han havde bevaret hele sin koldblodighed. Han stod til rors med fast hånd og styrede det lette fartøj, der vuggede sig på bølgen som en måge.

Kin-Fo havde forladt ruffet agter ude. Klynget fast til skanseklædningen stirrede han på himlen med dens adsplittede skyer, der piskedes af orkanen, som slyngede dem ned mod bølgernes skumtoppe. Han betragtede det i den mørke nat ganske hvide hav, hvis bølger tyfonen med kæmpekraft sugede til sig og hævede op over deres almindelige højde. Faren hverken forbavsede eller forfærdede ham. Det var en del af den række sindsbevægelser, som den vanskæbne, der forfulgte ham, skulle bringe over ham. En overfart på tres timer uden uvejr, midt om sommeren, det kunne være godt nok for de af lykken begunstigede, men han hørte ikke mere til disse lykkelige!

Craig og Fry følte sig langt mere urolige, stadig med hensyn til den handelsværdi, deres klient havde. Ganske vist var deres liv lige så meget værd som Kin-Fos. Når de var døde, ville de ikke mere behøve at bryde sig om The Centenary's interesser. Men disse samvittighedsfulde agenter tænkte ikke på sig selv, men kun på at gøre deres pligt. Gå under, udmærket! Med Kin-Fo, lad gå! men ikke efter den 30. juni, midnat! Frelse en million, det ville Craig og Fry! Det var det eneste, Fry og Craig tænkte på!

Hvad Sun angik, så tvivlede han ikke et øjeblik om, at junken var prisgivet, eller snarere, han anså jo alt for opgivet fra det øjeblik af, da man vovede sig ud på det troløse element, selv om det var det skønneste vejr af verden. Ak! Passagererne i det underste rum var ikke at beklage! Ai ai ya! De følte hverken slingringen eller duvningen! Ai ai ya! Og den ulykkelige Sun spurgte sig selv, om han i deres sted også ville have været søsyg!

I tre timer var junken i stor fare. En fejlstilling af roret ville have bragt den undergang, for havet ville have skyllet ind over dens dæk. Om den end ikke kunne vendes op og ned på som en bøtte, så kunne den dog fyldes og gå til bunds. At tænke på at holde den i en bestemt retning gennem de af cyklonens hvirvel piskede bølger, derom kunne der ikke være tale. Og lige så lidt kunne man danne sig noget begreb om, hvilken vej der var gennemløbet og fulgt.

Imidlertid var dog *Sam-Yep* så heldig, at den, uden at lide noget alvorligt havari, nåede ind i midtpunktet af denne atmosfæriske kredsflade, der dækkede et rum på hundrede kilometer. Der inde var havet roligt, vinden næppe at mærke. Det var som en stille sø midt i et oprørt hav.

Det var junkens frelse, at orkanen havde drevet den der ind uden sejlenes hjælp. Henimod klokken tre om morgenen standsede cyklonens raseri ligesom ved trolddom; og de rasende bølger begyndte at blive rolige omkring denne lille sø i midten.

Men da det var blevet dag, spejdede man forgæves fra *Sam-Yep* efter land i horisonten. Så langt øjet kunne nå, mødte det kun den runde kreds, som himlens hvælving dannede med bugtens vande.

18. Hvor Craig og Fry af nysgerrighed aflægger besøg i det underste rum i *Sam-Yep*

"Hvor er vi, kaptajn Yin?" spurgte Kin-Fo, da al fare var forbi.

"Nøjagtigt kan jeg ikke sige det," svarede kaptajnen, hvis ansigt atter var blevet smilende.

"I Pet-Che-Li-bugten?"

"Måske."

"Eller i Léao-Tong-bugten?"

"Det er muligt."

"Men hvor skal vi da lande?"

"Hvor vinden fører os hen!"

"Og hvornår?"

"Det er mig umuligt at sige det."

" En rigtig kineser er altid orienteret, min herre," vedblev Kin-Fo i temmelig ondt lune, idet han anførte en talemåde, som hyppigt høres i Det himmelske Rige.

"På landjorden, ja!" svarede kaptajn Yin; "men ikke på havet!"

Og han spilede munden op lige til ørerne.

"Det er vel ikke ligefrem noget til at le af," sagde Kin-Fo.

"Og heller ikke til at græde over," svarede kaptajnen.

Sagen var, at om end deres stilling ikke havde noget foruroligende ved sig, så var det dog umuligt for kaptajn Yin at sige, hvor *Sam-Yep* befandt sig. Hvorledes skulle han uden

kompas og udsat for en storm, som gennemløb de tre fjerdedele af vindrosen, have kunnet danne sig noget begreb om dens retning under uvejret? Med beslåede sejl og næsten uden at lystre roret, havde junken været en bold for orkanen. Det var da ikke uden grund, at kaptajnens svar havde været så ubestemte. Men han kunne jo have givet dem i en mindre oprømt tone.

Imidlertid, hvordan det nu end forholdt sig, om *Sam-Yep* var blevet ført ind i Léao-Tong-bugten eller kastet tilbage til Pet-Che-Li-bugten, så måtte den så snart som muligt styre mod nordvest. Der måtte nødvendigvis findes land i denne retning. Spørgsmålet var kun, hvor langt det var borte, det var sagen.

Kaptajn Yin ville da have hejst sejl og sejlet med solen, som just skinnede med livlig glans, hvis det havde været muligt at gøre det i dette øjeblik.

Men det var det ikke.

For efter tyfonen var der indtrådt vindstille, ikke en strømning i luftlagene, ikke et vindpust. Et hav uden bølgegang, næppe sat i bevægelse af de brede dønninger, der vugger havets flade uden nogen fremadskridende fart. Junken hævede sig og sank regelmæssig op og ned, men kom ikke af stedet, en varm damp hvilede over havet, og himlen, som om natten havde været i et så vældigt oprør, syntes nu slet ikke egnet til skueplads for en kamp mellem elementerne. Det var en af disse "hvide" vindstiller, hvis varighed slet ikke er til at beregne.

"Meget godt!" sagde Kin-Fo ved sig selv. "Efter stormen, der har ført os ud i rum sø, kommer mangel på vind, som hindrer os i at komme tilbage til land."

Derpå vendte han sig til kaptajnen og spurgte ham:

"Hvor længe kan denne vindstille vare?"

"Ja, min herre, hvem kan vel vide det på denne årstid," svarede kaptajnen.

"Timer eller dage ...?"

"Dage eller uger!" svarede Yin med et smil så fuldstændigt hengivet i Forsynets vilje, at det måtte bringe hans passager til raseri.

"Uger!" skreg Kin-Fo. "Tror De måske, at jeg kan vente uger?"

"Det vil måske blive nødvendigt, med mindre vi vil bugsere vor junke!"

"Fanden i vold med Deres junke og alle dem, som den har om bord, og mig selv først, der har været så tåbelig at ville gøre overfarten med den."

"Min herre," svarede kaptajn Yin, "tillad mig, at jeg giver Dem to gode råd!"

"Kom med dem!"

"Det første er, at De skal gå ganske roligt hen og lægge dem til at sove, som jeg nu vil gøre, hvilket vil være meget fornuftigt efter en nat, tilbragt på dækket."

"Og det andet?" spurgte Kin-Fo, der var lige så fortvivlet over kaptajnens ro, som over havets ro.

"Det andet," svarede Yin, "det er at gøre ligesom mine passagerer nede i lastrummet. De dernede beklager sig aldrig og tage vejret, som det byder sig."

Med denne filosofiske bemærkning, værdig selve Wang, gik kaptajnen ned i sin kahyt og lod en to-tre folk af mandskabet blive oppe på dækket, hvor de ganske roligt lagde sig ned.

I et kvarters tid gik Kin-Fo op og ned fra for til agter med armene over kors og trommede med fingrene af lutter

utålmodighed. Efter at han derpå endnu havde kastet et blik på dette uendelig stille, vide rum, i hvilket junken indtog midtpunktet, trak han på skuldrene og gik ind igen i sit ruf, uden at have henvendt et eneste ord til Fry og Craig.

De to agenter havde imidlertid, som det var deres sædvane, stået ganske venskabeligt og underholdt sig med hinanden uden at veksle et ord. De havde hørt Kin-Fos spørgsmål og kaptajnens svar, men uden at tage del i samtalen. Til hvad nytte skulle det vel også have været at blande sig i den, og hvorfor skulle de egentlig have beklaget sig over denne forsinkelse, der satte deres klient i så ondt lune?

Det, som de tabte i tid, vandt de jo netop i sikkerhed. Da Kin-Fo jo ikke var udsat for nogen fare om bord og Lao-Shens hånd ikke kunne nå ham der, kunne de så egentlig forlange noget bedre?

Det tidspunkt nærmede sig desuden, efter hvilket deres ansvar hørte op. Når fyrre timer endnu var forløbet, så måtte gerne hele taïpingernes hær kaste sig over The Centenary's eks-klient, uden at de skulle vove et eneste hår for at forsvare ham. Meget praktiske folk, disse amerikanere! De ofrede gerne alt for Kin-Fo, så længe han var to hundrede tusind dollars værd! Og var fuldstændig ligegyldige for, hvad der hændtes ham, så snart han ikke mere var en sapek værd!

Efter at Craig og Fry havde anstillet denne betragtning, spiste de frokost med meget god appetit. Deres mundforråd var af ganske udmærket beskaffenhed. De spiste af samme fad, af samme tallerken, lige mange mundfulde brød og stykker koldt kød. De drak det samme antal glas af en fortrinlig vin fra Chao-Chigne på den vel agtede William I. Bidulphs sundhed. De røg

det samme halve dusin cigarer og beviste således endnu en gang, at man kan være "siamesere" af smag og sædvaner, om man end ikke er det af fødsel.

Brave yankee'er, som troede at være ved enden af deres bekymringer!

Dagen hengik uden nogen begivenhed eller ulykkelig hændelse. Altid den samme ro i luftkredsen, det samme "bløde" skue af himlen. Intet, der lod forudse en forandring i vejrforholdene. Havets vande var blevet ubevægelige som en søs.

Henimod klokken fire kom Sun igen op på dækket, svinglende og ravende som en drukken mand, skønt han aldrig i sit liv havde drukket mindre end i disse sidste dage.

Efter at hans ansigt først havde været violet, derpå indigoblåt, så blåt og endelig grønt, var det nu igen ved at blive gult. Når han først var i land, og det da havde fået sin sædvanlige orange farve, som let, når hans vrede blussede op, gik over til at være rød, så ville det efterhånden have gennemløbet alle farverne i lysspektret i deres naturlige orden.

Sun slæbte sig med halvt tillukkede øjne hen til de to agenter, uden at vove at se ud over *Sam-Yep*s skanseklædning.

"Nået land?" spurgte han.

"Nej," svarede Fry.

"Når vi?"

"Nej," svarede Craig.

"Ai ai ya!" lød det fra Sun.

Og i fortvivlelse, uden at have kraft til at tale længere gik han hen og lagde sig, så lang han var, ved foden af stormasten,

idelig vridende sig i krampetrækninger, der satte hans stumpede pisk i bevægelse som en lille hundesvans.

Dækslugerne var imidlertid blevet åbnet efter kaptajn Yins ordre, for at udlufte lastrummet. Solen ville hurtigt få tørret den fugtighed, som var kommet ind i junkens indre ved de bølger, der var skyllet over dækket under tyfonen. Det var derfor en meget klog forsigtighed.

Craig og Fry var, mens de spadserede på dækket, flere gange standset ved storlugen. En følelse af nysgerrighed fremkaldte snart ønsket hos dem om nærmere at undersøge dette ligrum. De steg da ned ad den lodrette stige, som gav adgang til det.

Solen aftegnede nu en stor lysfirkant lige under storlugen; men rummet for og agter var fuldstændig indhyllet i mørke. Craigs og Frys øjne vænnede sig imidlertid til dette mørke, og de kunne da iagttage stuvningen af denne særegne ladning i *Sam-Yep*s rum.

Dette var ikke delt ved tværskillerum, som det ellers er tilfældet i størsteparten af handelsjunkerne. Det var åbent fra den ene ende til den anden og kunne fuldstændig optages af ladningen, hvorledes den end var; for dæksruffene var tilstrækkelige til besætningens behov.

På hver side af dette rum, der var pynteligt som indgangen til et gravkammer, var de fem og halvfjerds ligkister stablet op, som var bestemt til Fu-Ning. De var stuvet solidt og kunne hverken rokkes ved slingringernes og duvningens stød eller på nogen måde udsætte junkens sikkerhed for fare.

Der var en smal gang fri mellem den dobbelte række kister, som tillod at gå fra den ene ende at rummet til den anden, og

hvor der snart var fuldt lys under de to lugers åbning, snart mere eller mindre mørkt.

Craig og Fry bevægede sig tavse gennem denne gang, som om de var kommet ind i en gravhvælving.

De så sig om, ikke uden nysgerrighed.

Der var ligkister af alle former, af alle størrelser; nogle rigt, andre fattigt udstyrede. Enkelte af disse udvandrere, som livets vilkår havde ført over på den anden side af Det stille Hav, havde gjort lykke i Californien i Nevadas eller Colorados miner; men ak! det var kun et ringe antal! Andre, der var ankommet fattige, vendte lige sådan tilbage. Men alle kom de tilbage til fødelandet, lige i døden. En halv snes kister af kostbart træ, prydede med hele den kinesiske fantasis luksus, andre, simpelt og plumpt sammenhugget af fire brædder og malet gule, således var skibets ladning. Rig eller fattig, enhver kiste bar et navn, som Fry og Craig kunne læse i forbigående: Lien-Fu fra Yun-Ping-Fu, Nan-Lou fra Fu-Ning, Shen-Kin fra Lin-Kia, Luang fra Ku-Li-Koa, osv. Der var ingen forveksling mulig. Ethvert lig havde omhyggeligt fået sin påskrift og ville blive ekspederet efter sin adresse; det ville da blive sat ned i haverne, midt på markerne, på engenes overflader, for der at vente på, at timen skulle komme til den endelige begravelse.

"Godt ordnet!" sagde Fry.

"I god stand!" svarede Craig.

De ville ikke have talt anderledes om en købmands magasiner eller oplagssteder i San Francisco eller New York!

Da Craig og Fry var kommet til den forreste, mest mørke del af rummet, stod de stille og så op ad den smalle gang, der lå for dem som en sti på en kirkegård.

Da de havde foretaget deres undersøgelse, ville de igen til at gå op på dækket, da der hørtes en svag lyd, som tiltrak sig deres opmærksomhed.

"Måske en rotte!" sagde Craig.

"Måske en rotte!" svarede Fry.

En dårlig ladning for disse gnavere! En ladning hirse, ris eller majs havde egnet sig bedre for dem.

Larmen vedblev imidlertid. Den lød i mands højde til styrbord, altså fra den øverste række af kisterne. Hvis det ikke var en gnaven med tænder, kunne det kun være en kradsen med kløer eller negle.

Craig og Fry tyssede, men støjen hørte ikke op.

De to agenter gik nærmere og lyttede med tilbageholdt åndedræt. Kradsningen kom ganske bestemt fra det indre af en af disse kister.

"Skulle de have kommet en skindød kineser i en af disse æsker?" sagde Craig.

"Og som nu skulle være vågnet op efter en fem ugers sejlads?" svarede Fry.

De to agenter lagde hånden på den mistænkelige kiste og kom til den ufejlbare overbevisning, at der foregik en bevægelse i det indre.

"For djævlen!" sagde Craig.

"For djævlen!" sagde Fry.

De havde naturligvis begge øjeblikkelig haft den samme tanke, at en nær fare truede deres klient.

De trak straks lidt efter lidt hånden tilbage og mærkede nu, at låget hævedes med forsigtighed.

Som folk, der ikke lader sig overraske af noget, blev de stående ubevægelige, og da de ikke kunne se noget i dette dybe mørke, anspændte de deres høreevne, ikke uden en vis frygt.

"Er det dig, Cuo?" sagde en stemme, hviskende med stor forsigtighed.

Næsten i samme øjeblik åbnedes en af kisterne til bagbord, og en anden stemme mumlede:

"Er det dig, Fa-Kien?"

Og hastigt blev derpå følgende ord vekslet:

"I nat skal det være ..."

"Ja, i nat."

"Før månen står op?"

"Ved den anden vagt."

"Og vore staldbrødre?"

"De ved det."

"Seks og tredive timer i en kiste, jeg har nok af det!"

"Og jeg har for meget!"

"Men Lao-Shen ville have det."

"Tys!"

Hvor meget end Craig og Fry var herrer over sig selv, havde de dog ikke kunnet tilbageholde en let bevægelse, da de hørte den berømte taïpings navn.

Pludselig sank lågene ned igen på de to kister, og en fuldstændig stilhed herskede nu i *Sam-Yep*s underste rum.

Krybende på knæene nåede Fry og Craig hen til den gennem storlugen oplyste del af midtergangen og steg igen op ad stigen. Et øjeblik efter standsede de inde i det inderste af ruffet, der, hvor ingen kunne høre dem.

"Døde, som taler ..." sagde Craig.

"Er ikke døde!" tilføjede Fry.

Et navn havde vakt hele deres opmærksomhed, Lao-Shens navn!

Denne frygtelige taïpings staldbrødre havde da virkelig fået adgang til skibet. Kunne man nære nogen tvivl om, at det var sket med kaptajn Yins vidende, ja, med hans besætnings og redernes i havnen i Taku, som havde taget denne ligladning om bord? Nej! Efter at kisterne var blevet losset fra det amerikanske skib, som havde ført dem fra San Francisco, havde de stået i en dok to nætter og to dage. En halv snes, en snes, ja måske flere af disse grumme sørøvere af Lao-Shens bande havde krænket kisternes fred, tømt ligene ud af dem og indtaget deres plads. Men for at de efter deres førers befaling skulle have indladt sig på denne dristige streg, måtte de jo have vidst, at Kin-Fo ville indskibe sig på *Sam-Yep*? Hvorledes havde de imidlertid fået det at vide?

Det var et fuldstændig mørkt punkt, som det for øvrigt var ørkesløst at ville opklare i dette øjeblik.

Vist var det, at der havde været kinesere af den værste slags om bord i junken lige fra afrejsen fra Taku; at Lao-Shens navn var blevet udtalt af en af dem; og at Kin-Fos liv var truet hvert øjeblik.

Denne samme nat, natten mellem den 28. og 29. juni, kunne komme til at koste The Centenary to hundrede tusind dollars; fire og halvtreds timer senere ville det, da policen ikke var fornyet, derimod ikke have noget at betale til dem, der skulle tage arv efter dets farlige klient.

Man ville kun dårlig kende Fry og Craig, hvis man antog, at de lod sig forbløffe under disse alvorsfulde omstændigheder.

De havde straks fattet deres beslutning; man måtte tvinge Kin-Fo til at forlade junken, inden den anden vagt var slået, og flygte med ham.

Men hvorledes skulle man slippe bort? Bemægtige sig det eneste fartøj om bord? Umuligt. Det var en svær pirog, som kun ved hele mandskabets anstrengelser kunne hejses ned fra dækket og sættes i søen. Men kaptajn Yin og hans medskyldige ville ikke have indladt sig på det. Det var da nødvendigt at ordne sagen anderledes, hvor mange farer det end kunne være forbundet med.

Klokken var nu syv om aftenen. Kaptajnen, der havde lukket sig inde i sin kahyt, havde ikke ladet sig se. Han ventede uden tvivl på den tid, der var aftalt med Lao-Shens staldbrødre.

"Der er ikke et øjeblik at spilde!" sagde Craig og Fry.

Nej! ikke et! De to agenter ville ikke have været mere truede på en brander, der var ført ud i rum sø med tændt lunte.

Junken syntes nu overladt til strømmen. En eneste matros sov forude.

Craig og Fry stødte døren op til ruffet agter ude og trådte ind til Kin-Fo.

Kin-Fo sov.

Trykket af en hånd vækkede ham.

"Hvad er der på færde?" sagde han.

Med et par ord blev Kin-Fo sat ind i forholdet. Han tabte ikke mod og koldblodighed.

"Lad os kaste alle disse falske lig i havet!" udbrød han.

En prægtig tanke, men uudførlig, da det jo var en given sag, at kaptajn Yin var i ledtog med sine passagerer i rummet.

"Ja, hvad skal vi så gøre?" spurgte han.

"Tage dette her på!" svarede Craig og Fry.

Med disse ord åbnede de en af de varepakker, som de havde taget med om bord i Tong-Tchéu, og rakte deres klient et af de mærkelige svømmeapparater, som er opfundet af kaptajn Boyton.

Pakken indeholdt endnu tre andre apparater med forskelligt tilbehør, der fuldstændiggjorde dem og gjorde dem til redningsredskaber af første klasse.

"Lad gå," sagde Kin-Fo. "Lad os få fat i Sun!"

Et øjeblik efter bragte Fry Sun ind, fuldstændig sløv. Han skulle nu iføres dragten. Han lod dem gøre alt ved sig og sagde ikke andet end: Ai ai ya!

Klokken otte var Kin-Fo og hans følgesvende færdige. De lignede fire sælhunde fra ishavene, der lige skulle til at dykke under. Det må imidlertid siges, at Sun kun ville have givet et såre lidet fordelagtigt begreb om disse søpattedyrs forbavsende smidighed, så mat og sjattet var han i denne dragt, hvori han ikke kunne synke.

Det begyndte allerede at blive mørk nat i østen. Junken vuggede midt i en fuldstændig stilhed på vandenes rolige overflade.

Craig og Fry stødte en af de stykporte op, som lukkede for agterruffets vinduer, der var anbragt temmelig højt oppe i junkens bagstavn. Sun blev uden videre løftet op, stukket gennem stykporten og kastet i havet. Kin-Fo fulgte straks efter. Derpå tog Craig og Fry de nødvendige redskaber og styrtede sig også ud.

Der var ingen, som havde nogen ide om, at *Sam-Yep*s passagerer nu havde forladt skibet.

19. Der hverken ender godt for kaptajn Yin, som fører for *Sam-Yep*, eller for hans mandskab

Kaptajn Boytons apparat består kun af en dragt af kautsjuk, nemlig benklæder, kofte og hætte. Det stof, hvoraf dragten er dannet, gør den vandtæt. Men om den end er uigennemtrængelig for vand, så ville den ikke beskytte mod den kulde, der fremkommer ved et forlænget ophold i vandet. Derfor består dragten af to lag, mellem hvilke man kan puste en vis mængde luft ind.

Denne luft tjener da i dobbelt henseende: 1, til at holde apparatet oppe i vandets overflade; 2, til ved sin mellemkomst at forhindre enhver berøring af det omgivende vand og således sikre mod afkøling. Et menneske vil da i denne dragt kunne forblive så længe han vil i vandet.

Det forstår sig af sig selv, at sammenføjningerne af de forskellige dele vare fuldkommen sikre. Benklæderne, som under fødderne endte i et par tunge såler, var hægtet til et metalbælte, som var vidt nok til at hindre legemets bevægelser. Koften, som også var hæftet til bæltet, endte i en stærk halslinning, hvorpå hætten var befæstet. Denne omgav hovedet og klæbede sig lufttæt til pande, kinder og hage ved en elastisk lidse. Af ansigtet så man da kun næsen, øjnene og munden.

På koften var der anbragt flere rør af kautsjuk, hvorigennem der kunne indføres luft, således at man kunne opnå en så stor fortætning af denne, som man ønskede. Man kunne da efter behag synke ned til halsen eller kun til midt på legemet, ligesom man også kunne indtage en vandret stilling. Der var således i det hele en fuldstændig frihed i bevægelser og sikkerhed i enhver henseende.

Således var det apparat indrettet, der har skaffet dets uforfærdede opfinder et så stort ry, og hvis praktiske nytte har vist sig ved flere ulykkestilfælde på havet. Der var endnu forskelligt tilbehør, som en vandtæt sæk med nogle redskaber, anbragt i en rem om skulderen; en kraftig stok, der anbragtes i en øsken ved foden og bar et lille sejl, tildannet som fok, en let dobbeltbladet åre, der både kunne bruges til at ro med, og som ror, alt efter omstændighederne.

Således udrustede flød da Kin-Fo, Craig, Fry og Sun på bølgerne. Sun lod sig puffe frem af en af agenterne, og efter nogle åretag var de alle fire kommet et stykke bort fra junken.

Det var endnu mørk nat, og dette begunstigede deres foretagende. Hvis kaptajn Yin eller nogen af hans matroser var kommet op på dækket, ville de ikke have kunnet opdage flygtningene. De ville jo for øvrigt heller ikke have tænkt på, at de havde forladt skibet på denne måde. Slynglerne, som var indesluttede i rummet, ville først få det at vide i det sidste øjeblik.

"I den anden vagt," havde den foregivne døde i den sidste kiste sagt; det vil altså sige, omtrent midt om natten.

Kin-Fo og hans følgesvende havde da nogle timers frist til at flygte i, og i denne tid håbede de nok at komme et par kilometer

i læ af *Sam-Yep*. En lille brise begyndte nu også at kruse vandspejlet, men den var endnu så svag, at man ikke havde andet end åren at stole på til at fjerne sig fra junken.

Efter nogle minutters forløb havde Kin-Fo, Craig og Fry vænnet sig så godt til deres dragt, at de ganske let bevægede sig i den, uden hverken at tænke på, hvorledes de skulle komme frem eller hvad stilling de skulle indtage i det flydende element. Selv Sun havde snart stivet sig op og befandt sig nu uden sammenligning langt bedre end om bord på junken. Hans søsyge var pludselig hørt op. At være udsat for et fartøjs duvning og overhaling er nemlig meget forskellig fra at vugges af havets dønning, når man flyder til halvt op på kroppen i det; det følte Sun med en vis tilfredsstillelse.

Men om end Sun ikke mere var syg, så var han dog forfærdelig bange. Han tænkte på, at hajerne måske endnu ikke var gået til ro, og uvilkårligt trak han benene op under sig, som om han var lige ved at blive snappet! Og en smule ængstelighed i så henseende var bestemt ikke så aldeles uden grund under disse forhold.

Således kom da Kin-Fo og hans ledsagere frem, som en uheldig skæbne stadig bragte i de usædvanligste stillinger. Når de roede fremad, holdt de sig næsten vandret. Når de blev liggende på samme sted, indtog de en lodret stilling. En time efter at de havde forladt *Sam-Yep*, lå den en omkring en kilometer til luvart for dem. De standsede nu, støttede sig på deres fladt liggende åre og holdt råd, idet de passede nøje på kun at tale ganske sagte.

"Den slyngel af kaptajn!" udbrød Craig til indledning.

"Den gavtyv Lao-Shen!" svarede Fry øjeblikkelig.

"Nå, det undrer Dem?" sagde Kin-Fo i en tone som en mand, der ikke mere forbavses over noget.

"Ja!" svarede Craig; "for jeg kan ikke forstå, hvorledes disse uslinge har kunnet få at vide, at vi ville gøre overfarten om bord på denne junke."

"Det er visselig uforståeligt," tilføjede Fry.

"Lige meget!" sagde Kin-Fo, "eftersom de har fået det at vide, og vi nu er sluppet bort."

"Sluppet bort!" svarede Craig. "Jo vist! Så længe *Sam-Yep* er i sigte, vil vi ikke være uden for fare."

"Hvad skal vi da gøre?" spurgte Kin-Fo.

"Samle vore kræfter," svarede Fry, "og fjerne os langt nok væk til ikke at være udsat for at blive set ved dagens frembrud."

Fry pustede derpå en portion luft ind i sin dragt og hævedes derved i vandet til midt op på legemet. Han trak nu sin taske frem på brystet, lukkede den op, tog en flaske og et glas ud af den, fyldte dette sidste med en styrkende drik og rakte det til Kin-Fo.

Denne gjorde ingen komplimenter, men tømte glasset til sidste dråbe. Craig og Fry efterlignede ham, og Sun blev ikke glemt.

"Hvordan går det? " sagde Craig til ham.

"Bedre!" svarede Sun, da han havde drukket. "Bare vi også kunne få en bid at spise!"

"I morgen," sagde Craig, "spiser vi morgenmad ved daggry, og nogle kopper the ..."

"Kold!" udbrød Sun og skar ansigt.

"Varm!" svarede Craig.

"De vil tænde op?"

"Jeg vil tænde op."

"Hvorfor skal vi da vente til i morgen?" spurgte Sun.

"Vil De have, at vor ild skal røbe os for kaptajn Yin og hans folk?"

"Nej! Nej!"

"Altså, i morgen!"

Disse brave folk snakkede sammen, ganske som om de var hjemme! Den svage dønning bibragte dem kun en bevægelse op og ned, der så ganske ejendommeligt komisk ud. De steg og sank skiftevis med bølgningen, lige som tangenterne på et klaver, når en pianist spiller på det.

"Det begynder at lufte lidt op," bemærkede Kin-Fo.

"Lad os sætte sejl til," svarede Fry og Craig.

Og de gjorde sig rede til at rejse deres stok op som mast, for at hejse det lille sejl op, da Sun udstødte et udråb af forfærdelse.

"Vil du tie stille, tossehoved!" sagde hans herre til ham. "Vil du da udsætte os for at blive opdagede?"

"Men jeg syntes, jeg så ...!" mumlede Sun.

"Hvad?"

"Et uhyre udyr ... som nærmede sig ... Måske en haj!"

"De tager fejl, Sun!" sagde Craig, efter at han opmærksomt havde iagttaget havets overflade.

"Men ... jeg troede, jeg følte!" sagde Sun atter.

"Ti, din kujon!" sagde Kin-Fo og lagde hånden på sin tjeners skulder. "Selv om du skulle føle noget snappe i dit ben, så forbyder jeg dig at skrige. Hvis ikke ..."

"Hvis ikke," tilføjede Fry, "så et knivstik i hans dragt, og vi sender ham til bunds, hvor han kan skrige så meget, han behager."

Den ulykkelige Sun var altså ikke ved enden af sine genvordigheder. Han var ganske artigt i klemme, men han vovede ikke at sige et ord. Det ville ikke vare længe, inden han længtes tilbage til junken, søsygen og passagererne i rummet.

Som Kin-Fo havde sagt, begyndte det virkelig at lufte op; men det var kun en af de lette briser, der som oftest løjer af igen, når solen står op. Man måtte imidlertid benytte sig af den, for at komme så langt væk fra *Sam-Yep* som mulig. Når Lao-Shens staldbrødre ikke mere fandt Kin-Fo i ruffet, ville de utvivlsomt anstille efterforskninger, og hvis han var i sigte, kunne de let indhente ham med piroggen. For enhver pris gjaldt det altså om at være langt borte før morgengry.

Det luftede op fra øst. Til hvilke farvande end orkanen havde ført junken, om det var til et punkt i Léao-Tong-bugten, i Pet-Che-Li-bugten eller selv i Det gule Hav, så ville man åbenbart nærme sig kysten, når man styrede mod vest. Der kunne man træffe på nogle af de handelsskibe, der befarer Peï-Hos mundinger. Der færdedes dag og nat fiskerbådene ved kystens landingssteder. Udsigterne til at blive taget op ville da vokse i temmelig høj grad. Hvis derimod vinden var kommet fra vest, og hvis *Sam-Yep* var blevet drevet længere mod syd end kysten af Korea, ville Kin-Fo og hans rejsefæller ikke have haft nogen udsigt til frelse. Foran dem havde det umådelige hav udstrakt sig, og hvis Japans kyster havde optaget dem, ville det kun have været som lig, flydende i deres for vandet uigennemtrængelige overtræk af kautsjuk.

Men, som allerede sagt, brisen ville sandsynligvis ophøre, når solen stod op, og man måtte benytte den for at komme ud af sigte.

Klokken var omtrent ti om aftenen. Månen måtte komme op over horisonten lidt før midnat. Der var således ikke et øjeblik at spilde.

"Til sejls!" sagde Fry og Craig.

Det kunne straks udføres. Intet var jo lettere. På hver sål af den højre fod var der en øsken, hvori stokken blev stukken, når den skulle tjene til mast.

Kin-Fo, Sun og de to agenter udstrakte sig først på ryggen; derpå trak de foden til sig, i det de bøjede knæet, og anbragte stokken i øskenen, efter at de først havde trukket det lille sejls tov gennem dens øverste ende. Efter at de igen havde indtaget den vandrette stilling, dannede stokken en ret vinkel med deres legemers linje og stod altså lodret.

"Hejs!" sagde Craig og Fry.

Med den højre hånd trak de nu alle i tovet og hejsede således det trekantede sejl.

Tovet blev fastgjort i metalbæltet, skødet blev fastholdt med hånden; brisen fyldte de fire fokker og førte den lille flåde af svømmedragter gennem svage krusninger af vandfladen.

Disse "menneske-fartøjer" fortjente mere navnet svømmedragter end dykkernes, hvis klædninger man ellers benævner således.

Ti minutter efter manøvrerede de alle sammen med fuldstændig sikkerhed og lethed. De sejlede som en konvoj uden at fjerne sig for langt fra hinanden. Det så ud som en lille flok uhyre store strandmåger, der gled let hen over havets overflade med deres vinger udspilede for vinden. Denne sejlads blev i øvrigt meget begunstiget af havets tilstand, da intet bølgeslag forstyrrede vandets rolige og vuggende bevægelse.

Kun enkelte gange, når den ubehjælpsomme Sun glemte agentens pålæg og ville dreje hovedet, kom han til at sluge nogle mundfulde salt vand. Men han slap med et par gange at få kvalme. Det var dog ikke det, som ængstede ham, men langt mere frygten for at møde en flok rovlystne hajer. Man fik ham imidlertid til at indse, at han var langt mindre udsat for fare i den vandrette end i den lodrette stilling. Svælgets stilling hos en haj tvinger den jo til at dreje sig, når den vil snappe efter sit bytte, og denne bevægelse falder den ikke let, når den vil gribe en genstand, som flyder vandret. Man har desuden lagt mærke til, at disse glubende dyr kaster sig over stille liggende legemer, men derimod betænker sig, når de vil angribe genstande, som er i bevægelse. Sun skulle derfor tvinge sig til stadig at røre sig, og man kan nok begribe, at han var i uafladelig bevægelse.

De svømmende væsener sejlede således omtrent en times tid. Det var netop rigtigt tilpas for Kin-Fo og hans følgesvende. Mindre ville ikke have fjernet dem hurtigt nok fra junken; mere ville have trættet dem, både ved stramningen af deres lille sejl, som også ved vandets idelige plasken.

Craig og Fry kommanderede da, at der skulle "stoppes." Skøderne blev firet og flotillen standsede.

"Fem minutters hvile, hvis De behager, min herre!" sagde Craig henvendt til Kin-Fo.

"Gerne."

Alle, med undtagelse af Sun, der "af forsigtighed" ville holde sig udstrakt og vedblev at spjætte med fødderne, indtog nu den lodrette stilling.

"Endnu et glas til forfriskning?" sagde Fry.

"Med fornøjelse," svarede Kin-Fo.

For øjeblikket var nogle slurke af den styrkende spiritus tilstrækkelige. Endnu plagedes de ikke af sult. De havde spist til middag, før de forlod junken, og kunne vente til om morgenen. Og det var unødvendigt at varme sig. Den luftmadras, som var imellem deres legeme og vandet, sikrede mod enhver afkøling. Deres legemers normale temperatur var ikke sunket en grad siden deres afgang.

Og var *Sam-Yep* endnu stadig i sigte?

Craig og Fry vendte sig om. Fry tog en natkikkert ud af sin taske og førte den omhyggelig om mod synskredsen i øst.

Intet! Ikke én af disse næppe bemærkelige skygger, som skibene kaster mod havets dunkle grund. For øvrigt mørk nat, lidt tåget med kun få stjerner. Fiksstjernerne dannede kun en slags tågepletter på himmelhvælvingen. Men månen, der snart skulle vise sin halve skive, ville sandsynligvis snart sprede denne svagt gennemsigtige tåge og rense rummet.

"Junken er langt borte," sagde Fry.

"Slynglerne sover endnu," svarede Craig, "og har ikke benyttet brisen."

"Når De nu behager!" sagde Kin-Fo, som strammede sit skøde og på ny hejsede sejlet for vinden.

Hans rejsefæller gjorde lige så, og de styrede nu atter i samme retning som før, drevet af en noget svagere luftning.

Og fremad gik det mod vest. Som følge deraf ville månen, der stod op i øst, ikke ligefrem kunne ses af dem; men den ville belyse den modsatte horisont, som det var af vigtighed nøje at iagttage. Måske ville den, i stedet for en kredsformet, tydelig af himlen og vandet begrænset linje, frembyde et omrids med bakker og dale og beskinnet af månens stråler. Det ville de

svømmende ikke kunne tage fejl af. Det ville være Det himmelske Riges kyststrækning, og på hvilket punkt de end landede der, så ville deres frelse være sikker. Kysten var fri, brændingen kun ringe; landingen kunne derfor ikke være forbundet med fare. Og var man først i land, så kunne man altid bestemme, hvad der for øvrigt var at gøre.

Henimod klokken kvart i tolv begyndte nogle hvide striber at vise sig svagt i søens tåge. Månens skive begyndte at komme op over vandlinjen.

Hverken Kin-Fo eller nogen af hans ledsagere vendte sig om. Brisen friskede op, alt efter som tågen spredtes, og de førtes nu afsted med større hurtighed, men de mærkede tillige, at rummet oplystes lidt efter lidt.

På samme tid kom stjernerne klarere frem. Den tiltagende vind fejede tågen bort og bragte de sejlende til at skyde stærkere fart.

Månens skive gik over fra rødt til kobberrødt, derpå til sølvhvidt og oplyste snart hele himlen.

Pludselig undslap en ordentlig, rigtig amerikansk ed Craigs læber.

"Junken!" sagde han.

Alle standsede.

"Ned med sejlene!" råbte Fry.

På et øjeblik var de fire fokker strøget og stokkene taget ud af deres øskener.

Kin-Fo og hans rejsefæller hævede sig lodret og så tilbage.

Der lå *Sam-Yep* knap to kilometer borte og aftegnede sig mørkt i den oplyste synskreds med alle sejl oppe.

Det var ganske rigtigt junken. Den havde sat sejl til og benyttede nu brisen. Kaptajn Yin havde uden tvivl opdaget Kin-Fos forsvinden, uden dog at have forstået, hvorledes det var lykkedes ham at undkomme. På lykke og fromme havde han givet sig til at forfølge ham med sine forbundsfæller i rummet, og inden et kvarters forløb ville Kin-Fo, Sun, Craig og Fry atter være i hans hænder!

Men var de blevet set midt i det skinnende strålebundt, som månen spredte om dem på havets overflade? Måske dog ikke!

"Ned med hovederne!" sagde Craig, der klyngede sig til dette håb.

Han blev forstået. Apparaternes rør lod undslippe lidt luft, og de fire i svømmedragterne sank således, at kun deres med hætter forsynede hoveder forblev oven vande. Der var ikke andet at gøre end at vente således i den dybeste tavshed, uden at gøre en bevægelse.

Junken nærmede sig hurtigt. Dens store sejl kastede to brede skygger på vandet.

Fem minutter efter var *Sam-Yep* kun i en kilometers afstand fra dem. Matroserne sås at ile frem og tilbage over skanseklædningen. Agter ude stod kaptajnen ved roret.

Styrede han for at indhente flygtningene? Ville han kun holde sig gående for vinden? Det kunne man ikke se.

Pludselig lød der skrig. En masse mennesker stimlede sammen på *Sam-Yep*s dæk. Råbene tog til.

Der var øjensynlig opstået en kamp mellem de foregivne døde, som var kommet op fra rummet, og junkens besætning.

Men hvad betød denne kamp! Var da ikke alle disse slyngler, både matroser og sørøvere, enige?

Kin-Fo og hans følgesvende hørte ganske tydeligt eder og forbandelser blandet med smertes- og fortvivlelsesskrig, som hørte op efter nogle øjeblikkes forløb.

Derpå kunne man af en voldsom plasken i vandet på begge sider af junken høre, at der blev kastet tunge legemer i vandet.

Nej! Kaptajn Yin og hans besætning var ikke medskyldige til Lao-Shens banditter! Disse stakkels folk var tvært imod blevet overraskede og huggede ned. Skurkene, der havde skjult sig om bord, uden tvivl ved hjælp af de folk i Taku, som havde ladet skibet, havde ikke haft anden hensigt end at bemægtige sig junken efter taïpingens befaling, og de havde ganske sikkert været uvidende om, at Kin-Fo var med som passager på *Sam-Yep*.

Men hvis han blev set, hvis han blev taget, så ville hverken han, eller Sun, eller Craig og Fry have nogen medlidenhed at vente af disse elendige.

Junken nærmede sig stadig. Den nåede dem, men ved et uventet held kastede den skygge over dem med sine sejl.

De dykkede under et øjeblik.

Da de atter kom op, var junken sejlet forbi uden at se dem og styrede videre med en god fart.

Et lig flød agter ude, og kølvandet nærmede det lidt efter lidt til de svømmende.

Det var kaptajnens lig med en dolk i siden. Hans folderige klædning holdt ham endnu oven vande.

Derpå sank han og forsvandt i havets dyb.

Således omkom den lystige kaptajn Yin, *Sam-Yep*s fører.

Ti minutter efter var junken forsvundet i vest, og Kin-Fo, Craig, Fry og Sun befandt sig nu ene på havets overflade.

20. Hvori man kan få at se, hvad folk udsætter sig for, når de benytter kaptajn Boytons apparater

Tre timer efter begyndte morgendæmringens første skær at lysne svagt op i synskredsen. Det blev nu snart dag, og havet kunne da iagttages i hele sin udstrækning.

Junken var ikke mere i sigte. Den var snart kommet langt bort fra de flydende sejlere, der ikke kunne kappes med den i hurtighed. De havde nok fulgt den samme retning mod vest, da de blev drevet frem af den samme brise; men *Sam-Yep* måtte nu være over halvanden mils vej i læ. Der var derfor ikke noget at frygte af besætningen om bord på den.

At denne fare var undgået bidrog imidlertid ikke synderligt til, at den nuværende stilling just var meget mindre alvorlig.

Havet var jo fuldstændig øde. Der var ikke et skib, ikke en fiskerbåd i sigte, og man kunne ikke opdage land hverken mod nord eller mod øst. Der var intet, som antydede nærheden af noget som helst kyststrøg. Var disse vande Pet-Che-Li-bugtens vande eller Det gule Havs? I så henseende var man i fuldstændig uvished.

Nogle luftninger krusede imidlertid endnu havets overflade. Dem måtte man ikke lade ubenyttede. Den retning, som junken havde fulgt, beviste, at der ville vise sig land – mere eller

mindre snart – i vest, og at det under alle omstændigheder var der, at man måtte søge det.

Det blev da bestemt, at de flydende sejlere skulle sætte sejl til, efter at de dog først havde nydt nogle forfriskninger. Maverne krævede nu deres ret, og ti timers sejlads under de forhåndenværende omstændigheder gjorde deres krav meget bydende.

"Lad os spise frokost," sagde Craig.

"Og det grundigt!" føjede Fry til.

Kin-Fo gav et tegn til, at han indvilligede, og Sun klaprede således med sine tyggeredskaber, at man ikke kunne være i tvivl om hans mening. I dette øjeblik tænkte den forsultne fyr ikke mere på, at han kunne blive slugt, når det skulle være. Tværtimod.

Den vandtætte pose blev da åbnet. Fry tog derpå forskellige meget gode fødevarer op af den, såsom brød og henkogte sager, derpå bordtøj, kort alt det nødvendige for at stille sulten og tørsten. Af de hundrede retter, der hører til en sædvanlig kinesisk middag, manglede der vel de otte og halvfemsindstyve, men der var dog nok til at styrke de fire bordfæller, og her var bestemt ingen anledning til at være kræsen.

Man spiste da frokost, og det med god appetit. Posen indeholdt levnedsmidler til to dage. Men inden to dages forløb ville man være i land, eller man ville aldrig nå det.

"Vi har imidlertid godt håb," sagde Craig.

"Hvorfor har De godt håb?" spurgte Kin-Fo lidt ironisk.

"Fordi vi nu igen begynder at have lykken med os," svarede Fry.

"Synes De det?"

"Ja, naturligvis," vedblev Craig. "Den mest truende fare frembød junken, og den er vi jo undsluppet."

"Siden vi har den ære at være knyttet til Deres person, min herre," tilføjede Fry, "har De ingen sinde været mere i sikkerhed end her!"

"Alle taïpinger i verden ..." sagde Craig.

"Ville ikke kunne få fat i Dem ..." sagde Fry.

"Og De flyder nok så net ..." tilføjede Craig.

"Af en mand at være, som vejer sine to hundrede tusind dollars!" tilføjede Fry.

Kin-Fo kunne ikke bare sig for at smile.

"Når jeg flyder," svarede Kin-Fo, "så kan jeg takke Dem, mine herrer, for det! Uden Deres hjælp ville jeg nu være der, hvor den stakkels kaptajn Yin er!"

"Vi også!" sagde Fry og Craig.

"Og jeg da!" udbrød Sun, idet han med betydelig anstrengelse lod et uhyre stykke brød glide ned fra munden ned i sit spiserør.

"Lige meget," sagde atter Kin-Fo, "jeg ved godt, hvad jeg skylder Dem!"

"De skylder os ikke noget," svarede Fry, "eftersom De er The Centenary's klient ..."

"Livsforsikringsselskab ..."

"Sikkerhedskapital: tyve millioner dollars ..."

"Og vi nærer det håb ..."

"At det ikke skal komme til at skylde Dem noget!"

Kin-Fo var virkelig meget rørt over den hengivenhed for ham, på hvilken de to agenter havde givet mange beviser, hvilken end deres bevæggrund så var. Han skjulte heller ikke sine følelser for dem i så henseende.

"Vi vil senere tale om alt dette," tilføjede han, "når Lao-Shen først har givet mig det brev tilbage, som Wang på en så uheldig måde har ladet sig slippe ud af hænderne!"

Craig og Fry så på hinanden. Et umærkeligt smil spillede om deres læber. De havde utvivlsomt begge haft den samme tanke.

"Sun!" sagde Kin-Fo.

"Herre!"

"Teen?"

"Her er den!" svarede Fry.

Og det var også meget rigtigt, at Fry gav svaret; for Sun ville have svaret, at det var fuldstændig umuligt at lave te under de tilstedeværende forhold.

Hvis man imidlertid ville tro, at så lidt kunne bringe de to agenter i forlegenhed, så kendte man dem ikke.

Fry tog da et lille redskab op af posen, som ganske nødvendigt hører med til Boytons apparater. Det kan nemlig tjene som lanterne, når mørket falder på, som arnested, når det er koldt, og som ildsted, når man vil tilberede en varm drik.

Intet kan være simplere. Et rør på fem til seks tommer, fastgjort til en metalbeholder, som er forsynet med en hane for oven og en hane for neden, det hele indfattet i et stykke kork på samme måde som de flydende termometre, der benyttes i badeanstalter, – således er det omtalte apparat indrettet.

Fry lagde dette redskab på havets overflade, der nu var fuldstændig rolig.

Med den ene hånd åbnede han den opadvendte hane, med den anden hanen for neden, der var anbragt på den under vandet værende beholder.

I samme øjeblik skød der fra rørets yderste ende en meget smuk flamme frem, som udviklede en temmelig betydelig varme.

"Se, der er ildstedet!" sagde Fry.

Sun kunne ikke tro sine egne øjne.

"De laver ild af vand!" udbrød han.

"Af vand og af fosforkalcium!" svarede Craig.

Dette redskab var virkelig indrettet således, at man benyttede den ejendommelige egenskab hos fosforkalciumet, der frembringer fosforbrint ved berøring med vand. Denne luftart brænder da uden videre i luften, og hverken vinden, regnen eller havets vand kan slukke den. Den bruges nu også til belysning ved de fortrinligt udstyrede redningsbøjer. Bøjens fald ned i vandet bringer dette i berøring med fosforkalciumet; straks blusser der da en lang flamme op, som både kan tjene det menneske, der er faldet i havet, til igen at finde den i mørket, eller også skibsfolkene til uden opsættelse at komme den forulykkede til hjælp [Note 4)].

Mens fosforbrinten brændte i enden af røret, holdt Craig en tekedel over det, som han havde fyldt med fersk vand af en lille dunk, han havde i sin pose.

Efter nogle minutters forløb kom vandet i kog. Craig hældte det i en tepotte, hvori der var et par teskefulde udmærket te, og denne gang drak Kin-Fo og Sun den på amerikansk – hvilket ikke afstedkom nogen indsigelse fra deres side.

Denne varme drik endte på en meget passende måde en frokost, som var anrettet på havets overflade, under "den og den" breddegrad og "den og den" længdegrad. Der manglede kun en sekstant og et kronometer for at bestemme stedet

nøjagtigt på nogle sekunder nær. Disse instrumenter mangler endnu kun i den til Boytons apparater hørende pose, for at de forulykkede ikke mere skal stå i fare for at forvilde sig på oceanet.

Da Kin-Fo og hans rejsefæller rigtig havde udhvilet sig og samlet nye kræfter, hejsede de igen deres små sejl og satte atter kursen mod vest efter den behagelige afbrydelse, som dette tidlige måltid havde forskaffet dem.

Brisen holdt sig endnu i tolv timer, og de i svømmedragter sejlende tilbagelagde et godt stykke vej, da de havde medbør. De behøvede næppe engang et let slag med deres dobbeltbladede årer for fra tid til anden atter at styre i den rigtige retning. Da de førtes behageligt og blidt afsted i denne vandrette stilling, følte de en vis tilbøjelighed til at slumre ind. Det var imidlertid nødvendigt, at de overvandt denne søvnighed, da det ville have været meget farefuldt at falde i søvn under de forhåndenværende omstændigheder.

For ikke at lade sig overvælde havde Craig og Fry tændt en cigar, og de røg, som badende herrer plejer at gøre inde i en badeanstalt.

Flere gange blev de sejlende svømmedragter for øvrigt foruroliget af nogle sødyrs krumspring, der forårsagede den ulykkelige Sun den største forskrækkelse.

Det var heldigvis, dog kun uskadelige marsvin. Disse havets klovner kom ganske troskyldigt for at udspejde, hvad det var for nogle besynderlige væsner, der flød i deres element – pattedyr som de, men ganske sikkert ikke sødyr.

Det var et sælsomt skue! Marsvinene nærmede sig i flokke; de kom farende som pile og gav vandfladen et vekslende skær

med deres smaragdgrønne farver; de slyngede sig henved to meter op af bølgerne; de gjorde lige som et farligt spring, der godtgjorde deres musklers smidighed og styrke. Ja, hvis de svømmende sejlere havde kunnet kløve vandet med denne hurtighed, der overgår de bedste skibes, ville de utvivlsomt ikke have tøvet med at nå land! Man kunne nok få lyst til at blive bundet fast til nogle af disse dyr og lade sig tage på slæbetov af dem. Men hvilke kolbøtter og hvilke dykninger! Nej, det var dog bedre kun at benytte brisen til at komme afsted; for om det end var langsommere, så var det dog uendelig mere praktisk.

Henimod middag løjede vinden imidlertid ganske af. Til sidst mærkedes kun af og til et svagt pust, som et øjeblik fyldte de små sejl og derpå lod dem falde ganske slappe ned. Hånden, der holdt skødet, mærkede ikke mere nogen stramning. Kølvandets rislen forstummede både ved svømmedragternes fødder og hoved.

"Et uheldigt ..." sagde Craig.

"Sammenstød af omstændigheder!" fortsatte Fry.

Man standsede et øjeblik. Masterne blev taget ned, sejlene foldet sammen; enhver indtog nu den lodrette stilling og iagttog horisonten.

Havet var stadig øde. Ikke et sejl i sigte, ikke røgen af et dampskib aftegnende sig på himlen. En brændende sol havde opslugt alle dampe og ligesom fortyndet luftens strømninger. Vandets varmegrad ville have forekommet hed, selv for folk, der ikke var iklædt et dobbelt lag af kautsjuk!

Hvor sikre end Craig og Fry havde sagt, at de var med hensyn til, hvorledes dette eventyr ville ende, så begyndte de imidlertid nu at blive noget urolige. Rigtig nok kunne den nu på næsten

seksten timer gennemløbne afstand ikke beregnes; men det blev dog mere og mere uforklarligt, at intet bebudede en kyststræknings nærhed, hverken handelsskibe eller fiskerbåde.

Heldigvis var Kin-Fo, Craig og Fry ikke folk, som tabte modet før i den yderste time, hvis denne time nogen sinde skulle oprinde for dem. De havde endnu levnedsmidler nok for en dag, og der var ikke noget, som kunne vække formodning om, at vejret skulle blive dårligt.

"Til årerne!" sagde Kin-Fo.

Det var signalet til afrejse, og de svømmende sejlere satte sig nu igen i bevægelse mod vest, snart på ryggen, snart på maven.

Det gik ikke hurtigt. Roningen trættede snart armene, da de ikke var vant til noget sådant. Man måtte ofte holde inde og vente på Sun, som hele tiden kom bagefter og igen begyndte på sine jeremiader.

Hans herre kaldte på ham, irettesatte og truede ham; men da Sun ikke mere var bange for det, der var tilbage af hans pisk, som nu beskyttedes af den tykke kautsjukhætte, så lod han ham snakke. Frygten for at blive forladt var for øvrigt tilstrækkeligt til at holde ham på en kort afstand.

Henimod klokken to kom der nogle fugle til syne. Det var store strandmåger. Men disse hurtige flyvere vover sig meget langt ud på havet. Af deres nærværelse kunne man da ikke drage nogen slutning om, at kysten var nær. Det blev alligevel anset for et gunstigt varsel.

En time efter kom de sejlende svømmedragter ind i en mængde sammenfiltret søgræs, som det var meget vanskeligt for dem at arbejde sig igennem. De blev viklet ind i det som fisk

i maskerne af et fiskegarn. De måtte tage knivene og sønderskære al denne tang.

Derved spildtes der en god halv time, og de anvendte også en god del kræfter på det, som kunne have været bedre benyttet.

Klokken fire standsede den lille flydende trop på ny, og den var nu meget udmattet. En temmelig frisk luftning var lige begyndt, men den blæste nu fra syd. Det var en meget foruroligende omstændighed. De svømmende sejlere kunne ikke sejle for sidevind, som et fartøj, hvis køl støtter det mod strømmen. Hvis de nu udfoldede deres sejl, løb de risiko for at blive drevet mod nord og således igen tabe en del af det, de havde vundet i vestlig retning. Desuden var søgangen nu blevet betydeligt stærkere. Havets overflade oprørtes af temmelig betydelige bølgeslag, som gjorde stillingen i høj grad besværlig.

Standsningen varede denne gang temmelig længe. Man anvendte den ikke alene til at udhvile sig, men også til at styrke kræfterne ved på ny at tage til sig af fødevarerne. Dette måltid var mindre lystigt end frokosten. Mørket ville falde på i løbet af nogle timer. Det begyndte at blæse op … Hvad skulle man beslutte sig til?

Kin-Fo hvilede på sin åre med sammenrynkede bryn, endnu mere harmfuld end urolig over den vedholdenhed, hvormed skæbnen forfulgte ham, og sagde ikke et ord. Sun klynkede uophørligt og nyste allerede som et dødeligt væsen, der trues af en frygtelig snue.

Craig og Fry følte, at deres to rejsefæller sikkert mente, at de skulle finde på råd; men de vidste ikke, hvad de skulle svare til det!

Endelig gav et af de heldigste tilfælde, der kunne indtræde, dem et svar.

Lidt før klokken fem udstrakte Craig og Fry begge to på én gang deres hånd mod syd og råbte:

"En sejler!"

Og ganske rigtigt viste der sig også tre fjerdingvej til luvart et fartøj, som havde sat alle sejl til. Hvis det imidlertid fortsatte den retning, det fulgte med vinden agter ind, ville det sandsynligvis på kort afstand komme forbi det sted, hvor Kin-Fo og hans følgesvende var standset.

Der var da kun én ting at gøre: nemlig overskære den vej, fartøjet tog, ved at styre vinkelret løs på den.

Således gav da også de flydende sejlere sig til at manøvrere. De begyndte at få kræfter igen. Nu, da frelsen så at sige var i deres hænder, ville de ikke lade den undslippe.

Vindens retning tillod dem ikke mere at benytte de små sejl; men årerne ville også være tilstrækkelige, da det var en forholdsvis kort afstand, som de havde at tilbagelægge.

Man så fartøjet hurtigt tiltage i størrelse, efterhånden som det blev drevet frem af den tiltagende blæst. Det var ikke andet end en fiskerbåd, og at det var det tilkendegav utvivlsomt, at kysten ikke kunne være meget fjern, da de kinesiske fiskere sjældent vover sig langt ud på dybet.

"Uforsagt! Frem ad!" skreg Fry og Craig og brugte deres årer af alle kræfter.

De behøvede ikke at tilskynde deres rejsefæller til at vise deres iver. Kin-Fo strakte sig rigtig ud langs havets flade og fo'r afsted som til en kapsejlads. Og Sun overgik fuldstændig sig

selv og holdt sig i spidsen, netop af frygt for at blive sejlet agter ud!

Det gjaldt kun om at nå henved en kilometer, for næsten at komme i fiskerbådens kølvand. For øvrigt var det endnu høj lys dag, og selv om de svømmende sejlere ikke kom nær nok til at ses, ville de let kunne give sig til kende ved deres råb. Men ville fiskerne ikke tage flugten ved synet af de sælsomme havdyr, når disse kaldte på dem? Det var jo også en uheldig mulighed, som kunne indtræffe.

Men hvorledes det end ville gå, så måtte man ikke spilde et øjeblik. Armene tog altså gode tag, årerne slog rask mod de små bølgekamme, og afstanden formindskedes kendeligt, da Sun, som stadig var forrest, udstødte et forfærdeligt rædselsskrig.

"En haj! En haj!"

Og denne gang tog Sun ikke fejl.

Omtrent i en afstand af seks meter så man to dele, der tilhørte et sådant dyr, dukke frem. Det var finnerne af et glubende dyr, som er særegent for disse have, nemlig tigerhajen, der er værdig til sit navn, for naturen har i den forenet både hajfiskens og rovdyrets glubskhed.

"Knivene frem!" sagde Fry og Craig.

Det var de eneste våben, der stod til deres rådighed, og det var måske utilstrækkelige våben!

Man kan nok tænke sig, at Sun pludselig havde holdt inde og hurtigt bevægede sig tilbage.

Hajen havde fået øje på svømmedragterne og styrede lige imod dem. Et øjeblik kunne man se dens uhyre, stribede og grønplettede legeme gennem det klare vand. Den målte fem-seks meter i længden. Et uhyre!

Det var Kin-Fo, som den først styrtede løs på, idet den vendte sig halvt om for at snappe efter ham.

Kin-Fo tabte ikke noget af sin koldblodighed. I det øjeblik da hajen var lige ved at nå ham, stemmede han sin åre mod dens ryg og fo'r med et vældigt stød bort fra den. Craig og Fry havde nærmet sig, både rede til angreb og til forsvar.

Hajen dykkede et øjeblik under og kom så op igen med åbent gab, en slags bred saks besat med en firdobbelt række tænder.

Kin-Fo ville atter benytte den snilde fremgangsmåde, der allerede var lykkedes ham; men hans åre kom ind i dyrets gab og blev bidt midt over.

Hajen, der lå halvt på siden, kastede sig nu over sit bytte.

I dette øjeblik sprudlede der blodstrømme ud, og havet farvedes rødt.

Craig og Fry havde gentagne gange hugget løs på dyret, og hvor hård end dets hud var, var dog deres langbladede, amerikanske knive trængt igennem den.

Uhyrets gab åbnede sig og lukkede sig med en forfærdelig larm, mens dets halefinne slog frygtelig i vandet. Fry fik et slag af denne hale, som ramte ham i siden og slyngede ham ti skridt bort fra den.

"Fry!" skreg Craig med et udtryk af den mest levende smerte, som om han selv var blevet ramt af slaget.

"Hurra!" svarede Fry og kom tilbage for at forny angrebet.

Han var ikke blevet såret. Hans kautsjukpanser havde afbødet det voldsomme slag af halen.

Angrebet på hajen fornyedes med et sandt raseri. Den vendte og drejede sig.

Det var lykkedes Kin-Fo at støde den itubrudte ende af åren ind i dens øjehulning, og med fare for at blive bidt sønder og sammen, anstrengte han sig for at holde den ubevægelig, mens Fry og Craig søgte at ramme den i hjertet.

Det lykkedes da også fuldstændigt for de to agenter, for efter at uhyret endnu nogen tid havde slået voldsomt om sig, dykkede det under midt i en sidste bølge af blod.

"Hurra! Hurra! Hurra!" skreg Craig og Fry med én røst og svingede deres knive.

"Tak!" sagde Kin-Fo stilfærdigt.

"Ikke noget at takke for!" svarede Craig. "En mundfuld på to hundrede tusind dollars til denne fisk!"

"Aldrig!" tilføjede Fry.

Og Sun? Hvor var Sun? Denne gang foran, og allerede meget nær ved fartøjet, der ikke var tre kabellængder borte. Kujonen var flygtet, alt hvad åren kunne trække. Men det skulle føre ham i ulykke.

Fiskerne havde ganske rigtigt opdaget ham; men de kunne ikke begribe, at der skjultes et menneskeligt væsen under denne sælhundedragt. De gjorde sig derfor rede til at fange ham, som de ville have gjort ved et marsvin eller en sælhund. Så snart derfor det formentlige dyr var inden for deres rækkeevne, fo'r en lang line ud fra borde, forsynet med en stærk fiskekrog.

Krogen ramte Sun oven over bæltet på hans dragt, og idet den gled hen ad den, sønderrev den den fra ryggen lige op til nakken.

Da Sun nu kun blev båret oppe af den luft, der indeholdtes mellem benklædernes dobbelte lag, vippede han rundt og kom til at stå med hovedet under vandet og benene op i luften.

Nu kom også Kin-Fo, Craig og Fry til; men de var så forsigtige at give sig til kende for fiskerne på godt kinesisk. Hvilken forskrækkelse for disse brave folk! Sælhunde, som taler! ... De ville til at udfolde deres sejl og fly så hurtigt som muligt ...

Men Kin-Fo beroligede dem, gav sig til kende som det, han var, både han selv og hans ledsagere, nemlig mennesker, kinesere ligesom de!

Et øjeblik efter var de tre landpattedyr om bord.

Sun var tilbage. Man halede ham ind med en bådshage og fik hans hoved over vandet. En af fiskerne greb fat i enden af hans pisk og trak i ham ...

Han beholdt hele Suns pisk i hånden, og den stakkels djævel fik sig en ny dukkert.

Fiskerne kastede nu et reb om ham, og det lykkedes dem endelig med stor møje at få ham hejset op i fartøjet.

Så snart han var kommet op på dækket og havde givet det søvand fra sig igen, som han havde slugt, nærmede Kin-Fo sig til ham og sagde i en streng tone:

"Den var altså falsk?"

"Ville jeg ellers nogen sinde være trådt i Deres tjeneste?" svarede Kin-Fo. "Det kendte jeg alt for godt Deres vaner til!"

Han sagde det på så pudsig en måde, at de alle brast i latter.

Fiskerne var folk fra Fu-Ning. Der var netop en mils vej til den havn, som Kin-Fo ville nå.

Samme aften henimod klokken otte gik han i land der med sine rejsefæller; og da de derpå havde skilt sig af med kaptajn Boytons svømmedragter, fik de alle fire igen lighed med menneskelige skabninger.

Note 4: Det er hr. Seyferth og det franske gesandtskabs arkivarius i Wien, hr. Silas, der er opfindere af denne redningsbøje, som benyttes på alle krigsskibe.

21. I hvilket Craig og Fry med stor tilfredshed ser månen stå op

"Nu til taïpingen!"

Det var de første ord, som Kin-Fo udtalte næste morgen, den 30. juni, efter en nats hvile, som disse mærkelige helte nok kunne fortjene.

Endelig var de på skuepladsen for Lao-Shens bedrifter. Nu skulle den afgørende kamp stå.

Ville Kin-Fo gå ud af den som sejrherre? Ja, det ville han utvivlsomt, hvis han kunne komme taïpingen i forkøbet, for han ville da betale Lao-Shen den pris for brevet, som han forlangte. Men bestemt nej, hvis han lod sig overraske, hvis han fik et dolkestød i brystet, førend han havde fået lejlighed til at knytte forhandlinger med Wangs grumme befuldmægtigede.

"Til taïpingen!" havde Craig og Fry svaret, efter at have vekslet et blik til forståelse.

Kin-Fos, Craigs og Frys, samt Suns ankomst i deres besynderlige dragt, den måde, hvorpå fiskerne havde samlet dem op på havet, alt dette havde vakt temmelig stor opsigt i den lille havnestad Fu-Ning. Det ville have været vanskeligt at undgå befolkningens nysgerrighed. De var således dagen i forvejen blevet ledsaget hele vejen til gæstgiverstedet, hvor de var blevet forsynet med mere passende klædningsstykker for de penge,

som Kin-Fo havde opbevaret i sit bælte og Fry og Craig i deres pose. Hvis hoben, som omgav Kin-Fo og hans ledsagere, havde været mindre, da de begav sig til gæstgiverstedet, ville de have lagt mærke til, at en vis person blandt de himmelske hele tiden var dem i hælene. Deres forbavselse ville være steget, hvis de havde set ham stå på lur ved gæstgiverstedets port hele natten. Og deres mistanke ville ganske bestemt være blevet vakt, når de havde fundet ham endnu på samme plads om morgenen.

Men de så intet og fattede ingen mistanke, ja, de fik ikke engang anledning til forbavselse, da den mistænkelige person kom for at tilbyde dem sin tjeneste som fører i det øjeblik, da de ville forlade gæstgiverstedet.

Det var en mand på omtrent tredive år, og som for øvrigt så ud til at være meget skikkelig.

Der opsteg imidlertid dog nogen mistanke i Craigs og Frys tanker, og de spurgte derfor manden:

"Hvorfor tilbyder De Dem som fører, og hvor er det Deres mening at ville føre os hen?"

Dette dobbelte spørgsmål var jo ganske naturligt, men svaret på det var ganske sikkert også naturligt.

"Jeg antager," sagde føreren, "at De har i sinde at ville bese den store mur, således som alle rejsende gør, der ankommer til Fu-Ning. Jeg kender egnen og byder mig til for at føre Dem derhen."

"Min ven," sagde Kin-Fo, som nu blandede sig i sagen; "førend jeg fatter nogen beslutning, vil jeg gerne vide, om provinsen er sikker."

"Meget sikker," sagde føreren.

"Er der ikke her på egnen meget tale om en vis Lao-Shen" spurgte Kin-Fo.

"Lao-Shen, taïpingen?"

"Ja."

"Jo, det er der," svarede føreren; "men der er ikke noget at frygte af ham på denne side af den store mur. Han ville ikke vove sig ind på det kejserlige landområde. Det er uden for den, at hans bande gennemstrejfer de mongolske provinser."

"Ved man, hvor han for øjeblikket er?"

"Sidst er han blevet set i omegnen af Tschin-Tang-Ro, kun omtrent to kilometer fra den store mur."

"Og hvor langt er der fra Fu-Ning til Tschin-Tang-Ro?"

"Henved fyrre kilometer."

"Nu godt, jeg modtager Deres tjeneste."

"For at føre Dem lige til den store mur?"

"For at føre mig lige til Lao-Shens lejrsted!"

Føreren kunne ikke tilbageholde et udbrud af overraskelse.

"De skal blive godt betalt!" føjede Kin-Fo til.

Føreren rystede på hovedet som et menneske, der ikke just havde stor lyst til at overskride grænsen og svarede:

"Til den store mur, å ja; men uden for den! Det vil være at sætte sit liv i vove."

"Anslå prisen på Deres! Jeg skal betale Dem det."

"Ja, ja da," svarede føreren.

Kin-Fo vendte sig derpå om til de to agenter og sagde:

"Det står Dem frit for, mine herrer, ikke at ledsage mig."

"Hvor De drager hen ..." sagde Craig.

"Drager vi med," sagde Fry.

The Centenary's klient havde for dem endnu ikke ophørt at være de to hundrede tusind dollars værd.

Efter denne samtale syntes agenterne i øvrigt fuldstændig beroliget med hensyn til føreren. Men når man skulle dømme efter hans ytringer, så måtte man være forberedt på muligheden af de alvorligste tilfælde, når man overskred denne skranke, som kineserne har oprejst mod de mongolske horders fjendtlige indfald.

Forberedelserne til afrejsen blev straks gjort. Man spurgte ikke Sun, om han havde lyst eller ikke til at være med på rejsen. Den sag var afgjort.

Befordringsmidler, såsom vogne eller karrer, manglede fuldstændigt i den lille flække Fu-Ning. Og der fandtes heller ingen heste eller muldyr. Men der var dog nogle af de kameler, som mongolerne benytter til deres handelsrejser. Disse dristige handelsmænd drager i karavaner ad vejen fra Peking til Kiatcha med deres talløse hjorde af tykhalede får. De vover sig imidlertid ikke ud på disse vidtstrakte stepper uden i talrige og vel bevæbnede skarer.

"Det er vilde og uforfærdede folk," siger hr. de Beauvoir, "og kineseren er kun en genstand for foragt for dem."

Fem kameler med deres såre simple optømning blev købt. Man læssede levnedsmidler på dem, man forsynede sig med våben og drog så afsted under førerens ledelse.

Men til disse forberedelser var der medgået nogen tid. Afrejsen kunne først finde sted klokken et om eftermiddagen. Til trods for denne opsættelse forpligtede føreren sig til at nå til foden af den store mur før midnat. Der ville han opslå en lejr,

og hvis Kin-Fo ikke ville opgive sin ukloge beslutning, kunne man overskride grænsen den følgende dag.

Egnen omkring Fu-Ning var opfyldt med bakker og dale. Skyer af gult sand hvirvlede op på vejene, som strakte sig mellem de opdyrkede marker. Der var endnu tegn her på Det himmelske Riges frugtbare landstrækninger.

Kamelerne gik med afmålte, ikke hurtige, men jævne skridt. Føreren holdt sig foran Kin-Fo, Sun, Craig og Fry, der sad oppe mellem deres ridedyrs to pukler. Sun fandt stort behag i denne måde at rejse på, og med den slags befordringsmidler ville han være rejst til Verdens ende.

Om end vejen ikke var trættende, så var dog heden stor. Der frembragtes de sælsomste virkninger af luftspejling i de af jordbundens tilbagestråling stærkt ophedede luftlag. Vidtstrakte vandflader, store som et hav, viste sig i synskredsen for snart igen at forsvinde, til overordentlig tilfredsstillelse for Sun, der atter troede sig truet af en ny sejlads.

Skønt denne provins var beliggende ved Kinas yderste grænser, må man dog ikke slutte af dette, at den var øde. Hvor stort end Det himmelske Rige er, så er det dog alt for lille til den befolkning, som er trængt sammen på dets overflade. Der findes derfor talrige beboere selv ved den yderste grænse af den asiatiske ørken.

Der arbejdede mænd på markerne. Tatariske kvinder, kendelige på deres klædedragters rosenrøde og blå farver, så til ved de landlige arbejder. Flokke af gule beder med lang hale – en hale, som Sun ikke kunne se på uden misundelse! – drog om hist og her, mens den sorte ørn fulgte dem med blikket. Og ilde faren var den ulykkelige drøvtygger, som fjernede sig fra

flokken! Disse rovfugle er forfærdelig grådige og fører en rædsom krig med bederne, de vilde får og de unge antiloper; ja de benyttes endog lige som jagthunde af kirgiserne på Mellemasiens stepper.

Store sværme af fuglevildt fløj op til alle sider. På denne landstrækning ville bøssen ikke være forblevet uvirksom; men en rigtig jæger ville ikke med noget venligt øje have set på de fuglenet, snarer og andre en fuglefænger mere eller mindre værdige ødelæggelsesredskaber, som dækkede jordbunden mellem de mange med korn, hirse og majs bevoksede agre.

Kin-Fo og hans følgesvende drog imidlertid fremad mellem hvirvlerne af dette mongolske støv. De standsede ikke, hverken på vejens skyggefulde steder, eller ved provinsens enkeltliggende gårde, ikke heller ved landsbyerne, som man med lange mellemrum fik øje på, når deres mindetårne ragede op, der var rejst til erindring om en eller anden helt i den buddhistiske sagnverden. De drog frem i rad og række den ene efter den anden og lod sig føre af deres kameler, som har den vane at gå bag efter hinanden, mens en rød lille klokke, som hænger om deres hals, styrer deres taktfaste skridt.

På denne måde var det ikke muligt at føre nogen samtale. Føreren, der af naturen kun var lidet talende, holdt sig til stadighed i spidsen af den lille trop og iagttog landet, så vidt han kunne se for det tætte støv, der i høj grad hindrede udsigten. Han var i øvrigt aldrig i tvivl om, hvilken retning han skulle følge, selv ved de enkelte korsveje, hvor der ingen vejvisere fandtes. Fry og Craig følte da heller ingen mistillid til ham, og de kunne således henvende hele deres opmærksomhed på The Centenary's kostbare klient. Af en meget naturlig årsag

følte de deres uro vokse, efterhånden som de kom nærmere til målet. Hvert øjeblik kunne de jo også, og det uden at være i stand til at forebygge det, befinde sig lige overfor en mand, der med et godt anbragt stød ville skille dem af med to hundrede tusind dollars.

Hvad Kin-Fo angik, så befandt han sig i en stemning, hvor mindet om fortiden beherskede ængstelsen for det nærværende øjeblik og for fremtiden. Han så tilbage på, hvorledes hans liv havde været i de sidste to måneder. Hans stadige uheldige skæbne kunne ikke andet end forurolige ham meget alvorligt. Var han ikke kommet ind i et ganske bemærkelsesværdigt ulykkeligt tidsafsnit af sit liv lige fra den dag af, da hans korrespondent i San Francisco havde sendt ham efterretningen om hans foregivne ødelæggelse? Ville der da ikke indtræde en udjævning mellem den anden del af hans tilværelse og den første, hvis fordele han havde været så tåbelig at miskende? Ville denne række af sammenstødende, uheldige omstændigheder ende med, at han fik det brev igen, som var i Lao-Shens hænder, hvis det ellers lykkedes ham at få det fra ham uden at bruge magt? Ville den elskværdige Léu ved sin nærværelse, sin omhu, sin ømhed og sin elskværdige munterhed formå at besværge de onde ånder, der så hårdnakket forfulgte ham? Ja! hele denne fortid opfyldte atter hans tanker og foruroligede ham! Og Wang! Han kunne ganske vist ikke anklage ham, fordi han havde villet holde et svoret løfte; men Wang, filosoffen, den stadige gæst i hans yamen i Shanghai, ville ikke mere være der og lære ham visdom!

... "De falder jo af!" råbte i dette øjeblik føreren, hvis kamel lige havde fået et stød af Kin-Fos, da denne var ved at falde ned

midt i sin drøm.

"Er vi ankommet til målet?" spurgte han.

"Klokken er først otte," svarede føreren, "og jeg foreslår at gøre holdt og spise til middag."

"Og så?"

"Så vil vi igen begive os på vej."

"Det vil blive mørkt."

"Å, De skal ikke være bange for, at jeg skal føre Dem vild! Den store mur er kun et par mils vej her fra, og det er det bedste, at vi lader vore dyr puste ud lidt."

"Ja, ja!" svarede Kin-Fo.

Der stod en forladt, brøstfældig bygning ved vejen. En lille bæk havde banet sig en bugtet vej der forbi, og i den kunne kamelerne slukke deres tørst.

Før det endnu var blevet helt mørkt, opslog da Kin-Fo og hans rejsefæller deres bo i denne ruin, og de spiste der som folk, hvis appetit er blevet skærpet ved en lang rejse.

Der var imidlertid ikke rigtig liv i samtalen, Kin-Fo førte den én eller to gange hen på Lao-Shen. Han spurgte føreren, hvad egentlig denne taïping var, om han kendte ham. Føreren rystede på hovedet som et menneske, der ikke føler sig rigtig rolig, og han undgik så meget som muligt at svare.

"Kommer han undertiden her i provinsen?" spurgte Kin-Fo.

"Nej," svarede føreren, "men taïpinger af hans bande er flere gange kommet ind gennem den store mur, og det er ikke godt at træffe sammen med dem. Buddha bevare os for taïpingerne!"

Føreren kunne åbenbart ikke have noget begreb om den vigtighed, disse svar havde for spørgeren; men Craig og Fry så

på hinanden med rynkede bryn, tog deres ure op, så, hvad klokken var, og rystede så på hovedet.

"Hvorfor," sagde de, "skulle vi ikke blive roligt her og vente på, at det bliver dag?"

"I denne rønne!" udbrød føreren. "Så vil jeg hellere ligge på åben mark! Der er man dog mindre udsat for at blive overrumplet!"

"Det er jo bestemt, at vi skulle nå til den store mur endnu i nat," svarede Kin-Fo. "Jeg vil nå derhen, og det må ske."

Dette blev sagt i en tone, der ikke tillod nogen indvending. Selv Sun vovede ikke at fremkomme med nogen, skønt han allerede var helt overvældet af skræk.

Da måltidet var endt – klokken var næsten blevet ni – rejste føreren sig, og gav tegn til afrejse.

Kin-Fo begav sig hen til sit ridedyr. Craig og Fry gik hen til ham.

"Min herre," sagde de, "det er da Deres faste beslutning at overgive Dem i Lao-Shens hænder?"

"Min faste beslutning," svarede Kin-Fo. "Jeg vil have mit brev, for hvilken pris det end skal blive."

"Det er at spille et højt spil!" sagde de atter, "således at gå til taïpingens lejr!"

"Jeg er ikke kommet så langt, for nu at vige tilbage!" svarede Kin-Fo. "Det står dem frit for ikke at følge mig."

Føreren havde tændt en lille blændlygte. De to agenter nærmede sig og så endnu engang på deres ur.

"Det ville utvivlsomt være klogere at vente til i morgen," sagde de indtrængende.

"Hvorfor det?" svarede Kin-Fo. "Lao-Shen vil være lige så farlig i morgen eller i overmorgen, som han kan være i dag! Afsted!"

"Afsted!" gentog Fry og Craig.

Føreren havde hørt slutningen af samtalen. Allerede flere gange, mens de havde gjort holdt, når de to agenter havde villet fraråde Kin-Fo at drage videre frem, var der kommet en vis misfornøjelse til syne på hans ansigt. Da han i dette øjeblik atter så dem gentage forsøget, kunne han ikke tilbageholde en bevægelse af utålmodighed,

Det var ikke undgået Kin-Fos opmærksomhed, der i øvrigt var aldeles bestemt på ikke at vige en fodsbred tilbage. Men hans overraskelse blev endnu større, da føreren, i det øjeblik han hjalp ham at stige op på hans dyr, bøjede sig hen mod hans øre og mumlede de ord:

"Stol ikke på disse to mennesker!"

Kin-Fo ville til at forlange en forklaring af disse ord; men føreren betydede ham, at han skulle tie og gav tegn til opbrud. Den lille trop vovede sig da i mørket ud på vejen.

Havde Kin-Fo fattet en svag mistanke? Kunne de fuldstændig uventede og uforklarlige ord, som føreren havde ytret, i hans tanke opveje de to måneders hengivenhed, som agenterne havde vist i hans tjeneste? Nej, ganske sikkert ikke! Og dog spurgte Kin-Fo sig selv, hvorfor Fry og Craig havde rådet ham til at opsætte sit besøg i taïpingens lejr, eller rent ud opgive det? Var det da ikke for at drage til Lao-Shen, at de så pludseligt havde forladt Peking? Var det ikke netop i The Centenary's to agenters interesse, at deres betroede atter kom i besiddelse af

det tåbelige og farefulde brev? Der var da her noget uforståeligt i det råd, de havde givet ham.

Kin-Fo lod sig ikke mærke med de følelser, der bevægede ham. Han havde atter indtaget sin plads bag føreren. Craig og Fry fulgte ham, og således drog de afsted i to stive timer.

Det var omtrent ved midnatstid, da føreren standsede og pegede mod nord på en lang, sort linje, der svagt aftegnede sig på himlens noget lysere baggrund. Bag ved denne linje faldt der et sølvhvidt skær på nogle højdedrag, der allerede oplystes af de første stråler af månen, som horisonten endnu skjulte.

"Den store mur!" sagde føreren.

"Kan vi komme på den anden side af den endnu i aften?" spurgte Kin-Fo.

"Ja, hvis De absolut vil det!" svarede føreren.

"Jeg vil det!"

Kamelerne var standset.

"Jeg vil undersøge gennemgangsstedet," sagde nu føreren. "Bliv her og vent på mig."

Han fjernede sig.

I dette øjeblik nærmede Craig og Fry sig til Kin-Fo.

" Min herre!" sagde Craig.

"Min herre!" sagde Fry.

Og de fortsatte begge to:

"Har De været tilfreds med vor tjeneste i de to måneder, i hvilke den hæderlige William I. Bidulph har givet os befaling til at være om Deres person?"

"Meget tilfreds!"

"Ville De, min herre, vise os den venlighed at underskrive dette lille stykke papir, for at bevidne, at De kun kan udtale

Deres tilfredshed med vor gode, åbne og ærlige færd?"

"Dette papir?" svarede Kin-Fo meget forbavset ved synet af et blad, som Craig havde revet ud af sin lommebog og rakte ham.

"Dette bevis," tilføjede Craig, "ville måske forskaffe os en påskønnende udtalelse af vor direktør!"

"Og uden tvivl også en belønning foruden det, som ellers tilkommer os," sagde Fry.

"Her er min ryg, der kan tjene som pult for Dem, min herre," sagde Craig og bukkede sig ned.

"Og det nødvendige blæk, for at De, min herre, skriftligt kan give os dette bevis for en belønning," sagde Fry.

Kin-Fo gav sig til at le og skrev under.

"Og nu," spurgte han, "hvortil hele denne ceremoni på dette sted og på denne tid?"

"På dette sted," svarede Fry, "fordi det er vor hensigt ikke at ledsage Dem længere!"

"På denne tid," føjede Craig til, "fordi det vil være midnat om nogle minutter!"

"Og hvad kommer tiden Dem ved?"

"Min herre," svarede Craig, "den betydning, De har for vort forsikringsselskab, ..."

"Vil være forbi om nogle øjeblikke ..." tilføjede Fry.

"Og De vil kunne dræbe Dem selv ..."

"Eller lade Dem dræbe ..."

"Så meget De behager!"

Uden ret at forstå dem, så Kin-Fo på de to agenter, der talte til ham i den elskværdigste tone. I samme øjeblik steg månen i øst op over horisonten og kastede sine første stråler hen på dem.

"Månen!" råbte Fry.
"Og i dag, den 30. juni!" skreg Craig.
"Står den op ved midnat ..."
"Og da Deres police ikke er fornyet ..."
"Er De ikke mere forsikret i The Centenary..."
"God nat, hr. Kin-Fo!" sagde Craig.
"Hr. Kin-Fo, god rolig nat!" sagde Fry.

Og de to agenter vendte hovedet på deres ridedyr og forsvandt snart, efterladende deres klient i største forbavselse.

Næppe var lyden af kamelernes skridt, som bortførte de to måske lidt for praktiske amerikanere, hørt op, før en skare mænd under førerens ledelse kastede sig over Kin-Fo, der forgæves søgte at forsvare sig, og over Sun, som forgæves forsøgte at flygte.

Et øjeblik efter var herre og tjener slæbt ind i et lavt kammer i en af den store murs forladte bastioner, og døren omhyggeligt lukket for dem.

22. Som læseren ville have kunnet skrive selv, på en så lidet uventet måde ender det

Den store mur – et kinesisk skærmbræt af to hundrede miles længde – er bygget i det tredje århundrede af kejser Tisi-Chi-Ruang-Ti og strækker sig fra Léao-Tong-bugten, som den er bygget ud i med to stendæmninger, lige til Kan-Su, hvor dens omfang og størrelse kun er som en simpel murs. Det er en uafbrudt bække af bastioner og tårne, dækkede dobbelte volde, henved seksten meter høje og seks meter brede, fodstykket af granit og den øvre beklædning af mursten, som med dristige sving følger højderne i det afvekslende bjerglandskab ved den russisk-kinesiske grænse.

Indad mod Det himmelske Rige er muren temmelig forfalden, men udad mod Manchuriet har den et mere betryggende udseende, og dens murtinder danner endnu en prægtig række af sten.

Forsvarere findes der ikke på denne lange befæstningslinje, og heller ingen kanoner. Så vel russeren, tataren og kirgiseren, som himlens sønner kunne frit drage igennem dens porte. Denne skærm beskytter ikke mere kejserrigets nordlige grænse, selv ikke mod det fine mongolske støv, som nordenvinden undertiden hvirvler hen, helt ind til hovedstaden.

Det var gennem en af disse forladte bastioners udfaldsporte, at Kin-Fo og Sun, efter at have tilbragt en meget dårlig nat på et stråleje, måtte vandre den næste dags morgen under eskorte af et dusin mand, som utvivlsomt måtte høre til Lao-Shens bande.

Føreren fra den foregående dag var forsvundet. Men det var ikke muligt for Kin-Fo at smigre sig med noget håb længere. Det var ikke tilfældet, som havde ført denne forræder på hans vej. Denne usling havde ganske sikkert ventet på The Centenary's eks-klients ankomst. Hans tilsyneladende ulyst til at vove sig uden for den store mur var kun en list for at bortvende mistanken. Slynglen var i taïpingens tjeneste, og det kunne kun være efter hans befaling, at han havde handlet.

Kin-Fo kunne i øvrigt ikke være i uvished i så henseende, efter at han havde spurgt en af mændene, der syntes at være fører for eskorten:

"De har vel i sinde at føre mig til Deres høvding Lao-Shens lejr?" spurgte han.

"Vi vil være der inden en times forløb," svarede manden.

Men hvem var Wangs elev kommet for at søge? Filosoffens befuldmægtigede! Nu vel, man førte ham jo netop der hen, hvor han ville! Enten det nu var med hans gode vilje eller med magt, så var det ikke noget, han kunne beklage sig over. Det måtte man overlade til Sun, hvis tænder klaprede, og som følte sit kryster-hoved vakle på sine skuldre.

Kin-Fo fandt sig da stadig med flegmatisk ro i det farefulde eventyr og lod sig føre. Nu skulle han endelig komme til at forsøge en underhandling med Lao-Shen om tilbagekøbet af sit brev. Det var det, han ønskede. Alt var godt.

Efter at den lille trop var kommet igennem den store mur, slog den ikke ind på Mongoliets hovedlandevej, men fulgte stejle stier, der slyngede sig til højre gennem provinsens bjergfulde terræn. Således vandrede man en time, så hurtigt som jordbundens hældning tillod det. Det ville ikke have været muligt for Kin-Fo og Sun at flygte, da de bevogtedes strengt; men de tænkte for øvrigt heller ikke på noget sådant.

Efter omkring halvanden times tids forløb, da vogtere og fanger netop drejede om fra et lille bjergdrag, fik de øje på en bygning, der til dels var en ruin.

Det havde tidligere været et bonzeri, opført på en af bjergets toppe, og stod nu som et ejendommeligt mindesmærke om den buddhistiske bygningskunst. Men på dette øde sted ved den russisk-kinesiske grænse, midt i en vild egn, kunne man spørge sig selv, hvilke troende der vel vovede at drage til dette gudshus. Det syntes, som om de netop i meget høj grad ville udsætte deres liv for fare ved at vove sig ind i disse snævre dale, som egnede sig godt til baghold og overfald.

Når taïpingen Lao-Shen havde opslået sin lejr i den bjergfulde del af provinsen, så må man indrømme, at han havde valgt et til hans bemærkelsesværdige bedrifter værdigt sted.

Og ganske rigtigt, på Kin-Fos spørgsmål svarede eskortens fører, at Lao-Shen virkelig havde bopæl i dette bonzeri.

"Jeg ønsker at se ham straks," sagde Kin-Fo.

"På øjeblikket," svarede føreren.

Kin-Fo og Sun, der havde måttet aflevere deres våben, blev førte ind i en rummelig forhal, der dannede templets forgård. Der opholdt en snes væbnede mænd sig, der tog sig meget

maleriske ud i deres dragter som landevejsrøvere, og hvis vilde miner ikke ligefrem var meget beroligende.

Kin-Fo gik dristigt midt igennem denne dobbelte kække taïpinger. Sun derimod måtte kraftigt skubbes frem, og det blev han.

Fra forhallen førte i baggrunden en trappe ind i den tykke mur, og ad dens trin kom man temmelig dybt ned gennem det indre af bjerget.

Det tilkendegav, at der åbenbart måtte findes en slags krypt gravet under bonzeriets hovedbygning, og for den, som ikke kendte vejen i disse underjordiske krumninger, ville det have været meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt at nå der hen.

Efter at de to fanger ved det matrøde skin af fakler, som blev båret af mændene i deres eskorte, var steget omtrent tredive trin ned og derefter var gået henimod hundrede skridt fremad, kom de midt ind i en rummelig sal, som kun var svagt oplyst på samme måde ved fakler.

Det var ganske rigtigt en krypt, massive piller, prydet med græsselige hoveder af de uhyrer, som hører til den kinesiske gudeverdens sælsomme dyresamling, bare mindre spidsbuehvælvinger, hvis buede arme samlede sig til støttepunkter for mægtige hvælvinger.

En dump mumlen lød gennem den underjordiske sal, da de to fanger trådte ind.

Salen var da ganske vist heller ikke tom. Den var fuld af en mængde mennesker, trængt sammen lige til de mørkeste afkroge.

Det var hele taïpingernes bande, som var samlet her til en eller anden mistænkelig ceremoni.

Bagerst inde i krypten stod der en høj mand på en bred stenforhøjning. Man kunne antage ham for at føre forsædet ved en hemmelig domstol. Tre eller fire af hans staldbrødre stod ubevægelige ved siden af ham som bisiddere i retten.

Denne mand gav et tegn. Mængden trådte straks til side og gjorde plads, for at de to fanger kunne komme igennem.

"Lao-Shen," sagde eskortens fører og pegede på manden der oppe.

Kin-Fo gjorde et skridt hen imod ham og gik lige til sagen som et menneske, der er bestemt på at få en ende på det.

"Lao-Shen," sagde han, "du har et brev i dine hænder, som din gamle våbenfælle Wang har sendt dig. Dette brev har nu ikke mere nogen betydning, og jeg er kommet for at bede dig om at give mig det tilbage."

Ved disse ord, der blev udtalte med fast røst, bevægede taïpingen ikke engang hovedet. Det var, som om han havde været af malm.

"Hvad fordrer du for at give mig dette brev tilbage?" sagde Kin-Fo atter.

Og han ventede på et svar, som ikke kom.

"Lao-Shen," sagde Kin-Fo, "jeg vil give dig en anvisning på hvilken som helst bankier, du ønsker, og i hvilken by du vil vælge, og den skal blive betalt uden afkortning, og uden at den mand, du betror den til og som du sender for at hæve beløbet, skal blive foruroliget i nogen henseende."

Den samme isnende tavshed fra den skumle taïping, en tavshed, som ikke var noget godt varsel.

Kin-Fo talte atter og lagde stærk vægt på sine ord:

"Hvilken sum vil du, at jeg skal angive på denne anvisning? Jeg tilbyder dig fem tusind taëler."

Intet svar.

"Ti tusind taëler."

Lao-Shen og hans staldbrødre forblev lige så tavse som billedstøtterne i dette sælsomme bonzeri.

En vis utålmodig harme greb Kin-Fo. Hans tilbud fortjente dog vel, at man gav et svar på dem, hvorledes det så end blev.

"Forstår du mig ikke?" sagde han til taïpingen.

Lao-Shen nedlod sig denne gang til at bøje hovedet til tegn på, at han fuldstændig forstod ham.

"Tyve tusind taëler! Tredive tusind taëler!" råbte Kin-Fo. "Jeg tilbyder dig det, som The Centenary ville betale dig, hvis jeg var død. Det dobbelte! Det tredobbelte! Tal! Er det nok?"

Kin-Fo, der blev helt ude af sig selv over denne stumhed, trådte nærmere til den tavse gruppe, foldede armene over brystet og sagde:

"For hvilken pris vil du da sælge mig dette brev?"

"For ingen pris," svarede endelig taïpingen. "Du har fornærmet Buddha ved at foragte det liv, han havde givet dig, og Buddha fordrer hævn. Først lige over for døden vil du lære værdien af den lykke at kende at være til, en lykke, du så længe har miskendt!"

Da dette var sagt og det i en tone, der ikke tillod noget svar, gav Lao-Shen et tegn. Kin-Fo blev grebet, før han kunne gøre noget forsøg på at forsvare sig; derpå blev han bundet og slæbt bort. Nogle minutter efter var han indesluttet i et slags bur, som kunne benyttes til bærestol, og som var fuldstændig aflukket.

Sun, den ulykkelige Sun blev til trods for sine skrig og sine bønner behandlet på samme måde.

"Det er døden," sagde Kin-Fo ved sig selv. "Nu vel da, lad gå! Den, der har ringeagtet livet, fortjener at dø!"

Imidlertid, om han end anså sin død for uundgåelig, så var den dog mindre nært forestående, end han antog. Han kunne imidlertid ikke ret tænke sig, til hvilken forfærdelig kval den grumme taïping havde bestemt ham.

To timer forløb. Kin-Fo havde følt, at man løftede ham op i det bur, som han var indelukket i, og at han derpå blev ført afsted på et eller andet køretøj. Vejens stød, hestenes larm, hans eskortes våbenklirren lod ham ikke være i nogen tvivl. Man førte ham langt bort. Hvorhen? Ethvert forsøg på at få det at vide ville have været forgæves.

Syv til otte timer efter sin bortførelse mærkede Kin-Fo, at vognen standsede, at man med menneskekraft løftede den kasse, han var indesluttet i, og at der snart fulgte en mindre heftig bevægelse efter de stød, som han havde været udsat for på landevejen.

"Er jeg da på et skib?" sagde han til sig selv.

Let mærkelige bevægelser af slingring og duvning, en dirren af skruen bekræftede hans formodning om, at han befandt sig på et dampskib.

"Døden i bølgerne!" tænkte han. "Lad gå! De sparer mig for lidelser, der kunne være værre! Tak, Lao-Shen!"

Således forløb imidlertid to gange fire og tyve timer. To gange hver dag blev der skudt en smule næring ind i buret gennem en lille lem, uden at fangen kunne se den hånd, der

bragte ham den, uden at der blev givet noget svar på hans spørgsmål.

Ak! Kin-Fo havde søgt sindsbevægelser, før han forlod denne tilværelse, som himlen havde gjort så skøn for ham! Han havde ikke villet, at hans hjerte skulle ophøre at slå, før det én gang i det mindste havde bævet i heftig bevægelse! Nu vel, hans ønsker var blevet opfyldt og det i langt højere grad, end han havde kunnet attrå!

Når imidlertid Kin-Fo havde villet ofre sit liv, ville han være gået døden i møde i dagens fulde lys. Den tanke var ham forfærdelig, at dette bur hvert øjeblik kunne blive styrtet ud i bølgerne. Det var for meget at dø, uden at have set dagens lys for sidste gang igen, eller den stakkels Léu, om hvem alle hans tanker nu drejede sig.

Endelig, efter forløbet af en tid, som han ikke havde kunnet beregne, forekom det ham, som om denne lange sejlads pludselig med ét hørte op. Skruens sitren standsede. Skibet, der bar hans fængsel, lå stille. Kin-Fo følte, at hans bur atter blev løftet op.

Denne gang var da det sidste, store øjeblik kommet, og der var intet andet tilbage for den dødsdømte end at bede om tilgivelse for sit livs vildfarelser.

Nogle minutter forløb – – år – århundreder!

Kin-Fo kom til sin store forbavselse til vished om, at buret på ny hvilede på fast jordbund.

Pludselig åbnedes hans fængsel. Arme greb ham, et bredt klæde blev øjeblikkelig bundet for hans øjne, og han følte sig voldsomt trukket ud. Efter et kraftigt stød fremad måtte Kin-Fo gøre nogle skridt. Derpå tvang hans vogtere ham til at stå stille.

"Hvis det endelig gælder om at dø," udbrød han, "så beder jeg Dem ikke om at skåne mit liv, som jeg ikke har forstået at gøre brug af; men tilstå mig i det mindste den gunst at dø ved dagens lys som en mand, der ikke frygter for at skue døden i øjnene!"

"Det være så!" sagde en alvorlig røst. "Lad det ske, som den dødsdømte ønsker det!"

Pludselig blev det klæde revet af, der tildækkede hans øjne.

Kin-Fo kastede da et begærligt blik rundt om sig ... Var han omgøglet af et drømmesyn? Et pragtfuldt opdækket bord stod der, og omkring det fem gæster med smilende miner, der kun syntes at vente på ham, for at begynde deres måltid. To ubesatte pladser syntes at vente på to for sent kommende bordfæller.

"I! I! Mine venner, mine kære venner! Er det også virkelig Dem, som jeg ser?" udbrød Kin-Fo med et udtryk, der er umuligt at gengive.

Men nej! Han tog ikke fejl. Det var Wang, filosoffen! Det var Yin-Pang, Hual, Pao-Shen, Tim, vennerne fra Kanton, de samme, som han for to måneder siden havde haft til gæst på blomsterbåden på Perlernes Strøm, hans ungdoms kammerater, vidnerne til hans afsked med ungkarlelivet!

Kin-Fo kunne ikke tro sine øjne. Han var hjemme hos sig selv, i spisesalen i sin yamen i Shanghai!

"Hvis det er dig!" sagde han og vendte sig til Wang, "hvis det ikke er din skygge, tal da til mig ..."

"Det er mig selv, min ven," svarede filosoffen. "Vil du tilgive din gamle lærer den sidste og en smule hårde lærdom i filosofi, som han har måttet give dig?"

"Hvad!" udbrød Kin-Fo. "Det skulle være dig, dig, Wang, som ..."

"Det er mig," svarede Wang, "mig, som kun påtog mig det hverv at skille dig af med livet, for at ikke en anden skulle overtage det! Mig, som har vidst før du selv, at du ikke var ødelagt, og at der ville komme et øjeblik, hvor du ikke mere nærede det ønske at dø! Min gamle staldbroder, Lao-Shen, som nu har underkastet sig og for fremtiden vil blive den sikreste støtte for riget, har troligt, ved at stille dig lige over for døden, hjulpet mig med at bringe dig til at indse, hvilken værdi livet har! Når jeg har overladt dig til dig selv med hjertet fuldt af dødsangst, og når jeg, hvad der er værre, og skønt mit hjerte blødte ved det, næsten har ladet dig gennemgå mere, end det egentlig var menneskeligt at lade dig gøre, så er det, fordi jeg havde vished om, at det var efter lykken, du tragtede, og at du dog til sidst ville finde den på vejen!"

Kin-Fo kastede sig i Wangs arme, der med inderlighed trykkede ham til sit bryst.

"Min stakkels Wang," sagde Kin-Fo meget rørt, "hvis jeg endda havde været alene om at søge den! Men hvor meget ondt har jeg ikke pådraget dig! Hvor har du ikke også måttet være med på farten, og hvilket bad har jeg tvunget dig til at tage ved Palikao-broen!"

"Ja, det gjorde mig ganske vist bange både for mine fem og halvtredsindstyve år og min filosofi," svarede Wang leende. "Jeg var godt varm, og vandet var meget koldt! Men pyt! Jeg er kommet godt fra det. Man er aldrig så godt på farten og svømmer aldrig bedre end for andre!"

"For andre!" sagde Kin-Fo alvorlig. "Ja, det er for andre, at man bør gøre alt! Deri ligger hemmeligheden ved lykken!"

Sun trådte nu ind så bleg som et menneske, der har været pint af søsyge i otte og fyrre forfærdelige timer. Den ulykkelige tjener havde ligesom sin herre atter måttet tilbagelægge hele turen mellem Fu-Ning og Shanghai, og under hvilke betingelser! Det kunne man dømme om, når man bare så på ham!

Efter at Kin-Fo havde revet sig ud af Wangs arme, trykkede han sine venners hænder og sagde:

"Jeg holder bestemt mere af dette her! Jeg har indtil nu været en tåbe ..."

"Men du kan endnu blive en vismand!"

"Jeg vil søge at blive det," sagde Kin-Fo, "og jeg vil begynde med at tænke på at bringe orden i mine sager. Der har været et lille blad papir i omløb, som har været årsagen til alt for mange af mine genvordigheder, til at det kan være mig tilladt at lade det være upåagtet. Hvor er det forbandede brev blevet af, som jeg havde givet dig, min kære Wang? Har du virkelig ladet det komme ud af dine hænder? Jeg ville sandelig meget gerne have det igen, for hvis det skulle blive borte ...! Hvis Lao-Shen endnu har det i sin besiddelse, kan han jo ikke lægge nogen vægt på den stump papir, og jeg ville dog blive meget ked af, hvis det faldt i hænderne på nogen, der var mindre ... nøjeregnende ...!"

Ved disse ord gav de sig alle sammen til at le.

"Mine venner," sagde Wang, "Kin-Fo har afgjort vundet ved sine uheldige tilskikkelser, for han er blevet en mand, der sætter pris på orden! Det er ikke mere vor livstrætte ven fra fordums

tid! Han tænker som et menneske, der fører et ordentligt, fornuftigt liv!"

"Alt dette giver mig imidlertid ikke mit brev tilbage," sagde Kin-Fo atter, "mit tossede brev! Jeg tilstår uden at skamme mig, at jeg ikke kan føle mig rolig, før jeg har brændt det og set asken af det strøet for alle vinde!"

"Du lægger da virkelig alvorlig vægt på dit brev ...?" spurgte Wang.

"Bestemt," svarede Kin-Fo. "Vil du måske være så grusom at opbevare det til sikkerhed for, at jeg ikke igen skal falde tilbage til min dårskab?"

"Nej."

"Nu vel?"

"Ja, min kære elev, der er kun én hindring for dit ønske, og den kommer uheldigvis ikke fra mig. Hverken Lao-Shen eller jeg har dit brev mere ..."

"I har det ikke mere!"

"Nej."

"I har tilintetgjort det?"

"Nej! Ak nej!"

"Have I da haft den uforsigtighed at betro det i andre hænder?"

"Ja!"

"Til hvem? til hvem?" sagde Kin-Fo ivrigt, for hans tålmodighed var næsten til ende. " Ja, til hvem?"

"Til en, som kun vil give dig det selv tilbage!"

I dette øjeblik kom den fortryllende Léu frem fra et skærmbræt, bag hvilket hun havde været et skjult vidne til hele denne scene; hun holdt det skæbnesvangre brev mellem sine

nydelige, små fingerspidser og svingede det frem og tilbage med en udfordrende mine.

Kin-Fo åbnede sine arme.

"Vist ikke! En smule tålmodighed endnu, hvis De ikke tager det ilde op!" sagde den elskværdige kone til ham og gjorde mine til igen at trække sig tilbage bag skærmbrættet. "Først forretninger, o, min vise ægtemand!"

Og idet hun holdt brevet hen over hans øjne, sagde hun:

"Genkender min lille yngre broder sit værk?"

"Om jeg kender det igen!" råbte Kin-Fo. "Hvem anden end jeg ville have kunnet skrive et sådant tosset brev!"

"Nu vel da!" svarede Léu, "eftersom De har udtalt det meget levende ønske, så sønderriv dette uforstandige brev, brænd det, tilintetgør det! Lad der ikke blive noget tilbage af den Kin-Fo, som havde skrevet det!"

"Det være så," sagde Kin-Fo og nærmede det tynde stykke papir til et lys; "men nu o, min hjertenskære! Tillad ægtefællen at omfavne sin hustru ømt og bønfalde hende om at føre forsædet ved dette lyksalige måltid. Jeg føler mig rigtig oplagt til at gøre det al mulig ære!"

"Og vi også!" udbrød de fem gæster. "Det giver ordentlig appetit, når man er rigtig fornøjet!"

Da det kejserlige forbud nogle dage senere var blevet ophævet, blev ægteskabet fuldbyrdet.

De to ægtefæller elskede hinanden! De skulle komme til at holde af hinanden altid! Tusinde og ti tusinde lyksaligheder ventede dem i livet!

Man må drage til Kina for at se dette!

Om "Kin-Fo"

Forfatter: Jules Verne (1828-1905).
Org.udgave: *Les Tribulations d'un Chinois en Chine.* Føljeton i bladet "Les Temps" 2. juli – 7. august 1879, bogudgave samme år Collection Hetzel.
Denne udgave baseret på: *Kinfo – eller – en Kinesers Gjenvordigheder i Kina*. Af Jules Verne. Oversat af J. M. "*Nutidens*" Forlag (J. Erslev, Hoffensberg og Trap), København 1879. (Oversætteren "J.M."s identitet er ikke kendt).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter original illustration af Léon Benett (1839-1917): *C'est dans cet équipage* (1879).

ISBN 978-87-7979-963-9

2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-186-2.

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk